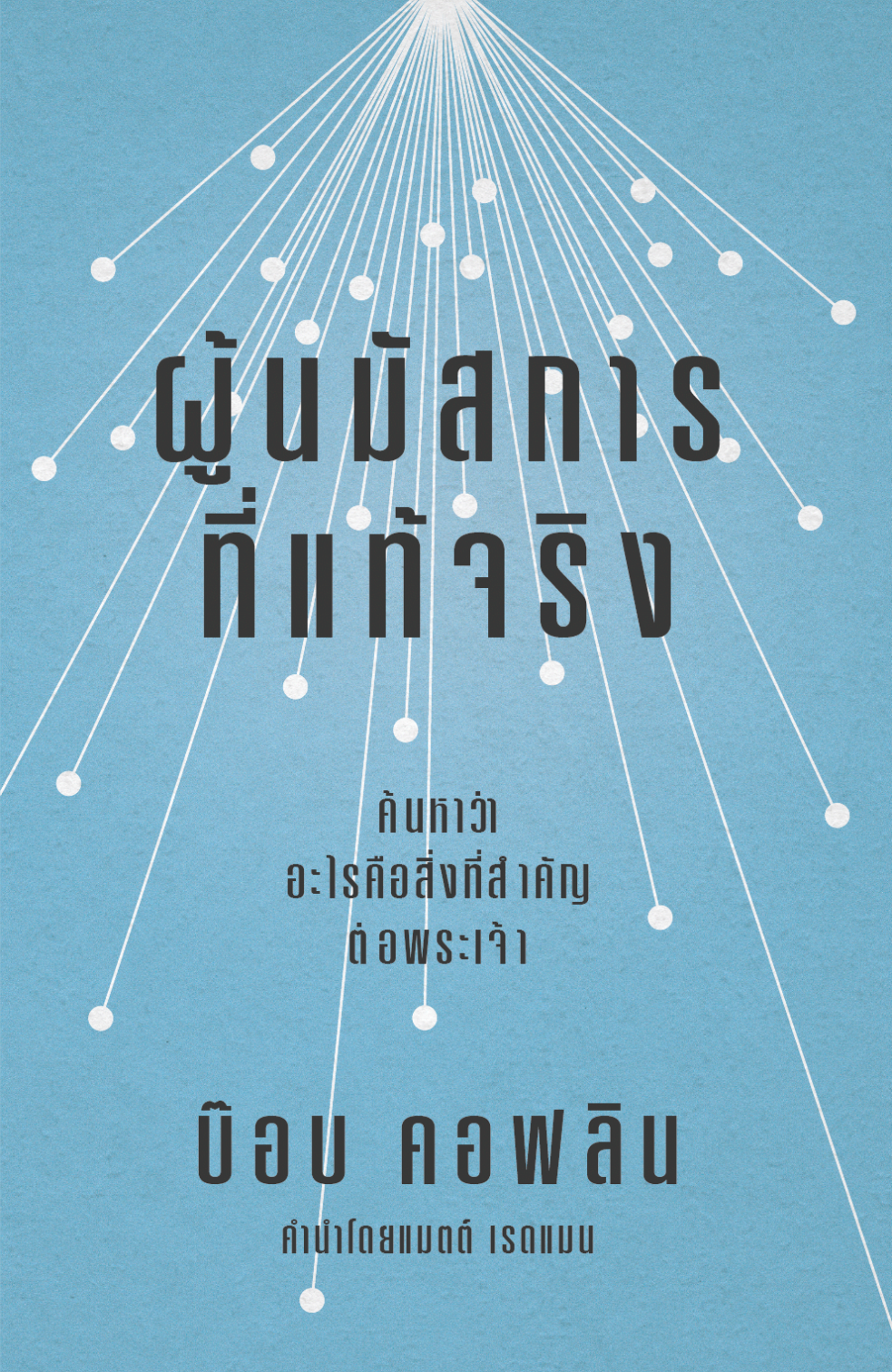

ผู้นำสภาระ ที่แท้จริง

ค้นพบว่า
อะไรคือสิ่งที่สำคัญ
ต่อพระเจ้า

บ็อบ คอฟลิน

คำนำโดยแมตต์ เรดแมน

“หนังสือที่สำคัญเล่มนี้จะบอกให้เรารู้ในสิ่งที่เราควรรู้ รวมถึงให้คำแนะนำและช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้กับเรา บ๊อบเตือนให้เราไม่ลืมว่า มีเหตุผลอยู่เบื้องหลังความชื่นชมยินดี และมีแก่นสารที่สำคัญที่ซ่อนอยู่ใต้การร้องเพลงนมัสการของเรา บ๊อบได้เฝ้าระวังและวางขอบเขตทางหลักศาสนาตรีนหนังสือเล่มนี้ไว้อย่างชัดเจนเหมือนกับโดเบอร์แมนผู้ซื่อสัตย์ที่ไม่มีวันยอมให้คุณล่อลวงไปถึงท่าทีและแนวทางในการนมัสการที่ไม่เหมาะสม นอกเหนือจากเฝ้าระวังแล้ว ก็ยังมี**การดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูด้วยความรัก**อีกด้วย ขณะที่คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ จงเปิดใจรับเสียงกระซิบของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการที่พระองค์จะทรงนำทางคุณเตือนคุณ เปลี่ยนแปลง หรือทำให้คุณประหลาดใจ เพื่อที่คุณจะมีความชื่นชมยินดีมากขึ้นเมื่อคุณนมัสการพระเจ้าและเพื่อพระสิริที่ยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้นของพระองค์

แมตต์ เรดแมน ศิลปิน; นักแต่งเพลง; ผู้นำการนมัสการ
เมืองโบรตัน, สหราชอาณาจักร

“หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมประสบการณ์หลายปี การอธิษฐาน การศึกษา และการค้นพบในลักษณะที่ให้ความรู้และสร้างแรงบันดาลใจ สำหรับผู้ที่มุ่งมั่นตั้งใจอย่างจริงจังที่จะเติบโตอย่างลึกซึ้งในความเข้าใจเรื่องการนมัสการ หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ยอดเยี่ยมและช่วยกระตุ้นความคิด!”

ทิม อิว์จัส นักร้อง-นักแต่งเพลง, ผู้อำนวยการ, องค์การ Worship Central

“**ผู้นมัสการที่แท้จริง**เป็นหนังสือที่มีประโยชน์อย่างน่าเหลือเชื่อในการทำความเข้าใจความหมายของการนมัสการพระเจ้า มันไปไกลกว่าสิ่งที่เราค้นเคย แต่ก็หวนกลับมาเริ่มต้นที่พระเจ้าและเริ่มต้นที่ใจเราเสมอ ฉันรู้สึกขอบคุณสำหรับความสัตย์ซื่อและความถ่อมใจที่มีชีวิตชีวาของบ๊อบ คอฟลินเมื่อเขาแบ่งปันประสบการณ์ของเขา หนังสือเล่มนี้จะเป็นคำแนะนำแรกของฉันสำหรับผู้ที่ต้องการเป็นผู้นำการนมัสการ รวมถึงใครก็ตามที่ต้องการกระชับความสัมพันธ์ของตนกับพระเจ้าให้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น”

ลอเรน แชนด์เลอร์ นักเขียน; นักแต่งเพลง; ผู้นำการนมัสการ

คริสตจักรวิลเลจ (The Village Church) เมืองฟลาวเวอร์ มาร์ด , รัฐเท็กซัส

“บ๊อบ คอฟลินช่วยเราเตรียมชีวิตของเราในโลกใบนี้ตอนนี้ เพื่อสิ่งที่เราจะทำในวันรับสารภรณ์ คือ การนมัสการด้วยจิตวิญญาณและด้วยความจริงของพระเจ้า ผู้เที่ยงแท้องค์เดียวผู้ทรงประทับบนบัลลังก์และการร้องเพลงของพระเมษโปดก ดังนั้นจึงไม่มีอะไรจะสำคัญไปกว่า ‘การซ่อมใหญ่’ ของการนมัสการนี้”

แนนซี เดอมอส โวลเกมัท

ผู้เขียน; นักจัดรายการวิทยุ *รีไวฟ์ ฮาว ฮार्ट (Revive Our Hearts)*

“บ๊อบ คอฟลินนำเสนอความเข้าใจเรื่องการนมัสการได้อย่างสมดุล ครบถ้วน และสอดคล้องกับสิ่งที่พระคัมภีร์ไบเบิลได้กล่าวไว้ บ๊อบให้ความสำคัญกับท่าทีภายในจิตใจเหนือสิ่งอื่นใด เพื่อให้เรามีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งและแท้จริงกับพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่มักจะเลือนหายไปเมื่อเกิดการถกเถียงกันในเรื่องรูปแบบและธรรมเนียมปฏิบัติในการนมัสการ ผมไม่เพียงแต่ได้ประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้เท่านั้น แต่หนังสือเล่มนี้ยังได้ทำลายคุณภาพการนมัสการของผมอีกด้วย”

จอห์น เอ็ม. เฟรม (John M. Frame), ศาสตราจารย์ประจำตำแหน่ง เจ. ดี. ทรัมเบล ด้านศาสนศาสตร์ระบบและปรัชญา, วิทยาลัยศาสนศาสตร์ รีฟอร์มด์ (Reformed Theological Seminary), เมืองออร์แลนโด, รัฐฟลอริดา

“ด้วยความเรียบง่ายแต่ชัดเจน บ๊อบ คอฟลินจัดการกับปัญหาที่เขาเห็นคริสเตียนต้องเผชิญในช่วงหลายปีที่เขาเป็นศิษยาภิบาล ซึ่งหลายประเด็นเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้าร่วมกัน บ๊อบเผชิญหน้ากับความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการนมัสการด้วยการเชื่อมโยงทุกสิ่งเข้ากับพระคัมภีร์และรวบรวมข้อมูลเชิงลึกที่เป็นประโยชน์จากนักเขียนคนอื่น ๆ นี่คือนักเขียนหนังสือที่จะมอบไว้ในมือของผู้เชื่อที่กำลังค้นหาคำตอบเกี่ยวกับหัวข้อนี้ที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง”

เดวิด ปีเตอร์สัน, อดีตอาจารย์ใหญ่, วิทยาลัยโอ๊คฮิลล์ (Oak Hill College); นักวิจัยอาวุโสและผู้บรรยายด้านพันธสัญญาใหม่ วิทยาลัยศาสนศาสตร์มัวร์ (Moore Theological College)

“ในยุคที่เรามักจะเหมารวมและเรียกทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์ การประชุมใหญ่ และพันธกิจทุกประเภทว่าเป็น ‘การนมัสการ’ หนังสือเล่มนี้ของบ๊อบได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนและครบถ้วนว่าความหมายที่แท้จริงของการเป็นผู้นมัสการพระเจ้าคืออะไร อีกทั้งยังสอดคล้องตามพระคัมภีร์ สร้างแรงบันดาลใจและสามารถนำไปใช้ได้จริง และนำเรากลับมาสู่หัวใจที่สำคัญที่สุดของการเป็นผู้นมัสการพระเจ้า ผมขอแนะนำเป็นอย่างยิ่งให้อ่านหนังสือเล่มนี้”

สจวร์ต ทาวน์เอนด์, นักแต่งเพลงชาวคริสเตียน

“ผมรู้สึกขอบคุณมากสำหรับคำแนะนำที่บ๊อบ คอฟลินมอบให้เราในหนังสือ **ผู้นมัสการที่แท้จริง** บ๊อบเขียนในฐานะศิษยาภิบาลที่เข้าใจถึงความเสี่ยงเมื่อต้องพูดถึงการนมัสการ การเชื่อมโยงการนมัสการที่ผู้เชื่อทำร่วมกันในคริสตจักรกับความ เป็นจริงของการนมัสการที่ยิ่งใหญ่กว่าและเกิดขึ้นทุกวินาทีของชีวิต **ผู้นมัสการที่แท้จริง** เป็นหนังสือสำหรับคริสเตียนทุกคนที่ต้องการฝึกฝนตนในฐานะผู้นมัสการให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเพื่อเพิ่มความใกล้ชิดกับพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น”

ไมค์ คอสเปอร์, ศิษยาภิบาลของ เวอร์ชิป แอนด์ อาร์ต (Worship and Arts), คริสตจักรโซเจอร์น คอมมูนิตี (Sojourn Community Church), เมืองหลุยส์วิลล์, รัฐเคนตักกี

“มันเป็นเรื่องจริงที่น่าเศร้าที่มีบางสิ่งที่เป็นรากฐานในการดำเนินชีวิตของเรามากกว่า การนมัสการ มีบางสิ่งที่มีมักจะถูกเข้าใจผิด ทุกสิ่งที่หนังสือ *Worship matters* (สิ่งสำคัญสำหรับการนมัสการ – ผู้แปล) ได้สร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับผู้นำ นมัสการนั่นคือสิ่งที่ **ผู้นมัสการที่แท้จริง** จะทำกับเราทุกคนที่อ่านหนังสือเล่มนี้ หนังสือเล่มนี้ดึงความสนใจของเราไปยังสิ่งที่สำคัญที่สุดเมื่อเราคิดถึง การนมัสการ ในฐานะศิษยาภิบาล ผมรู้สึกขอบคุณหนังสือเล่มนี้ที่ช่วยปลูกฝังการนมัสการที่แท้จริงในคริสตจักรของเรา ในฐานะคริสเตียน ผมรู้สึกขอบคุณที่หนังสือเล่มนี้ท้าทาย ให้ผมใช้ชีวิตทั้งชีวิตด้วยความชื่นชมยินดี ยกย่องพระเจ้า และรับใช้พระเจ้าช่วย ให้รอดของผม และในฐานะเพื่อนของบ๊อบตลอดสี่ทศวรรษที่ผ่านมา ผมบอกคุณ ได้เลยว่าบ๊อบเป็นแบบอย่างที่ดีของสิ่งที่เขียนไว้ในทุกหน้าของหนังสือเล่มนี้”

ซี.เจ. มาเฮนนีย์, ศิษยาภิบาลอาวุโส, คริสตจักรซอฟเวอร์น เกรซแห่งหลุยส์วิลล์ (Sovereign Grace Church of Louisville), เมืองหลุยส์วิลล์, รัฐเคนตักกี

“ฉลาดหลักแหลม ปลดปล่อย จำเป็นต้องมี การนมัสการมักจะเป็นสิ่งที่ถูกจำกัด อยู่ในกรอบของคริสตจักรเท่านั้น ใน **ผู้นมัสการที่แท้จริง** บ๊อบ คอฟลินเตือนเรา ว่าการนมัสการไม่ใช่เพียงแค่สิ่งที่จะทำให้เราในวันอาทิตย์เท่านั้น แต่การนมัสการคือ สิ่งที่เราทำเป็นประจำในการดำเนินชีวิตในทุกๆ วัน”

หลุยส์ กิกลิโอ ศิษยาภิบาล, คริสตจักรแพสชั่นซิตี (Passion City Church), เมืองแอตแลนตา รัฐจอร์เจีย, ผู้ก่อตั้ง เดอะ แพสชั่น มูฟเมนต์ (the Passion Movement)

“บ๊อบ คอฟลินเป็นเพื่อนที่ดีที่มักจะคอยให้กำลังใจเรื่องการเขียน การร้องเพลง และการดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐเสมอ เราขอสนับสนุนให้คุณอ่านทุกสิ่งที่เขาเขียน!”

คีธและคริสติน เกตตี้ นักแต่งเพลงฮิม, นักร้อง

ผู้นำสการ ที่แท้จริง

ค้นหาว่า
อะไรคือสิ่งที่สำคัญ
ต่อพระเจ้า

บ็อบ คอฟลิน

คำนำโดยแมตต์ เรดแมน

ผู้แปล: ศาสตราจารย์ ดร. วาสนา วราชาติเดชชัย
True Worshipers eBook
© 2025 โดย เกษขบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาต
เป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่ง
คำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner
whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in
critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกษขบรรณสาร
Grace Bannasan
บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1
ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด
จ.เชียงใหม่ 50220
โทรศัพท์ 098-757-3257
gracebannasan@gmail.com
hisbygrace@me.com
www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย
Printed in Thailand.

คัดลอกหรืออ้างอิงขอพระคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย สงวนลิขสิทธิ์โดย
องค์การอมตธรรม
พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย

จัดพิมพ์โดย เกษข บรรณสาร/Grace Bannasan
โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ True Worshipers หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกใน
สหรัฐอเมริกาโดย Crossway: a publishing ministry of Good News Publishers. Wheaton, IL
60187, USA © 2015 โดย Bob Kauflin. แปลโดยได้รับอนุญาต

ผู้แปล: วาสนา วราชาติเดชชัย (Watt Wassana)
ตรวจสอบโดย: ฤทัยทิพย์ แซ่ลิ้ม & จันทริมา วรกา (Editor: Ruhtaitip Saelim & Chanthima Woraka)
ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

คอลิน, บ็อบ.

ผู้แปล: ศาสตราจารย์ ดร. วาสนา วราชาติเดชชัย -- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย, 2568.
198 หน้า.

1. ชีวิตทางศาสนา -- คริสต์ศาสนา. 2. พระเจ้า. I. วาสนา วราชาติเดชชัย, ผู้แปล. II. ชื่อ เรื่อง.

248.4

ISBN (eBook) 978-616-94845-1-6

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, TaladYai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

แต่ ลูก ๆ ของผม

เมแกน, จอร์แดน, เดวอน, เซลซี, บริททานี และแม็คเคนซี

นับเป็นหนึ่งในความยินดีที่สุดในชีวิตของผม
ที่ได้เฝ้าดูพวกลูก ๆ แต่ละคนได้กลายเป็นผู้นมัสการที่แท้จริง

สุภาษิต 23:24

สารบัญ

คำนำโดยแมตต์ เรดแมน	11
คำขอบคุณ	15
1 สิ่งที่สำคัญสำหรับผู้นมัสการที่แท้จริง การนมัสการกับความเปี่ยมจริง	21
2 การได้รับมาจากพระเจ้าของผู้นมัสการที่แท้จริง การนมัสการกับการร้องซึ่งความสามารถของเรา	35
3 การยกย่องพระเจ้าของผู้นมัสการที่แท้จริง การนมัสการกับความถ้อยใจ	57
4 การมารวมตัวกันของผู้นมัสการที่แท้จริง การนมัสการกับชุมชนของพระเจ้า	81
5 การเสริมสร้างกันของผู้นมัสการที่แท้จริง การนมัสการกับการอธิษฐานเป็นญาติพี่น้องในพระคริสต์	99
6 การร้องเพลงนมัสการของผู้นมัสการที่แท้จริง การนมัสการกับบทเพลงและเสียงดนตรี	113

7	การยังคงร้องเพลงนมัสการต่อไปของผู้นมัสการที่แท้จริง การนมัสการกับการבקขึ้นมุงไปของผู้เชื่อ	135
8	การพบกับพระเจ้าของผู้นมัสการที่แท้จริง การนมัสการกับการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า	151
9	ความคาดหวังของผู้นมัสการที่แท้จริง การนมัสการกับนิรันดร์กาล	173
	หมายเหตุ	191

คำนำ

ผมพบกับบ๊อบ คอฟลินครั้งแรกที่รีสอร์ทตากอากาศริมทะเลแห่งหนึ่งในสหราชอาณาจักรเมื่อกว่า 10 ปีที่แล้ว ฟังดูแล้วมันน่าจะเป็นบรรยากาศที่ดีจริง ๆ ที่ได้พบกับเพื่อนผู้นำการนั้สการคนใหม่ท่ามกลางวิวทะเลสวย ๆ แต่เชื่อผมเถอะว่า มันไม่ใช่ภาพการพักผ่อนริมทะเลอย่างที่คุณคิดไว้หรอก! ลมทะเลที่พัดอย่างบ้าคลั่ง บวกฝนที่ตกลงมาเหมือนกับจะล้อเราเล่น โชคดีที่เราทั้งสองคนไม่ได้ไปเที่ยวพักผ่อนที่นั่นในตอนนั้น แต่เราเป็นส่วนหนึ่งของการประชุมผู้นำการนั้สการจำนวนหลายพันคน และเป็นการประชุมใหญ่ที่ทรงพลังและมีความหมายลึกซึ้ง

ผมคิดว่าสิ่งที่ทำให้ผมประทับใจมากที่สุดจากการที่ได้พบกับบ๊อบคือการเฝ้หา**ความจริง**ของเขา ดังนั้น ผมจึงไม่รู้สึ่กแปลกใจเลยที่หนังสือใหม่เล่มนี้มีชื่อว่า**ผู้นำการนั้สการที่แท้จริง** ในการพบกันครั้งแรก ผมจำได้ว่า บ๊อบพูดถึงความสำคัญของความจริงที่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ในเพลงนั้สการของเรา และความสำคัญที่เพลงนั้สการจะเต็มไปด้วยเนื้อเพลงที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า บ๊อบยังปรารถนาให้การนั้สการของพวกเขาเป็นการนั้สการที่เปี่ยมด้วยสติปัญญาที่มาจากพระคัมภีร์และเป็นการนั้สการที่สำแดงถึงหลักศาสนศาสตร์ที่ถูกต้องในรูปแบบต่าง ๆ ที่หลากหลายมากมาย

ผมยังจำได้ที่เราบังเอิญพบกันในการประชุมใหญ่อีกครั้งหนึ่งได้ดี ในช่วงถามตอบ บ๊อบได้ยกมือถามอย่างต่อเนื่องและเขายังได้เสนอ

ความคิดเห็นรวมถึงถามคำถามอย่างกระตือรือร้นเกี่ยวกับหลักศาสนศาสตร์ที่เรากำลังสนทนากันอยู่ เมื่อมองย้อนกลับไปในวันนั้น บ๊อบเป็นเหมือนลูกผสมระหว่างโดเบอร์แมนนักศาสนศาสตร์และลาบราดอร์ผู้เลี้ยง (ผมถือว่านี่คือคำที่แสดงความชื่นชมเป็นอย่างยิ่งนะ!) หลังจากที่พระคัมภีร์ได้เปิดเผยความจริงกับเขา เขาจึงจ้งกับเรื่องนี้มากและตั้งใจในการปกป้องความจริงนี้ แต่ทั้งหมดก็ทำด้วยพระคุณและความรักอย่างเต็มเปี่ยม

บ๊อบทำแบบเดียวกันนี้ทุกประการในหนังสือเล่มใหม่ที่ยอดเยียมของเขา บ๊อบอธิบายอย่างเรียบง่ายว่าการนมัสการคืออะไรและอะไรที่ไม่ใช่การนมัสการ เขายังได้ชี้ให้เราไปในทิศทางที่ถูกต้องอย่างมั่นคงอีกด้วย ทุกบทในหนังสือเล่มนี้บ๊อบอธิบายและชี้แนะเราด้วยความถ่อมใจและด้วยความเอาใจใส่ หากคุณยังใหม่กับหัวข้อการนมัสการในหนังสือเล่มนี้ คุณจะพบกับรากฐานที่ยอดเยียมในการเรียนรู้ของคุณ หากคุณคุ้นเคยกับการนมัสการมาสักระยะหนึ่งแล้ว หนังสือเล่มนี้จะช่วยเตือนความจำและช่วยให้คุณเข้าใจอย่างถ่องแท้ในความจริงอันเปี่ยมด้วยพระสง่าราศีของพระเจ้าที่มีมานับตั้งแต่โบราณกาล ข้อมูลที่มีประโยชน์ทั้งสิ้นในหนังสือเล่มนี้ถูกนำเสนอในแนวทางที่เข้าใจง่ายและผ่านการกลั่นกรองมาเป็นอย่างดี

การนมัสการเป็นหนึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดของชีวิตที่เราดำเนินอยู่บนโลกนี้ คำถามไม่ได้อยู่ที่ว่าการนมัสการจะเกิดขึ้นในหัวใจของมนุษย์หรือไม่ สิ่งที่เราควรจะถาม คือ การนมัสการนั้นจะไปในทิศทางที่ถูกต้องและสิ้นสุดลงตรงจุดที่มันควรจะสิ้นสุดหรือไม่ต่างหาก รับประกันได้เลยว่าเราทุกคนบนโลกใบนี้ต่างนมัสการบางสิ่งบางอย่าง และมันไม่ใช่เพียงแค่นมัสการในระดับธรรมดาเท่านั้น แต่เป็นในระดับที่นมัสการอย่างเอาใจจริงเอาใจเพื่อตอบสนองความปรารถนาของตนเอง การนมัสการนี้ก็ไม่ได้รับประกันว่าจะเป็นไปตามเส้นทางที่ถูกต้อง ในที่สุดแล้วมนุษย์จะสรรหาวิธีที่จะนมัสการทุกสิ่งได้เสมอไม่ว่าสิ่งนั้นคืออะไร ตลอดเวลา

ที่ผ่านมา พระเจ้าทรงเรียกเราให้กลับมาหาพระองค์ กลับสู่การเป็นผู้สะท้อนพระสิริของพระเจ้าและผู้สะท้อนพระฉายของพระองค์ตามที่เราคงจะเป็น พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่คู่ควรแก่การนมัสการของเรา ดังที่ซี. เอส. ลูอิส เตือนเราว่า รูปเคารพย่อมทำให้จิตใจของผู้นมัสการแตกสลายลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่การนมัสการพระเยซูจะไม่นับเช่นนั้น สิ่งตรงกันข้ามที่จะเกิดขึ้น คือ เราจะพบว่าตัวเองได้รับการเติมเต็มและได้รับความอิมเมจ

หนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่ช่วยให้เข้าใจการนมัสการมากที่สุดคือวิวรณ์บทที่ 4 และ 5 ในสองบทนี้เราจะได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ถูกสร้างขึ้นตามที่มันควรจะเป็น จุดศูนย์กลางคือพระบัลลังก์ของพระเจ้า และทุกสิ่งทุกอย่าง (ดังที่ฮาร์ลด์ เบสต์ได้อธิบายไว้) ก็ถูกจัดวางไว้รอบ ๆ พระบัลลังก์ เราเห็นรั้วล้อมรอบพระบัลลังก์นั้น และพบกับทูตสวรรค์จำนวนมากที่ทำสิ่งเดียวกัน คือล้อมรอบพระบัลลังก์ของพระเยซู นั่นคือภาพหนึ่งของชีวิตเราว่าควรจะเป็นอย่างไรในโลกใบนี้ คือเป็นเหมือนเช่นเดียวกับบนสวรรค์ ผู้เชื่อในพระเจ้าจะตั้งใจมารวมตัวกันรอบ ๆ พระบัลลังก์ของพระเจ้า และให้พระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางในทุกวิถีทางที่เราจัดการชีวิตของเรา

บางคนที่อ่านหนังสือเล่มนี้จะเริ่มตระหนักได้ว่า ในการนมัสการช่วงที่ผ่านมาของพวกเขาไม่ได้มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง พวกเขาจะเริ่มสังเกตเห็นได้ว่า มีบุคคลหรือปัจจัยอื่น ๆ ที่ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาอย่างแนบเนียนเพื่อแทนที่พระคริสต์ และพระคริสต์ไม่ได้เป็นศูนย์กลางแต่เพียงผู้เดียวในการนมัสการของเขาอีกต่อไปอาจจะต้องมีการจัดสถานที่ใหม่เพื่อย้ายพระบัลลังก์ของพระเยซูให้กลับมายังจุดศูนย์กลางเดิม กลางใจของเราอย่างที่เราควรจะเป็น ส่วนสำหรับคนอื่น ๆ จะมีการตื่นรู้ที่คล้ายกันในแง่ที่พวกเขามองเห็นการนมัสการด้วยดนตรีที่พระเจ้าได้มอบหมายให้พวกเขาว่า บางทีสิ่งภายนอกอาจจะมีอิทธิพลมากเกินไป และเรียกร้องให้ปรับเปลี่ยนและค้นหาหัวใจใหม่ในการนมัสการ ขณะนี้

คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ จงเปิดใจรับเสียงกระซิบของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการที่พระองค์จะทรงนำทางคุณ เดือนคุณปรับคุณให้เข้าที่ หรือทำให้คุณประหลาดใจ เพื่อที่เราจะมีความชื่นชมยินดีมากขึ้นเมื่อเรานมัสการพระเจ้าและเพื่อพระสิริที่ยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้นของพระองค์ หนังสือสำคัญเล่มนี้จะบอกให้เรา รู้ ให้คำแนะนำ และสร้างแรงบันดาลใจให้กับเรา บ๊อบเตือนเราว่า มีเหตุผลอยู่เบื้องหลังความชื่นชมยินดีของเรา และมีแก่นสารที่สำคัญซ่อนอยู่ใต้การร้องเพลงนมัสการของเรา

และเหนือสิ่งอื่นใดบ๊อบได้ให้กำลังใจเราที่จะมีชีวิตที่สอดคล้องกับสิ่งที่เราร้องหรือพูดออกมาด้วยความชื่นชมยินดี มีชีวิตชีวาและด้วยการนมัสการที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง กลับมาที่การเปรียบเทียบกับสุนัขสองพันธุ์ดังกล่าว (ผมหวังว่าจะไม่ถือว่านี่คือการดูหมิ่นนะ!) บ๊อบวางขอบเขตทางหลักศาสนาตรีนในหนังสือเล่มนี้เหมือนกับโดเบอร์แมน ผู้ซื่อสัตย์ที่จะไม่ยอมให้คุณล่องล่ำไปถึงท่าที่และแนวทางในการนมัสการที่ไม่เหมาะสม นอกเหนือจาก**เฝ้าระวัง**แล้ว ก็ยังมี**การดูแลเอาใจใส่** **เลี้ยงดูด้วยความรัก**อีกด้วย ด้านที่บ๊อบเป็นเหมือนลาบราดอร์คือการสอนด้วยความอ่อนโยน ความถ่อมใจ ความอดทน และความเอาใจใส่เป็นอย่างมาก

ผมดีใจที่ได้พบกับบ๊อบเมื่อหลายปีก่อน และได้รับประโยชน์จากสติปัญญา ประสบการณ์ และความหลงใหลในการยกย่องพระคริสต์ของเขา ผมรู้ว่าเมื่อคุณอ่านหนังสือเล่มนี้จบ คุณจะรู้สึกแบบเดียวกันกับผมแน่นอน

แมตต์ เรดแมน

คำขอบคุณ

ผมรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณคนจำนวนมากที่ชีวิตของพวกเขาจะมีอิทธิพลกับสิ่งที่ผมกำลังเขียนอยู่นี้ทั้งทางตรงและทางอ้อม

ขอขอบคุณเลน เดนนิส สำหรับสิทธิพิเศษในการเขียนหนังสืออีกเล่มให้กับสำนักพิมพ์ครอสเวย์ (Crossway Publishers) ซึ่งยังคงเป็นหนึ่งในสำนักพิมพ์ที่ผมชื่นชอบเสมอ หนังสือที่สำนักพิมพ์ได้ผลิตออกมาจนถึงขณะนี้เปรียบเสมือนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อชีวิตของผม

ขอขอบคุณจัสติน เทย์เลอร์ สำหรับการสนับสนุน การให้กำลังใจ และช่วยผลักดันผมในช่วงหกปีที่ผ่านมาที่ผมใช้เวลาเขียนหนังสือเล่มนี้ คุณเป็นคนใจดี มีน้ำใจ รอบคอบ และมีความอดทนอย่างน่าเหลือเชื่อ

ขอขอบคุณโรมัส โวแมค และซอม โนทาโร ที่มอบความสามารถในการเรียบเรียงที่ยอดเยี่ยมให้กับหนังสือเล่มนี้ สำหรับโรมัส ผมรู้สึกชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับประโยชน์จากของประทานอันเปี่ยมด้วยสติปัญญาอันเจียบคมของคุณอีกครั้ง และสำหรับซอม ผมรู้สึกยินดีที่ได้ร่วมงานกับคุณเป็นครั้งแรก

ขอขอบคุณเอมี ครุส, แองจี ซีแธม, แดน บุษ, แดนนี ลี, แมตต์ ทัลลี และเพื่อนคนอื่นๆ ทั้งหมดที่สำนักพิมพ์ครอสเวย์ที่ช่วยทำให้**ผู้นมัสการที่แท้จริง** เล่มนี้ออกมาเป็นรูปเป็นร่างและที่สำคัญกว่านั้นคือเป็น

สำนักพิมพ์ที่ช่วยให้คริสตจักรได้มีหนังสือที่มีข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลาง เปี่ยมไปด้วยหลักศาสนศาสตร์และยกย่องพระเยซู

ขอขอบคุณดี เอ คาร์สัน, เดวิด ปีเตอร์สัน, จอห์น ไฟเฟอร์ และ ฮาโรลด์ เบสต์ ที่ได้เขียนหนังสือที่ช่วยให้ผมซาบซึ้งในสำคัญของการเข้าใจพระเจ้าและมีส่วนร่วมกับพระองค์ รวมถึงปรารภนาพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด และรู้วิธีใช้ดนตรีเพื่อถวายสิริแด่พระองค์

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของคริสตจักร Sovereign Grace Church ผู้ซึ่งรับใช้อยู่เบื้องหลังอย่างสัตย์ซื่อเพื่อให้ข่าวประเสริฐแพร่ขยายออกไปและเพื่อสร้างคริสตจักร รวมถึงเพื่อให้กำลังใจผู้นมัสการที่แท้จริงทั่วโลก

ขอขอบคุณโจเซฟ สติโกรา, แมทธิว วิลเลียมส์, วอลต์ อเล็กซานเดอร์, เอरिक ชมัลด์ซ, เจสัน แชนเซน, ทิม เพย์น, จอน บลูม และด็ก แพลงก์ ที่ช่วยผมเตรียมคริสตจักรต่าง ๆ ใน Sovereign Grace Church ให้เรียนรู้วิธีใช้ดนตรีในคริสตจักรเพื่อให้การนมัสการนั้นเป็นการนมัสการที่ยกย่องพระคริสต์

ขอขอบคุณเพื่อนศิษยาภิบาลของคริสตจักรต่าง ๆ ใน Sovereign Grace Church ผู้ที่ทุกสัปดาห์ได้ใส่ใจในสอน การเตรียมสมาชิกของตนให้พร้อมที่จะรับใช้ และการจัดวางผู้นมัสการที่แท้จริงเพื่อสร้างความแตกต่างให้กับข่าวประเสริฐในชุมชนของตนและในที่อื่น ๆ

ขอขอบคุณวิทยาลัยบอยซ์ (Boyce College) และนักศึกษาฝึกงานจากวิทยาลัยพระคริสตธรรมเซาเทิร์นแบปติสต์ (Southern Baptist Theological Seminary) ที่ให้ผมมีสิทธิพิเศษได้ใช้เวลาด้วย พวกคุณได้ช่วยให้ผมสามารถจัดการกับความคิดมากมายในหนังสือเล่มนี้ได้ อีกทั้งยังขอขอบคุณสำหรับบทสนทนา ความคิดเห็นที่เข้าใจอย่างลึกซึ้ง และการสนับสนุนอย่างกระตือรือร้นของพวกคุณอีกด้วย

ขอขอบคุณจอห์น เพนนี, แมท เมสัน, จอร์แดนและเดีวอน (ลูกชายทั้งหมดของผม) และทุกคนที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้

ให้กับผมในขณะที่ผมกำลังเขียนหนังสือเล่มนี้อยู่ ความคิดของทุกคนมีค่ามากและทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ดีกว่าที่มันจะเป็นได้

ขอขอบคุณศิษยาภิบาลและสมาชิกคริสตจักร Sovereign Grace Church ที่เมืองหลุยส์วิลล์ ผมถือว่าการได้รับใช้เคียงข้างพวกคุณเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา นั่นคือของขวัญจากพระเจ้า ความถ่อมใจและความสม่ำเสมอในการเป็นแบบอย่างในการเป็นผู้นำที่แท้จริงคือแรงบันดาลใจและทำให้จิตวิญญาณของผมยินดี

ขอขอบคุณบริพารที่ผู้ซึ่งป็นทั้งลูกสาวและผู้ช่วยของผมที่ได้คอยช่วยให้ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ได้ตามที่ตั้งใจไว้และคอยช่วยไม่ให้ผมต้องใช้เวลามากเกินไป รวมถึงพรสวรรค์ในการสร้างสรรค์ที่มีไม่รู้จักเพราะชีวิตของลูกสาวและความชื่นชมยินดีในข่าวประเสริฐ ลูกทำให้พ่อเป็นหนึ่งในหัวหน้าที่มีความสุขที่สุดคนหนึ่งเท่าที่พ่อเคยรู้จัก

ขอบคุณเจฟฟ์ เพอร์สเวลล์ ผมไม่เคยคิดเลยว่าการที่ผมได้ร่วมรับใช้กับคุณครั้งแรกในปี 1997 นั้นจะสร้างผลกระทบให้กับชีวิตของผมมากเพียงนี้ ขอขอบคุณสำหรับความแม่นยำทางศาสนศาสตร์ ความชัดเจนทางวรรณกรรม และการช่วยปรับให้รูปแบบของหนังสือเล่มนี้ดีขึ้น คุณทำให้ผมต้องถามคำถามที่ยากหลายคำถาม และผมก็รู้สึกขอบคุณสำหรับสิ่งนี้ แต่สิ่งสำคัญมากไปกว่านั้น คือ ขอขอบคุณที่ช่วยผมผ่านทางการสอนของคุณและมิตรภาพที่มีให้กัน รวมถึงผ่านทาง การสั่งสมพระคำของพระเจ้า การยอมจำนน และประยุกต์ใช้พระคำของพระองค์

ขอขอบคุณซี.เจ. มาเฮนนี่ หนังสือเล่มนี้ (ซึ่งเป็นหนังสือเล่มแรกของผม) คงไม่ได้เกิดขึ้นหากปราศจากการเป็นแบบอย่าง การสอน และมิตรภาพของคุณ คุณเป็นหนึ่งในแบบอย่างที่ดีที่สุดของผู้นำที่แท้จริงที่ผมรู้จัก คุณดำเนินชีวิตอย่างถ่อมใจกับพระเจ้า ชื่นชมยินดีในพระคุณ ย้ำเกรงในความจริงที่พระเยซูสิ้นพระชนม์แทนคุณเสมอ และดำเนินชีวิตด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ ขอขอบคุณที่อ่านหนังสือเล่มนี้อย่างเอาใจใส่และแนะนำหลาย ๆ วิธีที่จะทำให้หนังสือเล่มนี้ดีขึ้น

ผมสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าคุณเป็นผู้มีสสารที่แท้จริง ยิ่งไปกว่านั้น ผมยังรู้สึกขอบคุณที่คุณมีความเป็นศิษยาภิบาลอย่างแท้จริงและเป็นเพื่อนแท้ด้วย

ขอขอบคุณลูก ๆ ของผมและคู่สมรสของพวกเขา ได้แก่ เมแกน และเจมส์ จอร์แดนและทาลี เดวอนและคริสติน เซลชีและจาคีอบ บริทานนี และแมคเคนซี ขอขอบคุณสำหรับความปรารถนาของพวกเขาที่จะ นำพระสิริมาสู่พระเยซูคริสต์ไม่เพียงแต่ผ่านทางบทเพลงเท่านั้น แต่ผ่านทางชีวิตของพวกเขาด้วย ขอให้ลูกทุกคนได้พบกับพระพรที่สุดจะ พรรณนาได้จากการมีลูกและช่วยให้พวกเขาเติบโตขึ้นมาเป็นผู้มีสสาร ที่แท้จริง

ขอขอบคุณจูเลียสสุทธิดีร์กของผม คุณเป็นมนุษย์ที่น่าทึ่งที่สุดที่ ผมเคยรู้จัก ขอขอบคุณที่ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจผมในขณะที่ ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขและการกลับมาเขียนใหม่ อีกครั้ง ขอขอบคุณที่ทำให้ผมทำงานได้จนดีทุก ๆ ที่เราทั้งสองคนอยากจะ ใช้เวลาด้วยกันมากกว่า

ขอบคุณที่คอยชี้ให้ทั้งสายตาและหัวใจของผมจดจ่ออยู่ที่พระบิดา ผู้สัตย์ซื่อ พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเมตตา และพระวิญญานบริสุทธิ์ ที่สถิตอยู่ตลอดเวลา ขอขอบคุณที่ตอบตกลงแต่งงานกับผมในปี 1976 ทุกสิ่งมันมีแต่ดีขึ้นกับดีขึ้น

สุดท้ายนี้ ผมขอขอบคุณพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดผู้ซึ่งผมได้ มีโอกาสรู้จักและรักพระองค์ได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นในขณะที่ผมเขียน หนังสือเล่มนี้ ไม่มีถ้อยคำใด ๆ ที่ผมได้เขียนไว้จะเพียงพอที่จะใช้เพื่อ สรรเสริญพระองค์ พระบารมีของพระเจ้านั้นหาที่เปรียบมิได้ ความงดงาม ของพระองค์เกินกว่าที่สิ่งใดจะเทียบเทียม พระปัญญาของพระเจ้านั้น เหลือเกินที่จะหยั่งถึง ความดีงามของพระองค์นั้นเกินกว่าที่มนุษย์จะ จินตนาการได้ ความรักมั่นคงของพระองค์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และความ ยิ่งใหญ่ของพระองค์นั้นไม่อาจหยั่งรู้ได้ ผมถือว่าเป็นที่จุดสูงสุดของการ

มีตัวตนอยู่บนโลกนี้ของผม คือ การที่ผมได้ถูกนับรวมกับเหล่าบรรดา
ผู้ที่นมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวและพระเมษโปดกที่ทรงประทับ
อยู่บนบัลลังก์ ผมอธิษฐานว่าผลจากการอ่านหนังสือเล่มนี้จะทำให้
หลาย ๆ คนจะพูดแบบเดียวกัน

สิ่งที่สำคัญสำหรับ ผู้นับสการที่แท้จริง

การนับสการกับความเป็นจริง

แต่วาระนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนที่
นับสการอย่างแท้จริงจะนับสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและ
ความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นมานับสการ
พระองค์

ยอห์น 4:23

ปีนั้นคือปี 1975 ผมยืนอยู่ข้าง ๆ จูลีผู้ซึ่งกลายมาเป็นภรรยาในอนาคต
ของผม เรายืนอยู่ในทุ่งโล่งกว้างในเมืองฟรอนต์รอยัล รัฐเวอร์จิเนีย
พร้อมกับผู้คนอีกราวสองสามพันคน พวกเราได้มีโอกาสมาร่วมสัมผัส
ประสบการณ์ Fish-net ซึ่งเป็นหนึ่งใน “เทศกาลพระเยซู” กลางแจ้ง
แห่งแรกๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราได้มาสัมผัสประสบการณ์ดนตรี

มันเป็นเทศกาลทางดนตรีที่มีเหล่าบรรดาผู้ที่อยู่ในแวดวงดนตรี
ไม่ว่าจะเป็นวงดนตรีร็อก นักร้อง นักแต่งเพลง และนักดนตรีเพลงคันทรี่

ที่กลับใจมาเชื่อวางใจในพระเจ้าได้มาร่วมขับขานบทเพลงเกี่ยวกับพระเยซูโดยไม่ขาดจังหวะ ในที่สุดเพลงของพวกเขาก็ถูกเริ่มนำมาใช้ในคริสตจักรและเริ่มถูกเรียกว่าเป็นเพลง “นมัสการ” นับจากนั้นเป็นต้นมา ผู้คนก็เริ่มแยกไม่ออกแล้วว่าเพลงแบบใดคือเพลงทางโลกที่เปิดในรายการวิทยุและเพลงแบบใดคือเพลงนมัสการ ผู้เชื่อในพระเจ้าแนวอนุรักษ์นิยมเริ่มหวาดหวั่นและเริ่มมีคำถาม และเป็นกังวลว่าคนหนุ่มสาวกำลังกลืนกินการนมัสการที่แท้จริง

เทศกาลฟิชเน็ต (Fishnet) และเทศกาลดนตรีอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเป็นสัญญาณแรก ๆ ที่เตือนว่ามวลคลื่นก้อนโตของการนมัสการแนวใหม่กำลังจะซัดเข้าหาชายฝั่งที่มีชื่อเรียกว่าคริสตจักรคริสเตียนในสมัยนั้น พูดถึงเรื่องการนมัสการกันน้อยมาก หลังจากนั้นอีกเพียง 2-3 ปี คำว่า “การนมัสการ” ได้กลับมาถูกพูดถึงอย่างกว้างขวางอีกครั้ง

มันคือโลกแห่งการนมัสการ

หลายทศวรรษต่อมา ก็เริ่มมีหนังสือ นิตยสาร เว็บไซต์ และบล็อกเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ที่เน้นไปที่หัวข้อการนมัสการโดยเฉพาะ หรืออย่างน้อยก็เกี่ยวกับดนตรีที่ใช้ในการนมัสการ การนมัสการได้กลายเป็นเพียง **สิ่งหนึ่ง** ที่ทำในคริสตจักรและไม่ใช่ **สิ่งที่สำคัญ** อีกต่อไป การนมัสการได้กลายเป็นเพียงกระแสของสิ่งที่เปื้อนไวรัส และในหลาย ๆ แห่ง การนมัสการกลายเป็นเหมือนสินค้าที่ถูกผลิตออกมาครั้งละมาก ๆ จากโรงงานอุตสาหกรรม

แต่ในเวลาเดียวกันมันก็มีประโยชน์ที่ไม่อาจปฏิเสธได้ ความสนใจที่เพิ่มมากขึ้นนี้ทำให้เกิดแหล่งข้อมูลที่ช่วยให้เราคิดถึงการนมัสการในทางที่สอดคล้องกับหลักพระคัมภีร์และครอบคลุมมากขึ้น¹ เพลงนมัสการใหม่ ๆ ได้ถือกำเนิดขึ้นเป็นจำนวนมากอย่างน่าประหลาดใจ แม้ว่าเพลงส่วนใหญ่จะถูกกลืน แต่เพลงฮิมสมัยใหม่บางเพลงก็ยังคงเป็น

ที่นิยมนานหลายทศวรรษหรืออาจจะถึงหลายศตวรรษเลยทีเดียว คณะร้องเพลงนมัสการได้รับการฟื้นฟู และนักดนตรีรุ่นใหม่ได้รับกำลังใจให้ใช้ของประทานทางด้านดนตรีที่ตนมีเพื่อรับใช้คริสตจักร ปัจจุบันคนหนุ่มสาวจำนวนมากพร้อมที่จะนมัสการพระเจ้าด้วยบทเพลงที่ประกาศความรักที่เปี่ยมล้นในพระเยซูคริสต์อย่างไม่อายต่อสิ่งใด

แต่มันก็ไม่ได้ส่งผลดีไปเสียไปทั้งหมด กระแสที่เกิดขึ้นส่งผลให้เกิดการถกเถียงกันอย่างเผ็ดร้อนว่ารูปแบบดนตรีที่ใช้ในการนมัสการได้สร้างความแตกแยกหรือทำลายคริสตจักรหรือไม่ บ่อยครั้งที่การนำนมัสการว่าจะให้ออกมาในรูปแบบใดนั้นมีความสำคัญมากกว่าการมีส่วนร่วมของผู้ที่มานมัสการ และเทคโนโลยีก็มีความสำคัญอยู่เหนือความจริงของพระเจ้า หลายเพลงถูกเขียนโดยนักดนตรีที่ไม่รู้จักพระคำของพระเจ้านั่นเอง ส่งผลให้เพลงขาดความชัดเจนในด้านข่าวประเสริฐและในด้านศาสนศาสตร์ ที่แย่ที่สุดคือการนมัสการถูกด้อยค่าลงเหลือเพียงแค่สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเราร้องเพลง

ไม่ว่าคุณจะมี “กระแสการนมัสการที่เป็นไวรัล” ว่าเป็นสิ่งที่ดีหรือเป็นสิ่งที่ไม่ดี หรือไม่คิดอะไรเลยกับสิ่งนี้ก็ตาม สิ่งที่น่าห่วงคือการนมัสการพระเจ้าคือสิ่งที่สำคัญที่สุด การนมัสการพระเจ้าเชื่อมโยงและเกี่ยวข้องกับชีวิตของเราเสมอ และการนมัสการพระเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญเสมอในชีวิตของเรา การนมัสการพระเจ้าควรเป็นหัวข้อที่ได้รับความสนใจอยู่เสมอ และจากมุมมองของพระเจ้า การนมัสการควรเป็นเช่นนั้น ไม่มีอะไรที่เป็นรากฐานสำหรับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าในฐานะคริสเตียนอีกแล้ว

ไม่น่าแปลกใจเลยที่เราไม่ใช่คริสเตียนรุ่นแรกๆ ที่คิดถึงเรื่องนี้

จุดมุ่งหมายของการดำรงอยู่ของเรา

“เราควรถือว่าจุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่ของการดำรงอยู่ของเรา คือ การถูกนับรวมอยู่ในหมู่ผู้ที่นมัสการพระเจ้า”² คำเหล่านี้ปรากฏครั้งแรก

เมื่อกว่า 450 ปีที่แล้ว เขียนโดยนักศาสนศาสตร์ชาวฝรั่งเศสและเป็นศิษยาภิบาลชื่อจอห์น คาลวิน (John Calvin) เขาไม่ได้จินตนาการถึงวงดนตรีที่ใช้กีตาร์บรรเลงเพลงฮิตล่าสุด หรือไปปาร์ตี้ร่วมกับคณะนักร้องประสานเสียง ผมไม่คิดว่าดนตรีจะอยู่ในหัวของเขาด้วยซ้ำ แต่คำพูดของเขายังคงเกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบัน ในระดับที่มากพอ ๆ กับที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้ฟังข้อความนี้ในสมัยของพวกเขา และนั่นคือสิ่งที่สรุปว่าทำไมผมจึงเขียนหนังสือเล่มนี้

พวกเราส่วนใหญ่มักจะนึกไม่ถึงได้ถึง “จุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่ของการดำรงอยู่บนโลกใบนี้ของเรา” มากนัก สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ สิ่งที่รบกวนใจ ความชื่นชมยินดีและการล่อลวงนั้นมีมากเกินไปที่จะทำให้จิตใจเรายุ่งอยู่กับมันตลอดทุกวินาทีที่เราตื่นอยู่ การที่จะให้นามังพินิจพิจารณาถึงสิ่งที่เป็นิรันดร์นะหรือ? เราไม่มีเวลาหรอก

เมื่อเราคิดถึงชีวิตหลังความตาย เรามักจะตั้งหน้าตั้งตารอสิ่งต่าง ๆ เช่น การได้กลับมาพบกับคนที่เรารักอีกครั้งหนึ่ง การได้ร้องเพลงนมัสการที่เราชื่นชอบอย่างไม่มีสิ้นสุด การได้ทานชีสโกแลตมากเท่าที่เราต้องการโดยไม่ทำให้น้ำหนักขึ้น หรือการเล่นกอล์ฟไม่จำกัดรอบในสนามกอล์ฟที่ดีที่สุด เป็นต้น คนที่ไม่เชื่อว่าโลกนี้มีพระเจ้าบอกว่า ชีวิตของเราเป็นเพียงแค่การดำเนินไปสู่การสูญสลายหายไป ดังนั้นจึงไม่มีอะไรที่ “ดี” เกี่ยวกับการดำรงอยู่บนโลกใบนี้ ในที่สุดพวกเราก็จะตายและหายไปก็เท่านั้น

ในฐานะคริสเตียน ผมเชื่อว่าคำพูดของคาลวินเป็นความจริงสำหรับเราทุกคน ไม่ว่าจะนับถือศาสนาหรือไม่ก็ตาม เขาไม่ได้บอกว่า เราทุกคนจะถูกลบอยู่ในเหล่าบรรดาผู้ไม่มีศรัทธาของพระเจ้า แต่เขากำลังหนุนใจให้มองเห็นว่าการนมัสการพระเจ้าคือจุดมุ่งหมายสูงสุดในชีวิตของเรา ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่ของการดำรงอยู่ของเราบนโลกใบนี้ ดีกว่าจุดมุ่งหมายใด ๆ บนโลกใบนี้ไม่ว่าจะเป็นอำนาจ ความมั่งคั่ง ความสามารถ

พิเศษ สติปัญญา หรือความสุขมากที่สุดเท่าที่คุณจะสามารถจินตนาการได้นั้น ยังดีน้อยกว่าการได้เป็นผู้นมัสการพระเจ้าตลอดไปมาก

ผมเดาว่าอย่างน้อยที่สุดการนมัสการพระเจ้าได้อยู่ในความคิดของคุณเพราะคุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ มันเป็นไปได้มากที่บางทีความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้าได้กระตุ้นความปรารถนาของคุณให้อยากรู้จักพระองค์อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น ความรักที่คุณมีต่อพระเจ้าทำให้คุณอยากรักพระองค์มากขึ้น บางทีคุณอาจจะรู้สึกชอบพระคุณอย่างที่คุณไม่เคยคาดคิดมาก่อนในขณะที่ร้องเพลงนมัสการพระเจ้าในคริสตจักรของคุณ บางทีคุณอาจจะสัมผัสได้ถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าอย่างแรงกล้าจนคุณอยากจะคุกเข่าลงเจียบ ๆ ด้วยความยำเกรง หรือในขณะที่คุณกำลังอ่านพระคัมภีร์ในเช้าวันหนึ่งและคุณเกิดรู้สึกอัศจรรย์ใจในสิ่งที่พระเยซูทรงเป็น และพบว่าคุณนั้นไม่สมบูรณ์แบบ บางทีในขณะที่คุณกำลังเรียน ทำงานหนักหรือดูแลเพื่อน คุณอาจตระหนักว่าคุณกำลังทำสิ่งนั้นเพื่อพระสิริของพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อให้ทุกคนยกย่องสรรเสริญคุณ และมันทำให้คุณรู้สึกดีเหลือเกิน

ผมเคยประสบกับสิ่งเหล่านี้มาหมดแล้ว เมื่อผมได้สัมผัสกับสิ่งเหล่านั้น ผมรู้สึกชอบพระคุณเจ้ายิ่งน้อยที่สุดในตอนนั้น ผมหันความสนใจทั้งหมดของผมให้ไปจดจ่ออยู่กับพระเจ้าผู้ทรงไถ่ผมออกจากความบาป และในเวลานั้น ผมคิดว่าถูกต้องแล้วที่จดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่ของการดำรงอยู่ของเรา คือการที่จะได้ถูกนับรวมอยู่ในเหล่าบรรดาผู้นมัสการของพระเจ้าตลอดไปชั่วนิรันดร์

การนับรวมในสมัยนั้นและปัจจุบัน

การถูกนับรวมอยู่ในเหล่าบรรดาผู้นมัสการพระเจ้าใน**สมัยนั้น**กับใน**เวลานี้**คือสิ่งที่แตกต่างกันมาก เพราะในชีวิตนี้การนมัสการไม่ได้เป็นไปในสิ่งที่มันควรจะเป็นเสมอไป และบางทีคุณอาจจะกำลังคิดว่า **จากประสบการณ์ของฉัน มันไม่มีวันเป็นในแบบที่มันสามารถเป็นได้!**

ผมเข้าใจนะ เพราะผมเป็นคริสเตียนมานานกว่า 40 ปี ผมมีทั้งช่วงเวลาที่ดีและที่ไม่ดีในการนมัสการ ผมเข้าใจความหมายของการเป็นผู้มีศรัทธาพระเจ้า นอกจากนี้ผมยังตระหนักถึงแนวคิดเรื่องการนมัสการอีกด้วย หากคุณถามใครสักคนว่าเขารู้สึกอย่างไรกับคำว่านมัสการ คุณจะได้อะไรที่แตกต่างกันมากมาย ขึ้นอยู่กับว่าคุณถามใคร สำหรับบางคนคำนี้ฟังดูน่าตื่นเต้นอย่างเหลือเชื่อ ในขณะที่บางคนอาจจะรู้สึกว่าเป็นคำที่เก่าแก่อย่างเกินบรรยาย หรือไม่ก็ทำให้สับสนเล็กน้อย หรืออย่างดีที่สุดอาจจะตอบว่าไม่เกี่ยวกับฉัน สำหรับบางคน คำว่า**นมัสการ**นั้นเต็มไปด้วยความคาดหวังอันแรงกล้า แต่ในเวลาเดียวกันคำ ๆ นี้อาจจะทำให้บางคนถึงกับต้องกลั้วหัวกันเลยทีเดียว

แต่ไม่ว่าคุณจะนิยามคำนี้ว่าอย่างไร เราทุกคนต่างรู้สึกว่ามันค่อนข้างใกล้กับเราในแง่เมื่อพูดถึงการนมัสการพระเจ้าโดยใช้มุมมองจากสวรรค์ นั่นอาจจะเป็นเพราะคุณอาจจะมีมุมมองบางอย่างเหล่านี้ได้แก่

- การนมัสการพระเจ้าเป็นเรื่องยากหรือเป็นไปไม่ได้เลย ทั้งนี้เนื่องจากคุณมีสถานการณ์ที่ทำให้ท้อ มีความผิดหวัง หรือความทุกข์ยากลำบากในชีวิตที่ถาโถมเข้ามาอย่างต่อเนื่อง สิ่งที่คุณพบเจอในชีวิตดูเหมือนจะขัดแย้งกับความดีงามของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง
- คุณยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า การนมัสการในเช้าวันอาทิตย์เกี่ยวข้องกับการนมัสการในชีวิตประจำวันอย่างไร
- คุณเห็นความตึงเครียดที่เกิดขึ้นในคริสตจักรอันเนื่องมาจากเพลงและแนวดนตรีที่ใช้ในนมัสการ ความขัดแย้งปะทุขึ้น กลุ่มที่นำนมัสการก็นำเพื่อให้คนอื่นชื่นชมความสามารถของตนเองเท่านั้น คริสตจักรแตกแยก ส่งผลให้คุณสงสัยว่าเพลงและแนวดนตรีที่ใช้ในนมัสการจะสำคัญมากเกินไปแล้วไหม
- คุณเคยเห็นบทเพลงและดนตรีที่เชื่อมโยงกับการนมัสการสัมผัสจิตใจของผู้ที่ไม่เชื่อ ช่วยเน้นย้ำความจริงจากพระกัมภีร์ให้แจ่มชัดขึ้น

และช่วยให้ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าตอบสนองพระองค์ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น คุณสงสัยว่าบทเพลงและดนตรีกำลังถูกด้อยค่าหรือไม่

- “จุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่ของการดำรงอยู่ของเรา” ดูเหมือนจะไม่ใช่ความหมายเมื่อต้องเผชิญกับแรงกดดัน การเรียกร้อง และความรับผิดชอบในทุกวัน

ผมแน่ใจว่าคุณสามารถเขียนเพิ่มได้อีกมากมาย แต่ถึงแม้จะมีความท้าทายและคำถามเหล่านี้ จอห์น คาลวินก็ยังพูดถูกอยู่ดี เราไม่สามารถมีจุดมุ่งหมายใดสูงไปกว่าการได้ทำหน้าที่ของเราท่ามกลางผู้ที่ขึ้นบานและมีความชื่นชมยินดีด้วยทั้งหมดของหัวใจชั่ววันรันดร์อย่างไม่มีที่สิ้นสุดในพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ของเรา นั่นคือสิ่งที่คริสเตียนทุกคนมุ่งหน้าไปสู่ ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทสุดท้ายของพระคัมภีร์ “ทุกสิ่งที่ถูกสาปแช่งจะไม่มีอีกต่อไป พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ที่นั่น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะนมัสการพระองค์” (ว. 22:3)

ดังนั้นหากการนมัสการชั่ววันรันดร์คือจุดที่เรากำลังมุ่งหน้าไปสู่ สิ่งนั้นมีความหมายต่อเราอย่างไรในตอนนี้ มันสร้างความแตกต่างให้เกิดขึ้นบ้างหรือไม่ การเป็นผู้นมัสการพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร ผมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะตอบคำถามเหล่านี้และอื่น ๆ อีกมากมายที่มีได้ แต่ก่อนอื่นผมอยากจะพูดถึงบทสนทนาที่เราต่างคุ้นเคยกันดีซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสองพันปีก่อน

ผู้ทักทายคนที่บ่อน้ำ

มันเป็นวันที่อากาศร้อนอบอ้าวและเต็มไปด้วยฝุ่น พระเยซูในขณะนั้นทรงอยู่ที่ไหนสักแห่งในตะวันออกกลาง พระองค์ทรงกระหายน้ำ พระเยซูทรงนั่งลงที่บ่อน้ำเพื่อรอผู้หญิงชาวสะมาเรียที่พระองค์ไม่เคยทรงพบมาก่อน³

ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง

นี่เป็นคำขอที่เรียบง่าย แต่ 6 คำนี้ได้ก้าวข้ามผ่านกำแพงแห่งศาสนา ชาติพันธุ์ และศีลธรรมที่สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น ผู้หญิงคนนั้นถึงกับต้องตกตะลึง

ไหนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากคิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย?

เธอมีเหตุผลที่ดีเพียงพอที่จะสงสัย ในศตวรรษที่ 8 ก่อนคริสต์ศักราช ชาวอัสซีเรียได้มีชัยชนะเหนือชาวสะมาเรียและนำผู้คนถือรูปเคารพจากชาติอื่นเข้ามาแต่งงานกับพวกเขา ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ชาวยิวที่เหลือก็ถือว่าชาวสะมาเรียเหล่านั้นไม่ใช่ยิวสายเลือดบริสุทธิ์ อีกต่อไป ชาวสะมาเรียกลายเป็นพวกนอกกรีตและสกปรกแปดเปื้อน ชาวสะมาเรียคือคนที่คุณจะพยายามหลีกเลี่ยง ไม่ใช่ก้าวเข้าหา พวกเขาใช้พระคัมภีร์ที่ได้รับการเสริมเติมแต่งเข้าไปและไปนมัสการพระเจ้าในสถานที่ที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย

ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูทรงเป็นผู้ชาย ผู้ชายชาวยิวมักจะไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้หญิงมากนัก ดังนั้น การพบปะพูดคุยกับผู้หญิงเพียงลำพังจึงเป็นสิ่งที่ดูน่าสงสัยเป็นอย่างยิ่ง แต่สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถขัดขวางพระเยซูได้

“ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เจ้าจะขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า”

พระเยซูไม่ได้ตอบคำถามของผู้หญิงคนนี้ พระองค์ไม่ทรงแม้แต่จะขอน้ำจากเธอเพื่อดื่มอีกต่อไป พระองค์ทรงเสนอสิ่งหนึ่งให้เธอ พระองค์ทรงอยากให้ผู้หญิงคนนี้เห็นว่าเธอต่างหากที่ต้องการน้ำ น้ำแห่งชีวิต และพระเยซูทรงตรัสต่อไปถึงความจริงที่น่าอัศจรรย์เกี่ยวกับชีวิตของผู้หญิงคนนี้

เจ้ามีสามห้าคนแล้ว และคนที่เจ้าอยู่ด้วยตอนนี้ก็ไม่ใช่สามห้าของเจ้า

ไม่บ่อยนักที่ผู้ชายที่คุณเพิ่งจะเคยพบจะสามารถเปิดเผยรายละเอียดอันแสนอื้อฉาวในชีวิตของคุณได้ ผู้หญิงคนนี้รู้ทันทีว่าพระเยซูจะต้องเป็นผู้เผยพระวจนะอย่างแน่นอน บางทีพระเยซูอาจจะรู้คำตอบสำหรับคำถามที่ทำให้ชาวยิวและชาวสะมาเรียแตกแยกกันมานานหลายศตวรรษอีกด้วยซึ่งนั่นคือ คำถามเกี่ยวกับการนมัสการ

บรรพบุรุษของเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านบอกว่าสถานที่นมัสการนั้นต้องอยู่ที่เยรูซาเล็ม

เมื่อมาถึงจุดนี้ ผู้หญิงคนนี้พยายามเบี่ยงความสนใจจากเรื่องส่วนตัวของเธอ บางทีเธออาจจะเพียงแค่ต้องการยุติการสนทนาที่กำลังดำเนินอยู่เท่านั้น หรือมันอาจจะเป็นไปได้ว่าเธอมีความหวังว่าจะสามารถจัดการกับบาปของเธอได้ แต่ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตามก็ไม่สำคัญ ตอนนี้พระเยซูทรงตอบคำถามของเธอ

หญิงเอ๋ย เชื้อเราเกิด คงมีสักวันหนึ่งที่พวกเธอจะไม่ได้นมัสการพระบิดาทั้งที่ภูเขานี้หรือที่เยรูซาเล็ม สิ่งที่พวกเธอนมัสการนั้นเธอไม่รู้จัก สิ่งที่พวกเรานมัสการนั้นพวกเรารู้จัก เพราะความรอดมาจากพวกยิว

พระเยซูทรงตรัสกับหญิงคนนี้ว่า ความรู้เรื่องการนมัสการที่เธอมีนั้นยังไม่เพียงพอ สถานที่ดังไม่ใช่สิ่งที่สำคัญ เธอไม่รู้จักพระเจ้าที่กำลังนมัสการอยู่เสียด้วยซ้ำ และหลังจากที่พระองค์ได้ทรงชี้ให้เธอเห็นว่าชีวิตของเธอกับศาสนาที่เธอนับถือกันไม่มีอะไรที่เชื่อมโยงกัน พระองค์ทรงตรัสต่อไปว่า

แต่วาระนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนที่นมัสการอย่างแท้จริงจะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญานและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นมานมัสการพระองค์

จิตวิญญานและความจริงหรือ? พระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นหรือ? คำตอบของพระเยซูที่มีให้เธอนั้นไม่คาดคิด ลึกลับ และมีความหมายเกินกว่าที่เธอจะจินตนาการได้ และเป็นความหมายที่มาถึงคุณและผมด้วย

การที่พระเยซูทรงสนทนากับผู้หญิงที่ดำเนินชีวิตในทางที่ผิดศีลธรรมในหมู่บ้านที่ห่างไกลนี้ควรจะบอกอะไรกับเราได้บ้าง พระเจ้าไม่ได้แสวงหาผู้ที่น้อมสการพระองค์เฉพาะในหมู่บุคคลสำคัญที่ประสบความสำเร็จ หรือมีอำนาจ หรือเป็นที่นิยมเท่านั้น พระเจ้าผู้สร้างจักรวาลกำลังแสวงหาผู้มีสมาธิที่แท้จริงท่ามกลางพวกเราทุกคน

แต่ทำไมพระเจ้าจึงทรง**แสวงหา**บางสิ่งบางอย่าง เพราะมันแน่นอนอยู่แล้วว่า พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้และทรงเห็นทุกสิ่งย่อมไม่มีวันที่จะไม่ทรงทราบหรือไม่ทรงเห็นสิ่งใด และก็นั่นเองด้วยว่าพระองค์ไม่ทรงต้องการสิ่งใดมาเติมเต็มพระองค์เพราะในพระองค์เองพระเจ้าทรงเต็มเปี่ยมและทรงเพียงพอ แต่ด้วยเหตุใดพระองค์จึงทรงแสวงหาสิ่งนั้น?

เราต่างแสวงหาสิ่งที่สำคัญสำหรับเรา เราแสวงหาสิ่งที่มีคุณค่า และพระเจ้ากำลังทรงแสวงหาผู้มีสมาธิที่แท้จริง เพราะว่าการน้อมสการที่แท้จริงมีความหมายและมีคุณค่าสำหรับพระเจ้า

อะไรคือสิ่งที่อยู่ข้างหน้า

สำหรับคนที่คิดถึงการน้อมสการในแง่ของประสบการณ์ทางอารมณ์เป็นหลักที่ถูกขับเคลื่อนด้วยบทเพลงและเสียงดนตรี การสนทนาของพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรียควรจะทำให้ตาสว่าง พระเยซูกำลังพูดถึง “ผู้มีสมาธิที่แท้จริง” และพระองค์ไม่ได้พูดถึงบทเพลงและแนวดนตรีเลยแม้สักครั้งเดียว พระองค์ไม่ได้พูดถึงเสียงแผ่วเบาของดนตรี ออร์แกน คีย์บอร์ด คณนักร้องประสานเสียง กลองชุด กีตาร์ หรือแม้แต่เสียงพิณและร่ำมะนา

เราอาจจะนึกออกไหมว่าจะเป็นผู้มีสมาธิที่แท้จริงได้อย่างไรโดยไม่พูดถึงบทเพลงและเสียงดนตรีเลย? เห็นได้ชัดว่า เราใช้บทเพลงแต่เราไม่ได้เริ่มต้นด้วยบทเพลง บทเพลงและเสียงดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของการน้อมสการพระเจ้า แต่มันไม่เคยถูกกำหนดให้เป็นหัวใจของการน้อมสการเลย

“ผู้นมัสการที่แท้จริง” พระเยซูตรัสกับหญิงคนนั้นว่าคือผู้ที่ “นมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง” พระองค์ตรัสเน้นย้ำมากขึ้นว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และคนที่นมัสการพระองค์จะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง” (ยอห์น 4:24) พูดกว้าง ๆ การนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริงคือการนมัสการที่มาจากใจจริงและสอดคล้องกับความจริงแห่งพระคำของพระเจ้า แต่สิ่งที่พระเยซูตรัสมีมากกว่านั้น

ดี. เอ. คาร์สัน (D. A. Carson) ผู้เชี่ยวชาญด้านพันธสัญญาใหม่ได้กล่าวไว้ว่า “การนมัสการพระเจ้าด้วย **ความจริง** เป็นวิธีแรกและเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราจะต้องนมัสการพระเจ้า **โดยทางพระคริสต์** ในพระเยซู ความจริงได้สว่างขึ้น และเงาก็ถูกพัดหายไป”⁴ พระเยซูคือผู้ประทานพระวิญญาณ ผู้ประทานชีวิต และเป็นผู้ทรงประทานแม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิตให้แก่จิตวิญญาณของผู้เชื่อ (ยอห์น 7:38–39) พระวิญญาณทรงนำชีวิต มาสู่จิตวิญญาณของเรา และช่วยให้เรารู้จักพระเจ้า ได้รักพระองค์ และนมัสการพระเจ้าพระบิดาผ่านทางพระเยซูคริสต์

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ต้องใช้พระเจ้าเพื่อที่จะนมัสการพระเจ้า

นี่คือจุดที่เราจะใช้เริ่มต้น พระเยซูบอกหญิงชาวสะมาเรียว่า ไม่เพียงแต่ว่าพระบิดากำลัง **แสวงหา** ผู้นมัสการที่แท้จริงเท่านั้น แต่พระเจ้าทรงเสด็จมาเพื่อจะ **ทำให้** เธอกลายเป็นผู้นั้นด้วย คือผู้ที่นมัสการที่แท้จริงของพระเจ้า เรื่องราวของหญิงชาวสะมาเรียคนนี้เป็นเรื่องราวของผู้นมัสการที่แท้จริงทุกคน เราเริ่มต้นด้วยการยอมรับว่าเราไม่สามารถนมัสการพระเจ้าได้ เว้นเสียแต่ว่าพระเจ้าจะทรงนำเราด้วยพระคุณของพระองค์ และทรงสำแดงพระองค์แก่เราผ่านทางพระคำของพระองค์

จากจุดที่มีประโยชน์นี้ เราจะพูดถึงแก่นแท้ของการนมัสการพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการที่ยกย่องพระองค์ภายในใจและด้วยการกระทำของเรา คำจำกัดความใด ๆ ของการนมัสการที่แท้จริงที่ปฏิเสธหรือด้อยค่าพระราชอำนาจสูงสุด สิทธิอำนาจ และความเป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้องค์เดียว

ของพระเจ้านั้นไม่สอดคล้องกับสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้และจะนำไปสู่การกราบไหว้บูชารูปเคารพ

นอกจากที่พระเจ้าทรงเรียกเราแต่ละคนให้เป็นผู้มีนมัสการที่แท้จริงแล้ว พระองค์ยังได้ทรงวางแผนไว้เสมอว่าจะมี**ผู้คนที่**จะนำพระสิริมาสู่พระองค์ทั้งในชีวิตนี้และชีวิตที่ได้อยู่จำเเพาะพระพักตร์ของพระองค์ (อพย. 19:5-6; 1 ปต. 2:9-10) ดังนั้นเราจะใช้เวลาพูดคุยเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และประโยชน์ของการมารวมกันของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงไถ่ไว้ ซึ่งเป็นชุมชนแห่งการนมัสการ

พระเจ้า เป็น**จุดศูนย์กลางที่สำคัญที่สุด**ของการนมัสการ แต่การนมัสการไม่ได้เกี่ยวกับพระเจ้า**เพียงอย่างเดียว** พระเจ้าจะได้รับพระสิริเมื่อเรารับใช้ผู้อื่นด้วยของประทานของเรา อันที่จริงนี่คือหนึ่งในเหตุผลหลักที่ผู้เชื่อมาพบกัน ขณะที่เราใช้ของประทานของเราอยู่นั้น พระเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางเราและทรงกำลังสร้างเราทั้งในฐานะปัจเจกบุคคลและในฐานะคริสตจักร ดังนั้นเราจะใช้เวลาพูดคุยเกี่ยวกับมุมมองในแนวนอนที่ผู้เชื่อมีต่อกันในการนมัสการพระเจ้า

ลักษณะหนึ่งของการที่ผู้เชื่อมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการนมัสการพระเจ้าคือแนวนอนตรีที่เป็นอมตะตลอดกาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการร้องเพลง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าผมเป็นผู้นำนมัสการในคริสตจักรมา 35 ปีแล้ว ผมจึงใช้สองบทในการพูดถึงบทเพลงและเสียงดนตรี โดยบทแรกจะมุ่งเน้นไปที่สาเหตุที่พระเจ้าต้องการให้เราร้องเพลงด้วยกัน และบทที่ 2 จะกล่าวถึงความท้าทายที่มักเกิดขึ้นบ่อยๆ

การนมัสการพระเจ้ามักเกี่ยวข้องกับการสถิตอยู่ของพระองค์ แต่การที่พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเรานั้นเป็นอย่างไร เราควรคาดหวังไหมว่าเราจะต้องรู้ได้ถึงสิ่งที่พระวิญญาณกำลังทรงกระทำอยู่? เราจะ “แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เสมอ” ดังที่เราได้รับคำแนะนำไว้ในสดุดี 105:4 ได้อย่างไร โดยยังคงยืนยันมั่นอยู่บนสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้และไม่ให้อารมณ์ความรู้สึกของเรานำหน้าความจริง

ของพระเจ้า? เราจะดูคำถามเหล่านี้และคำถามอื่น ๆ อีกมากมายด้วยกัน เมื่อเราใคร่ครวญถึงพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำท่ามกลางพวกเรา รวมถึงความหมายของคำว่า การพบกับพระองค์เป็นการส่วนตัวอีกด้วย

สุดท้ายนี้ เราจะไตร่ตรองถึงสิ่งที่กาลวินอยากให้เราเป็น คือ การเป็นผู้ที่ใคร่ครวญสิ่งต่าง ๆ เพราะ จุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่ของการดำรงอยู่ของเราคือการที่จะได้ถูกนับรวมอยู่ในเหล่าบรรดาผู้นมัสการของพระเจ้าตลอดไปชั่วนิรันดร์ ในจดหมายฉบับแรกของเปโตร เปโตรได้บอกกับผู้อ่านว่า “จงตั้งความหวังทั้งหมดไปที่พระคุณ ซึ่งจะประทานแก่พวกท่าน ในเวลาที่พระเยซูคริสต์เสด็จมาปรากฏ” (1 ปต. 1:13) นั่นคือสิ่งที่เราจะเริ่มทำในบทสุดท้ายเมื่อเราใคร่ครวญเรื่องการนมัสการในยุคใหม่ ทั้งในสิ่งที่เราเห็นอยู่ตอนนี้และในความชื่นชมยินดีที่ไม่สามารถจินตนาการได้ที่รอเราอยู่

ก้นการนมัสการด้านที่ถูกต้องขึ้น

ผมต้องสารภาพว่า ผมอยากจะเขียนหนังสือที่มีเนื้อหายาวกว่านี้ ผมอยากให้ผู้คนรู้ว่าการเป็นผู้นมัสการที่แท้จริงเกี่ยวข้องกับหัวข้อต่าง ๆ อย่างไร เช่น การอธิษฐาน การประกาศข่าวประเสริฐ พิธีศีลศักดิ์สิทธิ์ พันธกิจในการช่วยเหลือคนยากจน การศึกษาพระคัมภีร์ วินัยทางจิตวิญญาณ และอื่น ๆ แต่หนังสือที่มีเนื้อหามากกว่านี้อาจจะหมายถึงว่าจะมีคนอ่านน้อยลง ผมจึงลี้มเล็กความตั้งใจนี้

สิ่งที่ผมพยายามทำคือมุ่งความสนใจไปที่สิ่งต่าง ๆ ที่ผมเคยเห็นคริสเตียนมีปัญหามาโดยตลอดในระยะเวลา 30 ปีที่ผมเป็นศิษยาภิบาลหลายประเด็นเกี่ยวข้องกับการมาพบกันเพื่อนนมัสการพระเจ้า ซึ่งเป็นประเด็นที่ผมเคยมีปัญหาด้วยเช่นกัน

ในหลาย ๆ ด้าน เราเป็นเหมือนหญิงชาวสะมาเรียที่พระเยซูทรงเสด็จมาเพื่อพบกับเธอ เธอไม่ได้รู้จักพระเจ้าดีเหมือนอย่างที่ว่าเธอเองคิด เธอไม่เข้าใจว่าจะการนมัสการนั้นเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตประจำวัน

ของเธออย่างไร เธอไม่เข้าใจว่าจะต้องนมัสการพระเจ้าที่ไหนและนมัสการพระองค์อย่างไร ดังนั้น เธอจึงถามว่า เธอควรจะนมัสการใคร

คำพูดที่พระเยซูตรัสกับผู้หญิงคนนี้ก็คำพูดเดียวกันกับที่พระองค์ทรงตรัสกับเราเช่นกัน พระองค์ทรงช่วยให้เราเห็นว่าการนมัสการเริ่มต้นด้วยพระคุณอันล้นเหลือของพระเจ้า ไม่ใช่ความเพียรพยายามของเรา พระเยซูทรงแสดงให้เราเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางของการนมัสการที่แท้จริง ไม่ว่าความคิดของเราจะถูกเบี่ยงเบนไปจากความจริงที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงนี้มากเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าจะโดยจากความชอบส่วนบุคคล จากประสบการณ์ทางอารมณ์ หรือจากธรรมเนียมปฏิบัติทางศาสนา พระเยซูทรงชี้ให้เราเห็นความจริงที่ถูกปิดซ่อนไว้ที่จะเติมเต็มเราอย่างลึกซึ้งและเป็นนิรันดร์ เป็นความจริงที่จะปลดปล่อยเราจากพันธนาการของสิ่งที่ตามองเห็นซึ่งเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจเพียงชั่วคราวเท่านั้น

หญิงชาวสะมาเรียคิดว่าเธอเข้าใจการนมัสการ แต่ความเข้าใจของเธอเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงจากการพบกับพระเยซูที่บ่อน้ำ เราจะตอบสนองอย่างไรหากพระเยซูต้องการเปลี่ยนความเข้าใจเรื่องการนมัสการ**ของเรา**? เปลี่ยนความเข้าใจของเราจากหลังมือเป็นหน้ามือ หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องกว่านี้ คือ พลิกด้านที่ถูกต้องขึ้น? เป็นไปได้ไหมที่แทนที่พระเจ้าจะมองหาบางสิ่งบางอย่าง**จาก**เรา พระเจ้าจะ**ทรงประทาน**บางสิ่งให้กับเราก่อน?

เป็นไปได้ไหมว่าแท้ที่จริงแล้วการนมัสการไม่ได้เริ่มต้นที่ตัวเราด้วยซ้ำ?

การได้รับมาจากพระเจ้า ของผู้ บัณฑิตที่แท้จริง

การบัณฑิตรกับการไร้ซึ่งความสามารถของเรา

เพราะว่าใครทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ไม่ได้รับมา
ถ้าท่านได้รับมา ทำไมจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านไม่ได้รับมา

ยอห์น 4:23

ผมมีเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อเเครก เขาได้มีโอกาสเข้าเรียนที่วิทยาลัย
พระคริสต์เมื่อหลายปีก่อน

เเครกต้องเรียนอย่างหนักและรับใช้โดยไม่ได้รับค่าตอบแทนเนื่องจาก
เป็นนักศึกษาฝึกงาน การเป็นนักศึกษาพระคริสตธรรมฝึกงานทำให้เขา
ผิดเคื่องเรื่องการเงินเป็นอย่างยิ่ง เเครกยังคงติดต่อกับเพื่อนคนหนึ่ง
ในวิทยาลัยที่ไดงานที่มีรายได้ดี บ่อยครั้งที่ทั้งสองคนไปทานอาหารที่ร้าน
อาหารธรรมดาทั่ว ๆ ไป แม้ว่าเเครกจะยืนกรานสักเท่าใดด้วยความจริงใจ
ว่าจะจ่ายเงินค่าอาหารของตนเอง แต่เพื่อนคนนี้ก็มักจะเลี้ยงเขาเสมอ
ในที่สุดเเครกก็ยื่นคำขาดว่า “ให้ผมเป็นคนจ่ายเถอะ”

แต่เพื่อนของเขาไม่เปลี่ยนใจและพูดขึ้นว่า “เกรก ทำไมมันถึงเป็นเรื่องยากนักสำหรับคุณที่จะรับ คุณรู้ไหมว่าคุณจะไม่สามารถเป็น **คริสเตียน** ได้นะหาก你不เรียนรู้ที่จะรับ!”

เพื่อนของเกรกพูดถูก ความรับผิดชอบประการแรกของเราในฐานะคริสเตียนไม่ใช่การถวายแด่พระเจ้าแต่เป็นการได้รับจากพระองค์ น้อมรับในสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้ ผมขอเน้นย้ำว่า การได้รับมาจากพระเจ้าคือการทรงเรียกของเราตั้งแต่ต้นจนจบของการเป็นผู้มีสสารที่แท้จริง

การได้รับมาจากเรามี 2 ประการ ประการแรก เราจำเป็นต้องได้รับคำเชิญจากพระเจ้าและพระองค์ต้องเป็นผู้ที่ทรงทำให้การได้รับมาของเรานั้นเกิดผล เราไม่มีกำลังมากพอที่จะมาหาพระเจ้าด้วยกำลังของเราเอง ประการที่ 2 พระเจ้าต้องแสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วพระองค์ทรงเป็นเช่นไร พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดาจากพระบุตร และคนที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้” (มธ. 11:27) เราไม่สามารถเข้าใจพระเจ้าได้ด้วยตัวเอง เช่นเดียวกับหญิงชาวสะมาเรีย พระเจ้าต้องเปิดเผยพระองค์แก่เราก่อน เราจึงจะสามารถตอบสนองต่อพระองค์ได้อย่างถูกต้อง

การยินดีให้คนอื่นเลี้ยงอาหารหรือไม่นั้นเป็นเพียงการเลือกกระหว่างความสุขหรือความหยาบคาย แต่การรับของประทานแห่งการนมัสการเป็นเรื่องระหว่างความเป็นและความตาย ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มพระเจ้าได้ทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนตั้งแต่ต้น

ผู้มีสสารกลุ่มแรก

พระคัมภีร์เริ่มต้นด้วยคำว่า “ในปฐมกาล **พระเจ้า**” ไม่ใช่ “ในปฐมกาล **อาดัม**” หรือ “ในปฐมกาล **สัตว์ทั้งหลาย**” หรือ “ในปฐมกาล **หมู่เมฆทั้งหลาย**”

ในปฐมกาล **พระเจ้า**

ก่อนที่จะมีสิ่งใดอุบัติขึ้น พระเจ้าทรงดำรงอยู่ พระองค์มีความสุข เบิกบานอย่างเต็มเปี่ยมในแบบที่จะมนุษย์ไม่มีวันที่จินตนาการได้ ทรง อิ่มเอมใจอย่างที่ไม่มิอะไรจะเปรียบปาน ทรงพระสง่าราศีอย่างที่ไม่อาจ เข้าใจได้ และทรงสถิตอยู่ “ในความสว่างที่ไม่มีใครเข้าใกล้ได้” (1 ทธ. 6:16) พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพอพระทัยในความ สมบูรณ์ของกันและกันตั้งแต่ก่อนที่โลกนี้จะถือกำเนิดขึ้นมา (ยอห์น 17:5, 24)¹ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะแสดงพระสิริของพระองค์และ ให้เรามีส่วนร่วมในความชื่นชมยินดีของพระองค์ พระองค์ทรงสร้าง จักรวาล กาแล็กซี่ที่เรียกว่าทางช้างเผือก ระบบสุริยะ ทรงสร้างดาวเคราะห์ ที่เรียกว่าโลก และสถานที่ที่เรียกว่าเอเดน

สวนเอเดนเป็นสภาพแวดล้อมที่งดงาม ปราศจากความบาป ปราศจากความไม่สมบูรณ์ ปราศจากการเสื่อมสลายหรือสิ่งต่างพร้อย ที่ทำให้เป็นมลทิน มันคือสวรรค์ ไม่ใช่ลักษณะทางกายภาพที่ทำให้สวน เอเดนมีความพิเศษมาก แต่สิ่งที่ทำให้สวนเอเดนมีความพิเศษคือการ ทรงสถิตอยู่ของพระเจ้า มนุษย์คู่แรกอาศัยอยู่ในโลกที่เต็มเปี่ยมไปด้วย การทรงสถิตอยู่และพระสิริของพระเจ้า อาดัมกับเอวารู้โดยสัญชาตญาณ ว่าเหตุใดพวกเขาจึงถูกสร้างขึ้นมา พวกเขาหายใจ กิน นอน เล่น และ ทำงานเพื่อยกย่องคุณงามความดีและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

ดี. เอ. คาร์สันอธิบายว่า นี่คือช่วงเวลาก่อนที่มนุษย์จะตกลงใน ความบาป

ผู้ที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้าและเป็นผู้ที่สะท้อนพระฉาย ของพระองค์นั้นจะชื่นชมยินดีในความสมบูรณ์แบบแห่งการทรง สร้างของพระองค์และอิ่มเอมใจในการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ เพราะทั้งสิ้นในชีวิตของพวกเขาจะจดจ่ออยู่ที่พระเจ้าเท่านั้น แผนการทรงไถ่ยังไม่ได้ถูกเปิดเผยเนื่องจากไม่มีความจำเป็นใด ๆ ไม่จำเป็นต้องชักชวนมนุษย์ให้นมัสการ การดำรงอยู่ทั้งหมดของ พวกเขาโคจรรอบพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเขาเท่านั้น²

บรรพบุรุษคู่แรกของเราเกิดมาเพื่อนมัสการ แต่เมื่อพวกเขากินผลไม้ต้องห้าม การนมัสการของพวกเขาก็เปลี่ยนไป พวกเขาถูกร้ายล่อลวง พวกเขาปฏิเสธของประทานแห่งการนมัสการพระเจ้าและเลือกที่จะนมัสการตัวเอง พวกเขาคิดว่าพระเจ้าสามารถได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ พวกเขาคิดผิด และจากการตัดสินใจของพวกเขา สิ่งที่ยิ่งสร้างทั้งหมดก็จมดิ่งลงไปสู่ความเสื่อมทรามและความสิ้นหวัง

อาดัมและเอวารู้สึกเลวร้ายใจ สับสน และหวาดกลัว ทั้งสองพยายามซ่อนร่างกายที่เปลือยเปล่าและการกบฏของตนจากพระเจ้า แทนที่จะประหารพวกเขาซึ่งพระองค์มีสิทธิอันชอบธรรมทุกประการที่จะทำเช่นนั้น พระเจ้ากลับทรงเสด็จมาหาพวกเขา พระเจ้าทรงคลุมร่างกายของอาดัมและเอวด้วยหนังสัตว์ พระเจ้าทรงสละเลือดหยดแรกของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง“เพื่อเรา” ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงตามหาเราและจัดเตรียมทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีไว้ให้กับเรา สิ่งที่เราปรารถนาที่จะทำกลับมีเพียงหนีจากพระองค์เท่านั้น

เราไม่สามารถทำเองได้

ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม ความปรารถนาของมนุษย์ที่จะให้พระเจ้าช่วยให้เราสามารถนมัสการพระเจ้าได้นั้นปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในทุกย่างก้าวของชีวิต ทั้งคาอินและอาเบลต่างก็นำของมาถวายแด่พระเจ้า แต่พระเจ้าทรงรับเฉพาะของอาเบลเท่านั้น ดังที่เราได้เรียนรู้มากขึ้นในภายหลัง เหตุผลที่พระเจ้าทรงรับเฉพาะเครื่องถวายบูชาของอาเบล นั้นก็เป็นเพราะว่าอาเบลมาด้วยความเชื่อและไม่ได้อ้างอิงในความพยายามของตนเอง แต่วางใจในพระเจ้า (ฮบ. 11:4) จนทำให้คาอินรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง และการนมัสการครั้งแรกที่บันทึกไว้ส่งผลให้ผู้มีศรัทธาคนหนึ่งฆ่าผู้มีศรัทธาอีกคนหนึ่ง

แต่พระเจ้ายังกงเชื่อเชิญมนุษย์ให้เฝ้าหาการนมัสการพระองค์ต่อไป พระเจ้าทรงช่วยโนอาห์และครอบครัวของเขารอดพ้นจากเหตุการณ์

น้ำท่วมโลก และความหวังก็หวนกลับคืนมาชั่วขณะหนึ่ง แต่ไม่นานนัก หอบาเบลก็พิสูจน์อีกครั้งว่า ทิศทางการนมัสการของมนุษย์นั้นได้หันเหไปในทางที่ไม่ถูกต้อง

หลายปีต่อมา พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมออกจากเมืองเออร์ซึ่งเป็นเมืองนอกรีต และทรงสัญญาว่า เชื้อสายของเขามีจำนวนมากกว่าดวงดาวบนท้องฟ้า (ปฐมก. 12:2; 15:5) อับราฮัมถึงกับตกตะลึงในสิ่งที่ได้ยิน และในที่สุดพระเจ้าก็ทรงทำให้ซาราห์ที่เป็นหมันสามารถตั้งครรภ์บุตรชายได้ การใช้ซึ่งความสามารถของเราทำให้พระคุณของพระเจ้าปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนเต็มขนาด

หลังจากที่ชนชาติอิสราเอลใช้เวลา 400 ปีในอียิปต์ซึ่งส่วนใหญ่คือการเป็นทาส โมเสสพยายามที่จะช่วยพวกเขาให้หลุดพ้นจากการเป็นทาส แต่โมเสสล้มเหลว จากนั้นโมเสสจึงหนีไปยังทะเลทรายและเลี้ยงแกะอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 40 ปี ณ ที่นั่นมีพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชนอยู่แต่มีได้ไหม พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์ต่อโมเสสว่า พระองค์ทรงเป็น “เราเป็น” (อพย. 3:14) “เราจะรับพวกเจ้าเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้นำพวกเจ้าให้พ้นจากงานหนักที่คนอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ” (อพย. 6:7) การเริ่มต้นของพระเจ้านั้นแผ่ขยายออกไปในวงกว้าง เห็นได้จากการที่พระองค์ทรงตรัสว่า “เราจะรับพวกเจ้าเราจะเป็น.... เราคือยาห์เวห์ผู้นำพวกเจ้าให้พ้นจาก”

เมื่อพระเจ้าทรงช่วยชนชาติอิสราเอลแล้ว พระเจ้าก็ทรงพบกับประชากรของพระองค์ที่ภูเขาซีนาย พระองค์ทรงประทานพระบัญญัติเพื่อให้พวกเขาทำตามด้วยใจที่เชื่อฟังและทรงประทานกฎเกณฑ์ในการถวายเครื่องบูชาให้กับพวกเขาอีกด้วยเพื่อจะนำไปปฏิบัติเมื่อพวกเขาไม่เชื่อฟัง ทั้งสองอย่างเป็นของประทานอันทรงพระคุณจากพระเจ้า ทำให้ชนชาติอิสราเอลสามารถเข้าใกล้พระเจ้าผู้บริสุทธิ์โดยที่ยังมีชีวิตอยู่ได้

ในอีกหลายศตวรรษต่อมา พระเจ้ายังได้ส่งผู้เผยพระวจนะมาคนแล้วคนเล่าเพื่อให้ประชากรของพระเจ้าได้รู้ว่าพระลักษณะของพระเจ้าเป็นเช่นไรและพระบัญญัติของพระองค์นั้นคือสิ่งใดและถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงเป็นผู้ริเริ่มนับครั้งไม่ถ้วนก็ตาม แต่ชนชาติอิสราเอลยังคงปรารถนารูปเคารพมากกว่าที่จะหลบภัยในสามียะและพระเจ้าผู้สร้างของพวกเขา (อสย. 54:5)

พันธสัญญาเดิมไม่ได้สิ้นสุดด้วยการเฉลิมฉลองอันรื่นเริง แต่จบลงด้วยการตระหนักรู้อันแสนเจ็บปวดว่า ความพยายามด้วยตัวเองทั้งหมดของเราในการนำพระสิริมาสู่พระเจ้าส่งผลให้เกิดความล้มเหลวและการถูกลงโทษ หากพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้มีคนที่จะนมัสการพระองค์ด้วยสุดใจ สุดวิญญาณ สุดความคิด และสุดกำลัง พระองค์จะต้องทำให้อะไรบางอย่างเกิดขึ้นด้วยพระองค์เอง

สี่ร้อยปีหลังจากนั้น พระเจ้าก็ทรงทำสำเร็จ พระเยซูทรงเสด็จมาประสูติ ด้วยความรักที่มนุษย์ไม่สามารถหยั่งถึงได้ พระผู้สร้างได้กลายมาเป็นผู้ที่ถูกทำให้แหลกราญ พระผู้สร้างได้กลายมาเป็นผู้ที่ถูกกล่าวโทษ พระเจ้าทรงเสด็จมาในพระคริสต์เพื่อฟื้นฟูความสัมพันธ์ที่มนุษย์ปฏิเสธที่จะรับในสวนเอเดน เราเรียนรู้ว่าของประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าประทานแก่เรา คือ พระองค์เอง

พระเยซูคือพระคำสูงสุดของพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงจัดเตรียมหนทางให้เรานมัสการพระองค์ ไม่เพียงแต่ในชีวิตนี้เท่านั้นแต่ชั่วนิรันดร์ พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพื่อถวายพระสิริแด่พระบิดาของพระองค์ แทนเรา แทนสิ่งที่เครื่องบูชาของเราที่แปดเปื้อนไปด้วยการพึ่งพาตนเองและยกย่องตนเองนั้นทำไม่ได้ ชีวิตที่สมบูรณ์แบบของพระเยซู การสิ้นพระชนม์แทนเราบนไม้กางเขน การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูอันเปี่ยมด้วยพระสิริทำให้เรามั่นใจได้ว่าทุกคนที่วางใจในพระองค์นั้นจะถูกนับอยู่ในหมู่ผู้มีสัมฤทธิ์ผลของพระเจ้า

เป็นเวลาหลายพันปีนับแต่นั้นมา พระเจ้าทรงแสวงหาทุกคนที่เต็มใจรับของประทานแห่งการนมัสการพระองค์ ด้วยพระเมตตาอันสูงสุดของพระองค์ และผมก็กลายเป็นหนึ่งในนั้น

หากก็ไม่ได้รับเชิญ

พระเจ้าไม่ได้ตรัสกับผมเหมือนกับที่พระองค์ทรงปรากฏแก่โมเสสในถิ่นทุรกันดารผ่านพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชนอยู่แต่มิได้ไหม้ พระเจ้าทรงตรัสกับผมในวิธีที่ธรรมดากว่านั้นมาก พระเจ้าทรงมาพบกับผมที่อาคารสมาพันธ์นักศึกษาผ่านทางคริสเตียนผู้สตั๊ยซ์ชื่อคนหนึ่งที่ผมอยากจะหลีกเลี่ยงในตอนนั้น

บ่อยครั้งที่ผู้ชายคนนี้ซึ่งผมจำชื่อเขาไม่ได้แล้ว ดังนั้นผมจะขอเรียกเขาว่าจิมก็แล้วกัน บ่อยครั้งที่จิมมักจะแวะมาหาผมที่หอพักของผม เรามักจะคุยกันเรื่องสัพเพเหระแต่มันก็จะวกเข้าสู่เรื่องจิตวิญญาณเสมอ จิมมาจากแคมปัสครุเสดฟอร์ดไครส์ ซึ่งปัจจุบันรู้จักกันในชื่อครุ (Cru) ผมบอกได้เลยว่าจิมไม่ได้ประทับใจกับสภาพจิตวิญญาณของผมและอยากพูดถึงเรื่องนี้

ในสายตาของผม ผมคิดว่าจิตวิญญาณของผมก็โอเคมากนะ ผมอ่านพันธสัญญาใหม่เกือบทุกคืนและอธิษฐานก่อนทานอาหาร ผมเข้าศึกษาในชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนพระคริสตธรรมเพื่อเตรียมตัวเป็นบาทหลวงในคริสตจักรคาทอลิก แต่ในระหว่างที่ผมกำลังศึกษาอยู่โรงเรียนนั้นได้ปิดตัวลงเนื่องจากจำนวนนักเรียนที่ลดน้อยลง ผมจึงต้องย้ายไปศึกษาที่อื่น แต่ถึงแม้ว่าผมจะไม่ได้ศึกษาในโรงเรียนนั้นแล้ว ผมก็ยังคงรักษากรอบความคิดทางจิตวิญญาณไว้ตลอดช่วงที่เหลือในการศึกษาในระดับชั้นมัธยมปลาย ผมไม่ดื่มเหล้า ไม่พูดคำหยาบ ไม่แข่งด่าคนอื่น และไม่ได้ติดยาหรือนอนกับผู้หญิง อีกทั้งผมยังไปคริสตจักรทุกวันอาทิตย์ด้วย

ผมเป็นคนที่เคร่งในการปฏิบัติศาสนาจนถึงขนาดที่ผมเขียนหนังสือที่ผมกล้าตั้งชื่อมันว่า *Six Easy Steps to Being Perfect* (หกขั้นตอนง่าย ๆ ในการเป็นคนสมบูรณ์แบบ-ผู้แปล) ในขณะที่ผมศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

มันเห็นได้ชัดว่า จิตวิญญาณของผมดีมาก แต่สำหรับจิมแล้วมันไม่ใช่ ในที่สุดตอนที่ผมเรียนอยู่ปี 1 ผมก็ตัดสินใจที่จะพบกับเขาในคืนหนึ่งในช่วงฤดูใบไม้ร่วง โดยผมคิดว่าผมจะตั้งใจฟังเขาอย่างสุภาพ และอาจจะต้องปรับความคิดของเขาบ้างหรือพูดบางสิ่งเพื่อให้เขาเข้าใจ ผมอย่างถูกต้องเสียที่

ของขงจื๊อที่คาดไม่ถึง

ความทรงจำของผมเกี่ยวกับการสนทนาในคืนนั้นพบว่าผมว่าเราพูดคุยกันถึงเรื่องอะไรบ้าง แต่มีส่วนหนึ่งที่ผมจำได้ไม่มีวันลืม คือ หลังจากที่เรารู้จักกันได้ไม่กี่นาที จิมก็หยิบพระคัมภีร์ออกมา

“บ๊อบ คุณเคยอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้บ้างไหม” จิมถาม

เพราะว่าทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า (รม. 3:23)

เคยสิ ผมเคยอ่านข้อนี้ และผมก็คิดว่าความหมายนั้นชัดเจนแน่นอนอยู่แล้วที่ผมทำบาป และผมเองก็รู้ตัวที่ผมไม่ได้สมบูรณ์แบบ ถึงแม้ว่าผมจะเขียนหนังสือเล่มนั้นออกมาก็เถอะ ในขณะที่การสนทนาของเราดำเนินต่อไป ผมเริ่มรู้สึกอย่างชัดเจนว่าการเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้านั้นร้ายแรงกว่าที่ผมคิด

จิมให้ผมอ่านพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่ง

เพราะค่าจ้างของความบาปคือความตาย.... (โรม 6:23)

ตลอดชีวิตของผม ผมให้เหตุผลกับตัวเองว่าตราบเท่าที่ผมทำดีที่สุดและสารภาพบาปเมื่อผมไม่ได้พยายามทำดีที่สุด พระเจ้าก็จะแสดงความเมตตาต่อผม พระองค์จะให้ผมไปสวรรค์เมื่อผมตาย แต่

ความจริงที่ผมตระหนักได้เกี่ยวกับตัวเองคือ ผมไม่เคยพยายามที่จะทำดีที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้ ไม่เคยเลยแม้แต่สักครั้งเดียว ผมไม่เพียงแต่พึ่งพา “ความดี” ของตัวเองเท่านั้น แต่ยังล้มเหลวเสมอแม้แต่กับมาตรฐานที่**ผม**ตั้งขึ้นมาเอง

มันไม่ใช่ที่ผมไม่รู้ว่าคุณเจ้าทรงมีพระประสงค์สิ่งใด ผมรู้ว่าพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใดบ้าง แต่ผมกลับรู้สึกภาคภูมิใจในตัวเองมากที่สามารถรักษากฎเกณฑ์เล็ก ๆ น้อย ๆ บางอย่างเอาไว้ได้ ทั้ง ๆ ที่ผมได้เพิกเฉยกับกฎเกณฑ์อีกมากมายนับไม่ถ้วน แท้ที่จริงแล้วผมสมควรจะตายไปแล้ว แต่ผมกลับยังไม่ตาย

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ผมเริ่มเห็นว่า มุมมองของพระเจ้านั้นแตกต่างจากมุมมองของผมอย่างสิ้นเชิง ผมคิดว่าตัวเองเป็นคนดีที่มีปัญหาบ้างเล็กน้อย แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว พระองค์ทรงเห็นว่าเป็นกบฏที่ทำทลายบทบัญญัติอันประเสริฐและต่อต้านความยุติธรรมของพระองค์อย่างเปิดเผย ไม่มีอะไรที่ผมทำหรือจะทำจะสามารถเปลี่ยนสถานะของผมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ แต่ผมไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ แต่ผมเป็นมลทิน พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรม แต่ผมคือคนบาปที่สมควรถูกลงโทษ

หลังจากนั้น เราดูที่ส่วนที่เหลือในพระคัมภีร์ข้อนั้น

.....แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

จนกระทั่งคืนนั้น ผมคิดมาตลอดว่าความโปรดปรานจากพระเจ้าเป็นสิ่งที่ผมต้องพยายามทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อให้ได้มา ผมต้องพยายามทำความดีและหลีกเลี่ยงการกระทำที่ไม่ดี แต่ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้บอกว่าพระเจ้าตรัสว่าชีวิตนิรันดร์คือของประทานที่ให้เปล่าแบบฟรี ๆ

เพื่อตอบย៉ำให้เห็นความจริงข้อนี้อย่างชัดเจน จิมยื่นดินสอให้ผม “นี่คือของขวัญที่ผมให้คุณ มันเป็นของคุณ” ผมคิดไม่ออกเลยว่า จิมจะไปต่ออย่างไร จากนั้นเขาก็ถามว่า “คุณต้องทำอะไรเพื่อให้ได้ของขวัญชิ้นนี้มาหรือเปล่า”

ไม่ต้องทำอะไร

“คุณต้องจ่ายเงินเพื่อให้ได้ของขวัญชิ้นนี้มาไหม”

ไม่ต้องจ่าย

“แล้วหลังจากที่ผมให้คุณแล้ว ผมจะเอาคืนหรือเปล่า”

ไม่เอาคืน

ผมเริ่มตาสว่าง ความหมายของไม้กางเขนก็ชัดเจนขึ้น พระเยซูเสด็จมาสิ้นพระชนม์แทนผม พระองค์มาเพื่อมอบ**ของประทาน**ชิ้นนี้ให้ผมแบบฟรี ๆ มันไม่ใช่สิ่งที่ผมต้องพยายามทำด้วยตัวเองเพื่อให้ได้มาเพื่อพิสูจน์ว่าตัวเองมีค่ามากพอ หรือต้องพยายามทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อรักษาไว้ ผมไม่ต้องทำอะไรเลยเพราะมันเป็นของขวัญของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้

พระเยซูทำอย่างดีที่สุด พระองค์ทรงทำได้อย่างสมบูรณ์แบบปราศจากข้อบกพร่อง สำเร็จทุกประการ และพระองค์ไม่ได้ทรงทำบาปเลยแม้แต่ครั้งเดียวทั้งในที่ลับและในที่แจ้ง พระองค์ทรงรับโทษทัณฑ์ที่จริง ๆ แล้วมันเป็นผมต่างหากที่สมควรจะเป็นผู้รับโทษทัณฑ์นั้นอันเนื่องมาจากความบาปทั้งหมด**ของผม**ทั้งในอดีต ปัจจุบันและในอนาคต พระพิโรธของพระเจ้าตกแก่พระเยซูแทนที่จะตกลงบนผม พระเยซูทรงร้องตะโกนว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” ผมจึงไม่ต้องรับสิ่งนั้น

นั่นคือสิ่งที่ผู้เขียนเพลงฮิมได้แสดงออกมาเมื่อเขาบรรยายไว้ว่า

บาปของข้า—โอ ช่างเป็นความชื่นบานมากเหลือคณาเมื่อคิดได้ว่า

— บาปของข้า ไม่ใช่บางส่วนแต่ทั้งหมด

ถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขน และข้าไม่ต้องแบกมันไว้อีกต่อไป

สรรเสริญพระเจ้า สรรเสริญพระเจ้า โอดวงวิญญาณของข้า!³

นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงบอกเราไว้ในพระคำของพระองค์ว่า “พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปทั้งหลายของเราไว้ในพระกายของพระองค์ ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราจะตายต่อบาปได้ และดำเนินชีวิตเพื่อความชอบธรรม ด้วยบาดแผลของพระองค์ พวกท่านจึงได้รับการรักษาให้หาย” (1 ปต. 2:24)

โดยการสิ้นพระชนม์แทนผม พระเยซูทรงเอาชนะทุกสิ่งที่ทำให้ผมไม่สามารถเข้าสวรรค์ได้ ไม่ว่าจะเป็นความบาป ความตาย ปีศาจ หรือนรก ถ้าหากผมหันจากการยกย่องตนเองและการหมกหมุ่นอยู่แต่กับวิถีทางของตนเอง และหันมาเชื่อว่าการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ได้ชำระหนี้ที่ผมเป็นหนี้พระเจ้าได้จนหมด ผมจะได้รับการอภัย กลับมาคืนดีกับพระเจ้า และได้เป็นบุตรในครอบครัวของพระเจ้าตลอดไป

มันฟังดูดีเกินกว่าที่จะเป็นความจริงได้ แต่พระคุณยอมเป็นเช่นนั้นเสมอ เรามหาพระเจ้าได้โดยพระคุณ หากพระองค์ไม่ให้พระคุณของพระองค์กับเรา เราจะไม่มีวันมหาพระองค์ เราเข้ามาเพื่อรับของขวัญชิ้นนี้ที่พระเจ้าทรงให้เรา เราไม่ต้องพยายามทำดีเพื่อให้ได้รับของประทานชิ้นนี้ เราไม่ได้สร้างการนมัสการแต่เราตอบสนองต่อสิ่งที่เราได้รับในพระเยซูคริสต์ คือ ชีวิตนิรันดร์ และของประทานที่เราได้รับจากพระเจ้านั้นยังคงต่อเนื่องมาเป็นพื้นฐานในการนมัสการพระเจ้าของเราอีกด้วย

นั่นเป็นเหตุผลที่เปาโลเตือนทิโมธีว่า “แต่เมื่อความดีเลิศและความรักของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรามาปรากฏ พระองค์ก็ทรงช่วยให้รอด ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมที่เราทำเอง แต่ด้วยพระเมตตาของพระองค์” (ทิโมธี 3:4-5) หากพระเมตตาจากพระเจ้าคือสิ่งที่เราสมควรได้รับ พระเมตตาาก็จะไม่ใช่พระเมตตาอีกต่อไป

และหากการนมัสการที่ไม่ได้เริ่มต้นด้วยพระเมตตาจากพระเจ้า การนมัสการนั้นก็จะไม่ได้เป็นการนมัสการอีกต่อไป

การเปิดเผยและการตอบสนอง

ความสามารถและความปรารถนาที่จะนมัสการพระเจ้าเป็นของขวัญที่พระเจ้าทรงประทานแก่เรา แต่ก็ยังมีแง่มุมอื่นสำหรับของประทานชิ้นนี้ด้วย ในกระบวนที่จะนำเราเข้ามาเพื่อนมัสการและทำให้เราสามารถนมัสการพระองค์ได้ พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์แก่เรา พระเจ้าทรงบอกให้เราทราบว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด นอกจากเราจะไม่เพียงแต่ไม่สามารถนมัสการพระเจ้าได้แล้วหากพระเจ้าไม่ได้ทรงประทานพระคุณของพระองค์ให้กับเรา เรายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเรากำลังนมัสการผู้ใดอยู่ พระเจ้าต้องบอกเรา และพระองค์ก็ทรงทำอย่างนั้นในพระคัมภีร์

คืนนั้นคืนที่ผมได้พบกับจิม พลังโน้มน้าวใจหรือทักษะการสื่อสารที่ยอดเยี่ยมของเขาไม่ได้เปลี่ยนใจของผม แต่พระเจ้าทรงใช้จิม และพระวิญญาณของพระเจ้าที่ตรัสผ่านพระคำของพระเจ้านั่นเองที่ทำให้ตาของผมมองเห็น พระวณะของพระเจ้า เปิดเผยให้ผมรู้ว่าความบริสุทธิ์ของพระองค์เรียกร้องอะไรจากผม และผมล้มเหลวมากเพียงไรในสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากผม พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยให้ผมเห็นว่า พระเจ้าเองทรงเสด็จมาในพระเยซูคริสต์เพื่อสนองความต้องการของพระองค์ได้อย่างไร

นักศาสนศาสตร์ เดเร็ก คิดเนอร์ (Derek Kidner) เขียนไว้ว่า “การนมัสการที่พระเจ้าทรงยอมรับต้องเป็นมากกว่าการประจบประแจงและมากกว่าการคาดคะเน มันต้องเป็นความมุ่งมั่นตั้งใจจริงที่จะแสดงความรักด้วยความจงรักภักดีแต่ผู้หนึ่งที่เปิดเผยให้เราเห็น”⁴ การนมัสการพระเจ้าของเราเริ่มต้นด้วยการที่พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองกับเราและการเปิดเผยนั้นส่งผลให้เกิดการนมัสการ วอห์น โรเบิร์ต (Vaughan Roberts) ศิษยาภิบาลชาวอังกฤษได้เติมความคิดดังกล่าวไว้ว่า

การนมัสการไม่มีวันที่จะเริ่มต้นจากตัวเราเองได้ การนมัสการจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อความจริงเสมอ มันไหลออกมาจากความเข้าใจว่าพระเจ้าคือผู้ใดและพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งใด

เพื่อเราบังในพระคริสต์ การนมัสการเริ่มด้วยการเปิดเผยของพระเจ้าและการไถ่ของพระองค์ ดังนั้นเราต้องแน่ใจว่าพระคัมภีร์ซึ่งประกอบด้วยการเปิดเผยจากพระเจ้าและชี้ให้เราเห็นพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์นั้นจะเป็นหัวใจของการประชุมและชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราเอง⁵

ถ้าพระเจ้าไม่เปิดเผยพระองค์แก่เรา เราก็คงไม่มีวันรู้ได้เลยว่าใครคือผู้ที่เราจะไว้วางใจ เราจะเชื่อฟังใคร เราจะขอบคุณใคร เราจะรับใช้ใคร เราจะไม่มีวันรู้ได้เลยว่าพระเจ้าทรงเป็นอย่างไร พระองค์ทรงบัญชาอะไร หรือทรงสัญญาอะไรไว้ สิ่งสำคัญที่สุดคือ เราจะไม่มีวันรู้ได้เลยว่าพระองค์ทรงนำเราเข้ามาใกล้พระองค์และเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์ผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์บนไม้กางเขนได้อย่างไร และความจริงทั้งหมดเหล่านี้คือสิ่งจำเป็นที่เราต้องรู้หากเราปรารถนาที่จะนมัสการพระเจ้าอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

การนมัสการที่แท้จริงจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อพระคำของพระเจ้า **เสมอ** จอห์น สโตตต์ (John Stott) กล่าวอย่างหลักแหลมว่า “ก่อนที่เราจะมีเสรีภาพที่จะพูดกับพระเจ้าได้พระองค์ต้องทรงตรัสกับเราก่อน ก่อนที่เราจะถวายสิ่งที่เราเป็นในการนมัสการที่เป็นที่ยอมรับแก่พระเจ้า พระองค์ต้องเปิดเผยให้เรา รู้ก่อนว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด การนมัสการพระเจ้าจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อพระคำของพระเจ้าเสมอ พระคัมภีร์ชี้แนะและเสริมสร้างการนมัสการของเราได้อย่างน่าอัศจรรย์”⁶ พระคำของพระเจ้าชี้แนะและทำให้การนมัสการพระเจ้าของเราสมบูรณ์ยิ่งขึ้นเสมอ แต่ยิ่งไปกว่านั้น พระคำของพระเจ้าเป็นรากฐานอีกด้วย เราไม่สามารถนมัสการพระเจ้าได้โดยปราศจากพระคำของพระองค์ พระคำของพระเจ้าจะกำหนด ชี้นำ และสร้างแรงบันดาลใจในการนมัสการของเรา พระคัมภีร์ช่วยให้หลักคำสอนของพระเจ้ากลายเป็นเชื้อเพลิงเพื่อขับเคลื่อนความรู้สึกลึกทางอารมณ์ของเรา

การรู้จักพระเจ้าผ่านทางพระคำของพระองค์ช่วยให้เราได้รับสิ่งที่สำคัญที่จำเป็นที่เราต้องมีในการนมัสการพระเจ้า

ปรับความเข้าใจใหม่กับสิ่งที่คบถวโปมิทจะเข้าใจผิด

คริสเตียนบางคนไม่เข้าใจว่าการนมัสการพระเจ้ากับพระคำของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกันอย่างไร พวกเขาสงสัยว่า **การนมัสการเกี่ยวข้องกับการนมัสการมากกว่าคำพูดไม่ใช่หรือ? ผู้คนไม่ได้โต้แย้งกันเกี่ยวกับพระคัมภีร์เท่านั้นหรือ? การนมัสการเกี่ยวกับพระวิญญาณมากกว่าไม่ใช่หรือ? ทำไมพระคัมภีร์จึงเป็นอะไรที่เข้าใจได้ยากนัก?**

คำถามแต่ละข้อทำให้เราเห็นว่ามีย่อหลาย ๆ คนที่ไม่เข้าใจว่าพระคำเป็นของประทานจากพระเจ้าได้อย่างไร พระเจ้าได้ทรงประทานพระคำของพระองค์ให้กับเราเพื่อช่วยให้เราสามารถนมัสการพระองค์ได้ การไม่ได้รับคำตอบที่ถูกต้องจะเป็นอุปสรรคขัดขวางเราไม่ให้ได้รับพระคุณอันอุดมที่พระเจ้าเชื้อเชิญให้เราขึ้นบานผ่านพระคำของพระองค์ให้เราลองมาดูทีละคำถามกัน

ความเข้าใจผิดประการที่ 1 การนมัสการเกี่ยวข้องกับการนมัสการมากกว่าคำพูด ผมเคยพบกับสามีภรรยาคนหนึ่งที่มีจุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ที่ไม่เหมือนใคร สามีพูดภาษาอังกฤษ ส่วนภรรยาพูดภาษารัสเซีย เมื่อพวกเขาตระหนักว่าตนถูกดึงดูดเข้าหากัน พวกเขาทั้งสองรู้อารมณ์ภายนอกและนิสัยใจคอที่ทั้งสองคนมีนั้นไม่พอที่จะช่วยให้ชีวิตสมรสนั้นยั่งยืนได้ ดังนั้น คนหนึ่งจึงเรียนรู้ที่จะพูดภาษาของอีกคนหนึ่ง ความสัมพันธ์ที่มีความหมายนั้นต้องใช้คำพูด

ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเชื้อเชิญให้เรารู้จักกับพระองค์เป็นการส่วนตัว พระองค์ก็ทรงใช้คำพูด ซึ่งพระคำของพระเจ้านั้นมีอยู่ในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ไม่ได้ประกอบด้วยข้อความโดด ๆ ที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกัน

แต่พระคัมภีร์ประกอบด้วยความที่ถูกลำนำมารวมกันและได้รับการเสริมกำลังจากพระวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้น พระคัมภีร์จึงเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงใช้สื่อสารกับเรา และบอกเราให้รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นเช่นไร อีกทั้งพระคัมภีร์ไม่เพียงแต่บอกเรา**เกี่ยวกับ**พระเจ้าเท่านั้น แต่พระเจ้ากำลังตรัสกับเราจริง ๆ (ฮบ. 4:12) พระคำของพระเจ้าเป็นวิธีหลักที่พระเจ้าทรงเริ่มต้นและทรงทำให้ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และพระคำของพระเจ้าจำเป็นสำหรับการนมัสการที่แท้จริง

แน่นอนว่าการนมัสการเกี่ยวข้องกับสิ่งอื่น ๆ มากกว่าคำพูดเพียงอย่างเดียว และก็อาจจะมีบางครั้งที่เรานมัสการพระเจ้าโดยไม่ใช้คำพูดเลย แต่ถึงกระนั้น “การเข้าถึงเดียวที่เราจะสามารถเข้าถึงความสัมพันธ์ที่แท้จริงของเรากับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้นั้นคืออยู่ในพระคำของพระเจ้าและผ่านทางพระคำที่พระเจ้าทรงตรัสกับเราเท่านั้น”⁷

คริสเตียนจำนวนมากคิดว่าการเทศนาเป็น “เรื่องของความคิด” ส่วนการนมัสการเป็น “เรื่องของหัวใจ” พวกเขาคงจะมีความสุขขึ้นถ้าลดเวลาเทศนาลงเพื่อจะได้มีเวลามากขึ้นในการ “นมัสการ” ซึ่งหมายถึงการร้องเพลง ทศนคติแบบเดียวกันนี้สามารถสะท้อนให้เห็นได้จากการไม่ชอบเพลงที่ใช้ “คำมากเกินไป” หรือความคิดในทำนองที่ว่า การอ่านพระคัมภีร์ระหว่างการนมัสการถือว่าเป็นการ “จัดจ้งหะ” การนมัสการ

มันอาจจะเป็นไปได้ว่าการเทศนาในคริสตจักรของคุณนั้นโดดเด่นน้อยกว่าการร้องเพลงนมัสการ แต่พระคำของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การศึกษา การเทศนา การฟัง การอธิษฐาน และการร้องออกมาเป็นเพลง เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับผู้นมัสการที่แท้จริงที่พระเจ้าทรงแสวงหา การรู้พระคัมภีร์เป็นอย่างดีไม่ได้ทำให้การนมัสการพระเจ้าของเราหยุดชะงัก แต่เป็นการทำให้เรารู้จักพระองค์มากขึ้นและเติมไฟให้กับการนมัสการของเรา พระเจ้าจะทรงเลิศประเสริฐกว่าสิ่งใด ๆ ที่เราจะสามารถจินตนาการด้วยตัวเองว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นไร

หากเราต้องการเติบโตในฐานะผู้มีสสารพระเจ้าอย่างแท้จริง เราจะ
ไม่เพียงแคฟังเพลงนมัสการมากขึ้นเท่านั้น แต่เราจะพยายามแสวงหา
ที่จะพบพระองค์ด้วยการอ่านพระคัมภีร์ไบเบิล

ความเข้าใจผิดประการที่ 2 ผู้คนโต้แย้งกันเกี่ยวกับพระคัมภีร์เท่านั้น

เมื่อหลายปีก่อนผู้นำในการประชุมใหญ่ขอให้เราตะโกนชื่อนิกายที่เรา
สังกัดอยู่ เสียงดังอื้ออึงจนแยกไม่ออกก็ดังขึ้น หลังจากนั้นผู้นำขอให้
เราตะโกนชื่อผู้นำคริสตจักร เราทุกคนพูดออกมาเป็นเสียงเดียวกันอย่าง
พร้อมเพรียงกันว่า “พระเยซู!” ผู้นำประชุมกล่าวว่า “เห็นไหม หลัก
คำสอนแบ่งแยกเรา แต่พระเยซูทรงหลอมรวมเราให้เป็นหนึ่งเดียวกัน”

ถึงแม้ว่าเราจะชื่นชมความตั้งใจของผู้นำที่จะถวายเป็นเกียรติแด่
พระเยซู แต่ข้อสรุปของเขากลับทำให้พระเยซูเสียพระเกียรติและถูก
เข้าใจผิดอย่างร้ายแรง **หลักคำสอน**เป็นคำที่มีความหมายว่า “สิ่งที่
ถูกนำมาสอน” ซึ่งหมายถึงทุกสิ่งที่พระคัมภีร์สอนในหัวข้อเฉพาะ เช่น
การนมัสการ ความบริสุทธิ์ หรือช่วงเวลาสุดท้าย ทุกคนมีหลักคำสอน หลัก
คำสอนของคุณถือว่าดีถ้ามันยืนยันและสอดคล้องกับสิ่งที่พระคัมภีร์
ได้สอนไว้จริง ๆ และหลักคำสอนของคุณถือว่าไม่ดีหากไม่เป็นเช่นนั้น

เป็นเวลานานหลายศตวรรษแล้วที่คริสเตียนขัดแย้งกันเรื่องประเด็น
หลักคำสอนที่มีความสำคัญรองลงมา ไม่น่าแปลกใจเลยเมื่อพิจารณา
จากหัวใจที่บาปของเราและความปรารถนาของชาตานที่จะแยกเราออก
จากกัน แต่พันธสัญญาใหม่เตือนว่าผู้สอนเท็จจะแทรกซึมเข้าไปในกลุ่ม
คริสตจักร (กิจการ 20:29-30; 2 คร. 11:13) ความจริงอันล้ำค่าที่สุด
หลายประการที่เราดำเนินชีวิตจนถึงทุกวันนี้ได้รับการนิยามไว้อย่าง
ชัดเจนมากขึ้นว่าเป็นการยืนหยัดต่อต้านกับสิ่งที่ขัดกับพระคัมภีร์ ความ
จริงของความเชื่อของคริสเตียนมักถูกทดสอบและยืนยันท่ามกลางไฟ
แห่งการโต้เถียงและความขัดแย้ง

ผู้คนโต้เถียงกันเกี่ยวกับพระคัมภีร์เพราะสิ่งที่อยู่ในพระคัมภีร์เป็น เรื่องของชีวิตและความตาย เริ่มต้นด้วยการที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผย พระองค์แก่เราในฐานะพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ พระผู้ทรง มีสามพระภาคในพระเจ้าองค์เดียว พระองค์ได้ทรงเปิดเผยพระองค์เอง อย่างครบถ้วนที่สุดแก่เราในพระเยซูผู้ทรงเป็นพระภาคที่สองในตรีเอกา นุภาพ ผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนกาลเวลากับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ พระองค์ทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี พระองค์ทรงดำเนินชีวิตบนโลกใบนี้โดยทรงเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ แบบ และอดทนต่อพระพิโรธของพระเจ้าที่ทรงมีต่อบาปของบรรดา ผู้ที่วางใจในพระองค์ พระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์ ทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และทรงประทับที่พระหัตถ์ขวาของพระบิดา พระเยซูได้เทพระวิญญาณ บริสุทธิ์ลงบนผู้ที่วางใจในพระองค์ และวันหนึ่งพระองค์จะกลับมามีชีวิต เพื่ออยู่กับคริสตจักรผู้ซึ่งเป็นเจ้าสาวของพระองค์ตลอดไป

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เป็นความเข้าใจผิดหากคิดว่า เพียงแค่เรานมัสการ พระเจ้าเท่านั้น สิ่งอื่น ๆ ก็ไม่สำคัญหรือจะสำเร็จเอง ถ้าหากเราไม่ได้อ่าน พระคัมภีร์ได้อย่างดีเพียงพอ เราก็จะไม่รู้จักพระเจ้าที่เรากำลังนมัสการอยู่ เมื่อเราไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าคือผู้ใดและพระองค์ ได้ทรงทำอะไรบ้าง นั่นก็เท่ากับว่าเรากำลังบอกว่าเราต้องการสร้าง พระเจ้าของเราขึ้นมาเอง การนมัสการที่แท้จริงนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับ ความคิดเห็นส่วนตัว แนวคิด ประสบการณ์ การคาดเดาที่ดีที่สุด หรือ บางสิ่งที่เราร่วมกันน้อยที่สุด

ดังที่ผู้เขียนไมเคิล ฮอร์ตัน (Michael Horton) เตือนเราว่า “ความ คลุมเครือและความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับเป้าหมายของการสรรเสริญของเรา ย่อมนำไปสู่การทำให้เรายกย่องสรรเสริญตัวเราเองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นการสรรเสริญจึงกลายเป็นจุดจบในตัวมันเอง และเราจะติดอยู่กับ ‘ประสบการณ์การนมัสการ’ ของเราเอง แทนที่จะมีประสบการณ์ในพระเจ้า

ที่พระลักษณะและสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้วเป็นสิ่งถูกต้องเพียงสิ่งเดียวที่เราควรจดจำอยู่”⁸

การนมัสการที่ถวายแด่พระเจ้าที่เราไม่เต็มใจที่จะทำให้ชัดเจน จะกลายเป็นผลผลิตจากจินตนาการของเราเอง ไม่ใช่ของขวัญจากพระเจ้า

ความเข้าใจผิดประการที่ 3 การนมัสการเกี่ยวข้องกับพระวิญญาณมากกว่าเกี่ยวข้องกับพระคำของพระเจ้า ในจดหมายถึงชาวฟีลิปปี เปาโลเขียนว่าคริสเตียนคือผู้ที่ “นมัสการโดยพระวิญญาณของพระเจ้า” (ฟป.3:3) พระองค์ทรงยืนยันสิ่งที่เราได้พูดคุยกันก่อนหน้านี้—ว่าเราถูกนำเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าผ่านการทำงานของพระวิญญาณของพระเจ้า ไม่ใช่โดยความพยายามหรือการทำความดีของเราเอง

เป็นเวลาหลายปีที่ผมคิดว่าเปาโลหมายถึง (และผมก็ไม่ได้เป็นคนเดียวที่เข้าใจแบบนี้) ว่าการนมัสการ “ด้วยพระวิญญาณ” หมายถึงการร้องเพลงอย่างเป็นธรรมชาติด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่เพิ่มขึ้น รวมไปถึงการแสวงหาประสบการณ์พิเศษทางฝ่ายวิญญาณในขณะที่ร้องเพลงนมัสการ บางทีคุณเองก็อาจจะคิดบางอย่างที่คล้ายกัน ผมเคยไปการประชุมและเคยนำมนัสการในประชุมที่เป้าหมายในตอนเย็นคือการนมัสการและให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เคลื่อนไหวในหมู่ประชากรของพระองค์และทำตามสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำให้พวกเขาทำ บางครั้งเรียกว่า “คำคืนแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในช่วงเวลาดังกล่าว เรามักจะลดความสำคัญหรือไม่ก็เคลือบแคลงสงสัยในสิ่งที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ รวมไปถึงการวางแผนและการจัดระเบียบ

ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างพระวิญญาณของพระเจ้าและพระคำของพระองค์ พระวิญญาณเป็นผู้ประทานพระคัมภีร์แก่เราตั้งแต่แรก “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความ

ชอบธรรม” (2 ทธ. 3:16) วลีที่กล่าวว่า “ได้รับการดลใจจากพระเจ้า” เป็นการกล่าวถึงการทำงานของพระวิญญาณอย่างชัดเจนในการเขียนพระวจนะในพระคัมภีร์โดยใช้นุษย์เป็นเครื่องมือ

นั่นหมายความว่า “การนมัสการที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” ของเรคือการใคร่ครวญและยอมจำนนต่อสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์ พระวิญญาณเชื่อมโยงกับพระคำของพระองค์อย่างครบถ้วนและไม่สามารถแยกออกจากกันได้

ทุก ๆ คริสตจักรหรือคริสเตียนทุกคนที่กล่าวว่าได้รับการนำโดยพระวิญญาณจะต้องได้รับการเลี้ยงดูจากพระคำ หากเราต้องการรู้จักฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณในชีวิตเรามากขึ้น เราก็ควรที่จะเติมตัวเราให้เต็มด้วยพระคำอันบริบูรณ์ของพระองค์

ความเข้าใจผิดประการที่ 4 พระคัมภีร์เข้าใจยากเกินไป บางครั้งเราคิดว่าเราควรจะสามารถเข้าใจพระเจ้าได้เหมือนกับสูตรทำขนมเค้กหรืออ่านหนังสือเรียนของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แต่หากเราสามารถเข้าใจพระเจ้าได้โดยง่ายหรือสามารถเข้าใจพระองค์ได้ทั้งหมด พระเจ้าจะไม่คู่ควรแก่การนมัสการของเราอีกต่อไป พระองค์จะไม่ใช่พระเจ้าอีกต่อไป เมื่อพระคัมภีร์ใช้คำประมาณว่า **เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ เหลือที่จะสืบเสาะได้ ยิ่งใหญ่มากมายเพียงไร** เพื่อบรรยายถึงพระเจ้า (ดังใน สดด. 145:3; รม. 11:33; อฟ. 1:19) เราควรคาดหวังว่าความคิดของเราจะถูกขยายไปจนถึงขีดสุดในขณะที่เราพยายามจะรู้จักพระองค์

การศึกษาพระเจ้าจากพระคำของพระองค์อาจจะดูเหมือนเป็นสิ่งที่ต้องลงทุนลงแรงและยากลำบาก พระคำบางตอนอาจจะดูเหมือนไม่มีอะไรเกี่ยวกับจิตวิญญาณเลย ในขณะที่บางตอนก็ดูเหมือนยากเกินกว่าที่มนุษย์ทั่วไปจะเข้าใจได้ บางตอนจะต้องอ่านซ้ำและคิดอย่างรอบคอบ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงดลใจให้ผู้คนบันทึกพระวจนะในพระคัมภีร์

บัดนี้ทรงส่องสว่างในใจของเราเพื่อให้เรารับและเข้าใจพระวาทะเหล่านั้น พระองค์ทรงกระตือรือร้นที่จะเปิดตาของเราให้เห็นสิ่งมหัศจรรย์ในพระคำของพระเจ้า (สดด. 119:18)

แต่เราไม่จำเป็นต้องทำสิ่งนี้เพียงลำพัง พระวิญญาณได้ให้คริสตจักรมีของประทานที่จะสามารถช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์ได้มากขึ้น โดยเริ่มจากศิษยาภิบาลของเรา นอกจากนี้เรายังสามารถใช้ประโยชน์จากคำอธิบายพระคัมภีร์ การศึกษาพระคัมภีร์ และหนังสือต่าง ๆ ได้⁹ แหล่งข้อมูลเพิ่มเติมที่ดีที่สุดจะอธิบายสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวถึงในบริบททางวรรณกรรม ประวัติศาสตร์ และการทรงไถ่ของพระเจ้า และนำเราให้เห็นคุณค่าของพระคัมภีร์มากขึ้น ส่วนแหล่งข้อมูลเพิ่มเติมที่ไม่ดีจะทำให้เราเกิดความเคลือบแคลงสงสัยในพระคัมภีร์ ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียน (Charles Spurgeon) ได้แสดงความคิดเห็นไว้อย่างกระชับว่า “ผู้ที่ไม่ใช่ความคิดที่มาจากสมองของคนอื่น ย่อมพิสูจน์ว่าเขาไม่มีสมองของตนเอง”¹⁰

เมื่อเราใช้เวลาอ่านและใคร่ครวญเกี่ยวกับพระเจ้าในฐานะทรงเป็นจุดมุ่งหมายในการนมัสการของเรา เรากำลังใช้พลังงานไปสู่การมีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับการดำรงอยู่ที่มีคุณค่าที่สุดในจักรวาล ความรู้ดังกล่าวเป็นของประทานจากพระเจ้าที่ช่วยให้เราสามารถรักพระองค์ได้อย่างเต็มเปี่ยมและลึกซึ้งมากขึ้น เชื้อฟุ้งพระองค์ได้สม่ำเสมอมากขึ้น รับใช้พระองค์ด้วยความชื่นชมยินดีได้มากขึ้น และไว้วางใจพระองค์ได้อย่างมั่นใจมากขึ้น เป็นสิ่งที่ช่วยให้เราถุกนับอยู่ในเหล่าบรรดาผู้นมัสการของพระเจ้า

เป็นผู้รับเสมอ

ความรับผิดชอบแรกของเราในฐานะผู้นมัสการคือการเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ การปฏิเสธที่จะมาหาพระเจ้าโดยพระคุณหรือแสวงหาที่จะรู้จักพระองค์จากแหล่งอื่น

นอกเหนือจากพระคัมภีร์นั้นจะทำให้เราออกห่างจากพระเจ้า ไม่ใช่เข้าใกล้พระองค์ แท้จริงแล้วพระเจ้าประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เราเพื่อที่เรา “จะเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เราอย่างไม่จำกัด” (1 คร. 2:12 - TNCV) หากพระเจ้าทรงปล่อยให้เราทำความเข้าใจด้วยตัวเราเพียงลำพัง เราจะไม่วันจินตนาการได้ว่าพระเจ้าทรงพระเมตตาและทรงแสนดีเพียงใด หากครั้งหนึ่งคุณเคยคิดว่าการนมัสการเป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณทั้งหมด นี่ถือว่าเป็นข่าวดี เป็นข่าวที่น่าดี

พระเจ้าได้ทรงขจัดอุปสรรคทุกอย่างแล้วในการที่เราจะรู้จักและมีความสัมพันธ์กับพระองค์ หากเรามาโดยพระคุณของพระองค์ ก็ไม่มีอะไรมาขัดขวางการนมัสการพระองค์ของเราได้ ไม่มีอะไรเลยจริง ๆ

ข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่เจาะจงที่สุดเกี่ยวกับคำเชิญของพระเจ้าที่ทรงประทานให้เราเข้ามาใกล้มีอยู่ในพระธรรมฮีบรู หลังจากอธิบายว่าปุโรหิตและการถวายเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิมนั้นไม่เพียงพอในการเปิดทางทั้งหมดเพื่อให้เราไปหาพระเจ้าได้อย่างถาวรนิรันดร์ ผู้เขียนกล่าวต่อไปว่า

เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์โดยพระโลหิตของพระเยซู ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ทรงเปิดให้เราผ่านเข้าไปทางม่านนั้น คือทางพระกายของพระองค์ และเมื่อเรามีปุโรหิตใหญ่เหนือหมู่คนของพระเจ้าแล้ว ก็ให้เราเข้าไปใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความไวใจเต็มที่ มีใจที่ได้รับการประพรหมให้พ้นจากมโนธรรมที่ไม่ดี และมีกายที่ล้างชำระด้วยน้ำสะอาด (ฮบ. 10:19-22)

หลังจากนั้นพระเจ้าได้ทรงเตือนประชาชนของพระองค์ในอีกหลายศตวรรษต่อมาว่าอย่าเข้าใกล้พระองค์โดยปราศจากเครื่องบูชาที่เหมาะสม บัดนี้พระเจ้าทรงบอกเราผ่านพระโลหิตของพระเยซูพระบุตรของ

การได้รับมาจากพระเจ้าของผู้นมัสการที่แท้จริง

พระองค์ว่า “เข้ามาใกล้เราได้แล้ว!” พระเยซูคือเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว แต่ก็เพียงพอแล้วสำหรับตลอดไป พระองค์ได้เปิดประตูสู่พระบัลลังก์ของพระเจ้า เรามาตามคำเชิญของพระเจ้าและโดยการที่พระเจ้าทรงทำให้เราสามารถเข้ามาหาพระองค์ได้ เราเข้ามาเพื่อตื่นตะลึงในพระคุณของพระเจ้า ยำเกรงในความบริสุทธิ์ของพระองค์ และไม่ต้องถูกลงโทษ เพราะพระเมตตาของพระเจ้า เรามาเพื่อเพ่งดูความงามของพระองค์ คื้มด้าตามพระสัญญาของพระองค์ และน้อมรับพระประสงค์ของพระองค์ สำหรับชีวิตของเรา

โดยทางพระเยซูและทางพระเยซูเพียงผู้เดียวเท่านั้น ทำให้ตอนนี้โดยพระวิญญาณ เราสามารถอยู่จำเพาะพระพักตร์พระบิดาได้โดยปราศจากสิ่งใดขวางกั้น

ไม่มีอะไรเหลือให้เราต้องทำอีกนอกจากน้อมรับ ชื่นชมยินดี และนมัสการ

การยกย่องพระเจ้า ของผู้นับสการที่แท้จริง

การนับสการกับความถ่อมใจ

ข้าพเจ้าจะถวายสาธุการแด่พระยาห์เวห์ตลอดไป
คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเสมอ
จิตใจข้าพเจ้าสรรเสริญพระยาห์เวห์ ให้ผู้ทุกขใจได้ฟังและยินดี
จงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์พร้อมกับข้าพเจ้า
ให้เรายกย่องพระนามของพระองค์ด้วยกัน

สดุดี 34:1-3

ยุคปี 90 ตอนนั้นเรากำลังอยู่ในช่วงปีที่ 2 ของการก่อตั้งคริสตจักร
เราพบกับความท้าทายเหมือนที่คนอื่น ๆ พบทั่วไปในการก่อตั้งคริสตจักร
ใหม่ บางคนที่เคยอยู่กับเรตั้งแต่เริ่มต้นได้ตัดสินใจเข้าร่วมคริสตจักร
อื่น มีพ่อแม่บางคนที่ไม่พอใจและไม่ชอบรูปแบบพันธกิจอนุชนที่เราทำ
ชายคนหนึ่งถูกจับได้ว่าทำผิดศีลธรรมทางเพศ กล่าวหาว่าผมให้คำปรึกษา
ที่ตายด้าน

พระเจ้าทรงใช้สถานการณ์เหล่านี้และสถานการณ์อื่นๆ เพื่อเปิดเผยให้ตัวผมเองเห็นว่าผมอยากจะดูดีในสายตาผู้อื่นมากเพียงไร และนั่นก็เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจมากในสายพระเนตรของพระเจ้า ดังนั้นในต้นเดือนมกราคมปี 1994 ผมจึงจดคำอธิษฐานสั้น ๆ นี้ไว้ในสมุดบันทึกของผม

“พระเจ้า ขอทรงโปรดทำทุกอย่างที่พระองค์ทรงเห็นว่าต้องทำในชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจัดการกับความหยิ่งในชีวิตของข้าพระองค์” และพระเจ้าก็ทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ

ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ขณะที่ผมไปทานอาหารเย็นที่บ้านเพื่อน ความตื่นตระหนกครั้งใหญ่เข้าครอบงำผมโดยไม่ทราบสาเหตุ วินาทีนั้นผมรู้สึกถูกตัดขาดจากอดีต จากอนาคต และจากทุกคนในห้องนั้นทันที ผมถูกล่อลวงให้อยากล้มตัวลงนอนในท่าทารกแต่ก็สามารถลุกจากโต๊ะได้ หลังจากขงตัวเองอยู่ในห้องน้ำ ผมเริ่มอธิษฐานด้วยความรู้สึกกระสับกระส่ายว่า **พระเจ้า เกิดอะไรขึ้น? นี่มันคืออะไร? พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน?**

แต่คำตอบที่ได้คือความเงียบงัน

คืนนั้นเป็นคืนที่ผมเริ่มการเดินทางเกือบ 3 ปีเพื่อต่อสู้กับภาวะซึมเศร้า ความวิตกกังวล ความรู้สึกไม่เข้าพวกกับใครหรือกับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว ความตึงเครียด และความสิ้นหวังอย่างเหลือขนาดที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เมื่อผมไปพบแพทย์เพื่อตรวจสุขภาพ การตรวจร่างกายพบว่าร่างกายของผมปกติดี และไม่มีภาวะวิกฤติภายนอกแต่อย่างใด

หลังจากอธิษฐาน เข้ารับการให้คำปรึกษา ศึกษาพระคัมภีร์ และใคร่ครวญ ผมก็ค้นพบต้นตอของปัญหา คือ การนมัสการ

การนมัสการในทิศทางที่ไม่ถูกต้อง

ไม่ใช่การขาดการนมัสการที่ทำให้ผมเสียใจ แต่เป็นการนมัสการในทิศทางที่ไม่ถูกต้องต่างหากที่นำผมไปสู่สภาวะเช่นนี้

การนมัสการในทิศทางที่ไม่ถูกต้อง คือ การบูชารูปเคารพ มันเป็นการนมัสการในแบบที่มองหาสิ่งอื่นนอกเหนือจากพระเจ้าเพื่อให้เรารู้สึกพอใจ สบายใจ ปลอดภัยและชื่นชมยินดีอย่างเต็มเปี่ยมสูงสุด เมื่อผมบูชารูปเคารพ ผมกำลังพูดว่า “โปรดเติมเต็มผมด้วย ปลอดภัยผม ปกป้องผม ปกครองผม รูปเคารพองค์นี้ของผมคู่ควรกับความแข็งแกร่ง เวลา พลังงาน และความรักของผม มีเพียงรูปเคารพองค์นี้เท่านั้นที่สามารถทำให้ผมมีความสุขได้อย่างสมบูรณ์” ร่างกายของเราไม่ได้กราบไหว้รูปเคารพจริง ๆ แต่นั่นคือสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ในใจของเรา

ตัวผมคือหลักฐานที่พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า “เราไม่เคยเริ่มนมัสการเราแค่มุ่งเข้าไปที่มัน”¹ เรานมัสการบางสิ่งบางอย่างเสมอ ผมมุ่งเป้าไปที่รูปเคารพแห่งการควบคุมคนอื่นและการมีชื่อเสียงที่ดีมานานหลายปี ในที่สุดพระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้ผมได้สัมผัสกับผลที่ตามมา แทนที่จะวางใจในการทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่งของพระเจ้า ผมกลับพึ่งในความสามารถของตัวเองในการควบคุมสิ่งต่าง ๆ แทนที่จะให้พระเมตตาของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ขึ้น ผมกลับพยายามทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ได้รับความโปรดปรานจากพระองค์ แทนที่จะยกย่องพระเจ้า ผมกลับยกย่องตัวเอง และเมื่อผมไม่ได้รับเกียรติและการยกย่องอย่างที่ผมปรารถนา โลกของผมก็พังทลายลง

เมื่อเวลาผ่านไป พระเจ้าทรงช่วยให้ผมเห็นว่า เมื่อผมแสวงหาเกียรติให้ตัวเอง แสวงหาคำสรรเสริญเยินยอกับความสำเร็จที่ผมมี และชื่นชมการเติบโตของผม ผมก็ไม่ได้ยกย่องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ผมเพียงแค่อยากให้แผนลับยกย่องผมเท่านั้น ขอบขอบคุณพระเจ้าที่พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อการกระทำที่น่ารังเกียจนี้ด้วยเช่นกัน

ด้วยกระบวนการที่เจ็บปวดและยาวนาน พระเจ้าทรงเปลี่ยนทิศทาง การนมัสการของผม ผมได้เห็นวิธีที่สดใหม่และลึกซึ้งว่า เราได้รับการไถ่เพื่อยกย่องพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

ถ้อยคำแห่งการนมัสการ

เห็นได้ชัดว่าในพระคัมภีร์คำภาษาฮีบรูและในภาษากรีกเรามักจะแปลคำว่า “การนมัสการ” ว่าหมายถึงการก้มตัวหรือนอนลงบนพื้น² คำว่า “การนมัสการ” อื่น ๆ ในพระคัมภีร์สื่อถึงทัศนคติและการทำกิจกรรมมากมายรวมถึงการยอมจำนน การเสียสละ การรับใช้ และแม้แต่ความยำเกรง³ การนมัสการครอบคลุมถึงทุกสิ่งไม่เพียงแต่สิ่งที่ทำในคริสตจักรเท่านั้น แต่ครอบคลุมไปถึงทุกสิ่งในชีวิตประจำวันด้วย การนมัสการจะครอบครองคำพูดและการกระทำของเราตลอดจนความคิดและจิตใจของเราด้วย

นั่นเป็นสาเหตุที่คำว่า *ยกย่อง* ดูเหมือนว่าจะเป็นคำที่เหมาะสมในการสรุปว่าพระเจ้าทรงเรียกผู้นมัสการที่แท้จริงให้ตอบสนองต่อพระองค์อย่างไร การนมัสการพระเจ้าคือการถ่อมตัวลงในทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวเรา และยกย่องทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า นี่คือการยอมรับว่าพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่ได้รับการเชิดชูเหนือชนชาติทั้งหลาย เหนือพระทั้งปวง และเหนือฟ้าสวรรค์ (สดด. 99:2; 97:9; 108:5) เป็นการชื่นชมยินดีในความจริงที่พระเจ้า “ทรงเป็นที่ยกย่องเทิดทูนในฐานะประมุขเหนือสิ่งสารพัด” (1 พศด. 29:11 – TNCV)

ในพระคัมภีร์ คำอธิบายทุกประการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าเป็นการสื่อสารความสัมพันธ์ระหว่างผู้เล็กน้อยกับผู้ยิ่งใหญ่ เช่น เราเป็นสิ่งที่ทรงสร้างของพระผู้สร้าง (วว. 4:11) เป็นบ่าวของนาย (ลูกา 17:10) เป็นลูกของพระบิดา (1 ยอห์น 3:1) เป็นเจ้าสาวของเจ้าบ่าว (วว. 19:7) เป็นบ้านของผู้ที่สร้างบ้าน (ฮบ. 3:6) เป็นแขนงของเถาองุ่น (ยอห์น 15:5) เมื่อพระเจ้าเรียกเราว่าสหายนั้นเป็นเพียงการเน้นย้ำถึงความถ่อมใจและพระเมตตาที่พิเศษของพระองค์ต่อเราเท่านั้น (ยอห์น 15:15; ยากอบ 2:23)

ถึงแม้ว่าผมจะเป็นคริสเตียน ผมก็เคยโต้แย้งกับพระเจ้าเกี่ยวกับการนมัสการ แต่พระเจ้าทรงหวงแหนพระสิริของพระองค์และทรงรักเรา

มากพอที่จะเปลี่ยนแปลงเรา ดังนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าจึงทรงเปิดตาของผมหันด้วยพระเมตตาเพื่อให้ผมมองเห็นว่าผมพลาดอะไรไปบ้าง พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า แต่ผมไม่ใช่พระเจ้า

เป็นสิ่งที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่งที่พระเจ้ายังคงทรงเตือนผู้นมัสการที่แท้จริงอยู่เสมอว่า มีผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวพวกเขาเองให้ยกย่อง

พระเจ้าผู้ทรงสมควรแก่การยกย่องมีพระลักษณะเช่นไร?

เพลงนมัสการยอดนิยมในยุคเจ็ดสิบที่ยังร้องอยู่จนทุกวันนี้รวมถึงท่อนคอรัสได้แก่

ข้ายกย่องพระองค์ ข้ายกย่องพระองค์

ข้ายกย่องพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้า!

ผมจำได้ว่าร้องเพลงนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าและซาบซึ้งกับความท่วมท้นที่แสดงออกมา แต่เราถูกหลอก ถ้าเราคิดว่า**การร้องเพลงจำเป็นต้องเหมือนกับการกระทำ** เพราะนี่เหมือนกับการพูดว่า “ผมกอดคุณนะที่รัก” ในขณะที่ผมเดินผ่านภรรยา แต่ไม่ได้กอดจริง ๆ โดยคิดว่าคำพูดของผมเพียงพอที่จะทดแทนการสัมผัสทางกายจริง ๆ ได้ คำพูดของผมไม่มีความหมาย หากไม่มีการกระทำใด ๆ ที่สอดคล้องกับสิ่งที่ผมพูด

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เรายกย่องพระองค์ไม่เพียงแต่ด้วยบทเพลงของเราเท่านั้น แต่ด้วยชีวิตของเราด้วย ในจดหมายของเปาโลถึงชาวโรม หลังจากที่เปาโลได้อธิบายและชื่นชมยินดีในข่าวประเสริฐถึง 11 บทแล้ว เปาโลจึงวอนว่า “ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นทิพพอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยจิตวิญญาณของท่าน” (รม. 12:1) เปาโลใช้คำว่า**ตัว**ด้วยความตั้งใจ เพื่อตอบสนองต่อพระเมตตา

ของพระเจ้า เราต้องนมัสการพระเจ้าไม่เพียงแต่ด้วยคำพูด ความรู้สึก หรือการกระทำชั่วขณะเท่านั้น แต่ยังต้องนมัสการด้วยร่างกายและชีวิตของเราด้วย การนมัสการที่ถวายแด่พระเจ้าไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะสิ่งที่เราทำในเช้าวันอาทิตย์เท่านั้น การนมัสการเป็นมากกว่าแค่การยกมือขึ้น หรือการมีประสบการณ์ทางอารมณ์ที่เหนือธรรมชาติ การนมัสการนั้น รวมถึงสิ่งปกติทางโลกที่เราคิด พูด และทำในแต่ละวันด้วย เช่นเดียวกับ สิ่งที่สำคัญและน่าตื่นตาดังกล่าวนั้น การนมัสการเป็นการตอบสนอง ตลอดชีวิตต่อการอภัยโทษบาปที่เราได้รับผ่านทางข่าวประเสริฐ

เพื่อสรุปสิ่งที่เราได้เห็นมาจนถึงตอนนี้ **ผู้นมัสการที่แท้จริงที่พระเจ้าทรงช่วยให้เขานมัสการพระองค์ได้และได้รับการไถ่ออกมาโดยพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ จะช่วยให้พวกเขาตอบสนองต่อการเปิดเผยของพระเจ้าด้วยการยกย่องพระสิริของพระเจ้าในพระคริสต์ โดยพวกเขาจะยกย่องทั้งในจิตใจ ในการแสดงความรักที่มีต่อพระองค์ออกมา รวมถึงในการตั้งใจทำสิ่งต่าง ๆ** พระเจ้าทรงเรียกเราให้ขยายความยิ่งใหญ่และความดั่งามของพระองค์ที่มีต่อเราผ่านทางพระเยซูในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ทั้งภายในและภายนอก การนมัสการเริ่มต้นที่ใจเราแต่ย่อมส่งผลไปสู่การกระทำที่มองเห็นได้ด้วยตาเสมอ ต่อไปนี้เป็นวิธีที่เราสามารถยกย่องพระเจ้าด้วยทั้งคำพูดและการกระทำของเรา

การยกย่องพระเจ้าไปยของเร

ในสิ่งที่ผมกำลังจะยกขึ้นมาตอนนี้ไม่ได้หมายความว่าความว่าการยกย่องพระเจ้าในใจของเราจะสามารถทำได้เพียงเท่านั้น แต่ผมหวังว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นจุดเริ่มต้นในการช่วยให้คุณคิดถึงวิธีการอื่น ๆ ที่หลากหลายที่คุณจะสามารถถวายเกียรติแด่พระเจ้าในฐานะที่เราเป็นผู้นมัสการที่แท้จริงได้

ผ่านทางความคิดของเรา

วิธีแรกและเป็นวิธีที่พื้นฐานที่สุดในการยกย่องพระเจ้าคือการระลึกถึงว่า พระองค์ทรงดำรงอยู่! “คนโง่รำพึงในใจตนว่า “ไม่มีพระเจ้า”” (สดด. 14:1) ในทางตรงกันข้าม ผู้นมัสการที่แท้จริงจะเข้าใจว่าพระเจ้าทรงรับรู้ ทรงมีส่วนร่วมและทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์เพื่อประโยชน์ของเราและเพื่อพระสิริของพระองค์เสมอ

เราสามารถยกย่องพระเจ้าได้ทุกเมื่อด้วยเพียงแค่ถามว่า พระเจ้าอยู่ที่ไหนในสถานการณ์นี้? สถานการณ์ของคุณอาจจะเจ็บปวด เช่น รถเสีย คู่สมรสจากไป ต้องจ่ายค่าบางอย่างที่ไม่คิดว่าจะต้องจ่าย ได้ยินว่า ลูกในท้องมีความพิการบางอย่าง ไม่รู้ว่าจะคุยกับพ่อแม่หรือลูกได้อย่างไร เพราะว่าเมื่อคุยกันต้องทะเลาะกันทุกที หรือลูกไล่ออกจากงาน เป็นต้น ในแต่ละสถานการณ์ เรามีทางเลือกว่าจะลืมพระเจ้าหรือระลึกว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่และยังทรงทำพระราชกิจของพระองค์อยู่เสมอ และหันความคิดของเราไปที่พระเจ้าโดยเน้นความจริงที่ว่า “เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์” (กิจการ 17:28)

เป็นเรื่องยากที่จะจินตนาการถึงความเจ็บปวดของโยบเมื่อเขารู้ว่า เขาสูญเสียทรัพย์สินสมบัติไปจนหมดและสูญเสียลูก ๆ ทุกคนไป แต่เมื่อเขาก็มลงนมัสการ ความคิดแรกของเขาเกี่ยวกับพระเจ้า “พระยาห์เวห์ ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” (โยบ 1:21) โยบต้องเผชิญกับความเจ็บปวดทางร่างกายอย่างต่อเนื่อง และได้รับคำแนะนำที่ไม่ถูกต้องจากเพื่อน ๆ ของเขา โยบกังขาพระเจ้า ได้เถียงกับพระเจ้า และโกรธพระเจ้า แต่เขาไม่เคยหยุดคิดถึงพระเจ้า นั่นเป็นเพราะสำหรับโยบ พระเจ้าอยู่ในศูนย์กลางของชีวิตของเขาเสมอ แม้ว่าโยบจะไม่เข้าใจว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ก็ตาม⁴

ผู้เชื่อคนหนึ่งเมื่อหลายร้อยปีก่อนได้อธิษฐานถ้อยคำเหล่านี้ในขณะที่เขากำลังใคร่ครวญถึงแนวโน้มที่เขาจะลืมพระเจ้า “ข้าพระองค์

ขอสารภาพว่า พระองค์ไม่ได้อยู่ในความคิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ตลอดเวลา ความรู้เกี่ยวกับพระองค์เองซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของการดำรงอยู่ของข้าพระองค์ได้ถูกมองข้ามไปอย่างน่าประหลาด ข้าพระองค์ไม่เคยคำนึงถึงอย่างจริงจังเลยว่าหัวใจของข้าพระองค์ปรารถนาสิ่งใด”⁵

สิ่งที่หัวใจของเราปรารถนา คือ การระลึกได้เสมอว่าพระเจ้าคือ “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” ซึ่งเป็นความจริงที่ไม่สั่นคลอนไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และปรากฏอยู่ตลอดเวลา หากเป็นจริงดังที่เปาโลกล่าวไว้ว่า “เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์” (รม. 11:36) ก็แสดงว่ามีบางอย่างเกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันของเราที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า ไม่ว่าสถานการณ์ของเราจะเป็นเช่นไร พระผู้เป็นเจ้าคือผู้มีส่วนร่วมที่สำคัญที่สุด

ผ่านทางความรักของเรา

ผู้นับสการที่แท้จริงจะทำมากกว่าการเพียงแค่การคิดถึงพระเจ้า พวกเขา รักพระองค์ พระเยซูตรัสว่าพระบัญญัติที่สำคัญที่สุดคือ “พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจ สุดจิต สุดความคิด และด้วยสุดกำลังของท่าน” (มาระโก 12:30)

เนื่องจากการนับสการและความรักเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด สิ่งที่เรารักมากที่สุดจะเป็นตัวกำหนดสิ่งที่เรานับสการอย่างแท้จริง ความรักบ่งบอกถึงความรักปรารถนาและแรงจูงใจเบื้องหลังความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า แม้ว่าความรักจะเป็นอะไรที่มากกว่าความรู้สึกรัก แต่ความรักเป็นการแสดงออกผ่านทางความรู้สึก การรักพระเจ้าหมายถึงการปรารถนา การชื่นชมยินดีและการให้พระคริสต์เป็นชุมทรัพย์ล้ำค่าที่สุดในชีวิต ไม่ใช่แค่การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ การท่องจำข้อพระคัมภีร์ และไปการประชุมที่คริสตจักรเท่านั้น การรักพระเจ้าจะเปลี่ยนหน้าที่ที่ต้องทำให้กลายเป็นความชื่นบานและยินดี เปลี่ยนจากการเชื่อฟัง

อย่างไรเหตุผลให้กลายเป็นการไฝ่หาด้วยความรัก เปลี่ยนการที่ต้อง
กักพันธนาการให้กลายเป็นความหวังที่เปี่ยมด้วยความเชื่อ

สิ่งเหล่านี้ควรจะเห็นได้ชัดว่าการรักพระเจ้านั้นจะเป็นการยกย่อง
พระองค์ได้อย่างไร เมื่อเรารักสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เราจะให้คุณค่ากับสิ่งนั้น เรา
กำลังบอกคนอื่น ๆ ว่า “สิ่งนี้คู่ควรแก่ความคิด เวลา การลงทุนลงแรง
และความรักของเรา” การรักพระเจ้าของเราจะชักชวนให้ผู้อื่นเห็นว่า
พระเจ้าทรงเป็นที่พึงปรารถนา ทรงดีงาม และทรงเป็นที่อัมเมใจเพียงไร
การรักพระเจ้าแตกต่างจากการที่เรารักบางสิ่ง **เกี่ยวกับพระเจ้า** ความรู้
ในพระคัมภีร์ที่นำไปสู่ความหยิ่งยโสกับความรู้ที่นำไปสู่การสรรเสริญนั้น
แตกต่างกัน

คนที่ยกย่องพระเจ้าด้วยการรักพระองค์คือคนที่รอคอยที่จะใช้เวลา
ในพระคำของพระเจ้าเพราะเป็นโอกาสที่พวกเขาจะได้ยินสุรเสียงของ
พระองค์ การได้นำใครสักคนให้รู้จักกับพระคริสต์ทำให้คนที่ยกย่อง
พระเจ้ารู้สึกตื่นเต้นมากกว่าการได้พบปะกับคนที่มิชอบเสียง คนที่ยกย่อง
พระเจ้ามักจะรู้สึกสัมผัสใจเมื่อพวกเขาได้ยินคำพยานถึงความดีงาม
และความสัตย์ซื่อของพระเจ้า การสนทนากับคนที่ยกย่องพระเจ้ามักจะ
จบลงที่เชิงไม้กางเขนและการรู้สึกขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระเมตตา
ของพระองค์ การรู้จักกับคนที่ยกย่องพระเจ้าเหล่านี้ทำให้คุณปรารถนา
ที่จะรู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดมากขึ้น

และนั่นคือการยกย่องพระเจ้า

แต่พระเยซูไม่ได้หยุดลงตรงที่ที่บัญชาให้เรารักพระเจ้าเท่านั้น
พระองค์ตรัสต่อไปว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มาระโก
12:31) การกล่าวว่าเรามีความรักอันลึกซึ้งต่อพระเจ้าแต่ในเวลาเดียวกัน
เรากลับเก็บงำความประสงค์ร้ายต่อผู้คนไว้นั้นไม่ได้เป็นการถวาย
พระเกียรติสิริแด่พระเจ้าเลย อันที่จริง ยอห์นกล่าวว่านั่นเป็นสถานการณ์
ที่เป็นไปไม่ได้เลยด้วยซ้ำ “เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว

เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้” (1 ยอห์น 4:20) การรักผู้อื่น แม้ว่าพวกเขาจะเป็นคนที่ไม่น่ารักเลยก็ตาม เป็นการยกย่องพระเจ้าเพราะมันสะท้อนถึงพระทัยของพระองค์ที่มีต่อเรา มันเป็นการบอกคนอื่นว่าเราเป็นลูกของพระองค์ เรากำลังทำตัวเหมือนพระบิดาในสวรรค์ผู้ทรง “ให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” (มธ. 5:45) การรักผู้อื่นชี้ให้เห็นถึงความถ่อมใจ ความเห็นอกเห็นใจ ความสุภาพอ่อนโยน และความอดทนที่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงสำแดงแก่เรา (อฟ 4:1-2; 5:2) และนั่นถือเป็นการยกย่องพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ผ่านทางความเชื่อของเรา

ความเชื่อไม่เพียงแต่เป็นประตูสู่ชีวิตคริสเตียนเท่านั้น แต่ยังเป็นการแสดงออกถึงความไว้วางใจในพระเจ้าอย่างต่อเนื่องอีกด้วย จุดประสงค์ของความเชื่อไม่ใช่เพื่อรักษาความมั่งคั่งและสุขภาพที่ดีทั้งในตอนนี้และในต่อ ๆ ไป แต่เพื่อเป็นการเตือนตัวเองว่าในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้ประทานทุกสิ่งแก่เราแล้ว (1 คร. 3:21-23; อฟ. 1:3) ความเชื่อทำให้เราเอื้อมมือไปหาพระเจ้าโดยเชื่อว่าพระองค์จะทรงเติมเต็มเราเพราะนี่คือพระลักษณะและพระสัญญาของพระองค์ “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้านั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์” (ฮบ.11:6)

การแสดงความเชื่อที่เรามีในพระเจ้าเป็นการสำแดงพระปัญญาของพระเจ้าให้เป็นที่ประจักษ์ว่า แทนที่เราจะวางใจในมุมมองทางโลกหรือความคิดของเราเองว่าควรทำสิ่งใดบ้าง เรายอมรับว่าพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง ไม่ใช่เรา (สภย. 3:5)

การแสดงความเชื่อที่เรามีในพระเจ้าเป็นการสำแดงฤทธานุภาพของพระเจ้าให้เป็นที่ประจักษ์ว่า ถึงแม้ว่ากำลังของเราจะไม่เพียงพอ

มีทรัพยากรไม่พอ และความพยายามของเราก็ไร้ผล แต่เรายังสามารถ
กล่าวเช่นเดียวกับโยบได้ว่า

ข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์ทรงทำทุกสิ่งได้
และพระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จ (โยบ 42:2)

การแสดงความเชื่อที่เรามีในพระเจ้าเป็นการสำแดงความสัตย์ซื่อ
ของพระเจ้าให้เป็นที่ประจักษ์ว่า เมื่อเราไม่แน่ใจว่าเราจะจ่ายค่ารักษา
พยาบาลที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันได้อย่างไร ความไว้วางใจในพระเจ้า
จะเป็นการยกย่องพระสัญญาของพระเจ้าที่สัญญาว่าจะดูแลและจัดเตรียม
ให้เรา (1 ปต. 5:7) เรากำลังประกาศแก่ผู้อื่นว่าพระสัญญาของพระเจ้า
เป็นความจริง คือ พระสัญญาที่กล่าวว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้ง
ท่านเลย” (ฮบ. 13:5)

การจดจ่ออยู่ที่ปัญหาของเราไม่ได้เป็นการยกย่องพระเจ้า แต่การ
หวนระลึกถึงพระลักษณะของพระเจ้าท่ามกลางปัญหาเหล่านั้นต่างหาก
คือการยกย่องพระเจ้า เราเห็นได้ในสดุดี 42 และ 43 ผู้เขียนรู้สึกห่างไกล
จากพระเจ้าและถูกศัตรูข่มเหง แทนที่จะบ่นว่าพระเจ้า เขากลับเตือนตัวเอง
ถึงสามครั้งว่าพระเจ้าทรงเป็นความหวังและความรอดของเขา:

จิตใจของข้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่
ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ภายใน
จงหวังในพระเจ้า เพราะข้าจะยกย่องพระองค์อีก
ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและพระเจ้าของข้า
(สดด. 42:5-6, 11; 43:5)

ความสำเร็จ การเกิดผลดี และชีวิตที่ปราศจากปัญหาไม่ใช่วิธีเดียวที่
พระเจ้าจะถวายพระเกียรติสิริแด่พระองค์เองผ่านทางชีวิตของเรา แม้

ท่ามกลางความทุกข์ทรมานของเรา เราก็สามารถยกย่องพระองค์ได้
เมื่อเราวางใจในพระกำลังและฤทธิ์เดชของพระองค์ที่ทรงจำคุณ ปลอดภัย
และนำพาเราให้ผ่านพ้นไป

ท่านทั้งหลาย ให้ไว้วางใจในพระองค์ตลอดเวลา
ให้เปิดเผยทุกอย่างที่อยู่ในใจแก่กับพระเจ้าอย่างเต็มที่
พระเจ้าคือที่ลี้ภัยของพวกเรา (สดด. 62:8)

ผ่านการขอพระคุณของเรา

พระเจ้าทรงบัญชาเราซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้ขอบพระคุณพระองค์ คุณเคย
สงสัยบ้างไหมว่าทำไม พระเจ้าไม่ได้บอกให้เราขอบคุณเพียงเพราะแค่
การพยายามทำตัวเป็นคนที่มีมารยาทเท่านั้นเหมือนดังที่แม่จะคอยเตือน
ให้ลูกตัวน้อยของเธอขอบคุณคนอื่นเมื่อมีใครทำอะไรให้ “ริกกี อย่าลืม
ขอบคุณป้ามาร์จสำหรับของขวัญวันเกิด” ไม่ใช่เลย แต่พระเจ้าจะทำให้
หัวใจของเราหยั่งรากในความเป็นจริง คือ “ของประทานที่ดีและเลิศ
ทุกอย่างนั้นมาจากเบื้องบน คือมาจากพระผู้สร้างแห่งบรรดาดวงสว่าง
ในพระองค์ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาของการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ
1:17) พระเจ้าทรงอวยพรเรามากกว่าที่เราจะขอหรือจินตนาการได้ และ
การสำนึกได้ในสิ่งนี้ของเรามากจะแสดงออกมาเป็นคำขอบคุณ ซึ่งให้คุณ
เห็นแหล่งที่มาของพระพรที่เราได้รับ

หัวใจที่สำคัญในพระกรุณาธิคุณของพระเจ้านั้นถึงพระคุณและ
พระเมตตาอันล้นเหลือของพระเจ้าที่มีต่อเรา พระเจ้าทรงประทาน
ของขวัญที่ดีแก่เราอยู่เสมอ ซึ่งบางอย่างเห็นได้อย่างชัดเจน (เช่น สุขภาพ
อาหาร เสื้อผ้า ครอบครัว เป็นต้น) แต่ก็ยังมีอีกหลายอย่างที่เรายังจะ
มองไม่เห็น (เช่น อากาศที่เราหายใจได้ การปกป้องให้พ้นจากอุบัติเหตุ
ที่กำลังจะเกิดขึ้น การที่มีคนอื่น ๆ อธิษฐานเพื่อเรา การงานที่ดีต่าง ๆ
ที่กำลังรอเราอยู่ในอนาคต เป็นต้น)

ในทางตรงกันข้าม ใจที่ไม่สำนึกในพระกรุณาธิคุณของพระเจ้าทำให้เกิดความสงสัยในพระลักษณะของพระองค์และทำให้พระองค์เสื่อมเกียรติ ทำที่ของเรากลั้วสื่อสารว่าพระเจ้าไม่ตระหนักถึงสถานการณ์ของเรา พระองค์ไม่ได้สนใจเรามากพอที่จะมีส่วนร่วมในชีวิตของเรา หรือเป็นไปได้ที่พระเจ้าไม่ได้มีฤทธิ์อำนาจมากพอที่จะทำอะไรสักอย่างไม่น่าแปลกใจเลยที่รากเหง้าหลักของความไม่เชื่อคือการปฏิเสธที่จะขอบคุณพระเจ้า (รม. 1:21)

เหนือสิ่งอื่นใด ผู้นมัสการที่แท้จริงมักจะมีเหตุผลในการแสดงความขอบคุณด้วยความอัศจรรย์ใจเสมอเพราะชื่อของพวกเขาถูกเขียนไว้แล้วในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก เราไม่กลัวการพิพากษาที่จะมาถึงบาปของเราได้รับการชำระโดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนไม้กางเขนเพียงครั้งเดียวแต่มีผลตลอดไป พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเราและจะทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ นั่นเป็นสาเหตุที่ผู้แต่งเพลงสดุดีนำพระสิริมาสู่พระเจ้ามากกว่าหนึ่งครั้งโดยประกาศว่า “ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์**เป็นนิรันดร์**” (สดด. 30:12; เทียบ สดด. 44:8; 52:9; 79:13)

ผ่านทางความปรารถนาของเรา

เราอยู่ในยุค “เกิดขึ้นแล้วแต่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์”⁷ พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว แต่ผู้คนยังคงล้มหายตายจาก มารชาตานพ่ายแพ้แล้ว แต่ดูเหมือนว่ามนุษย์ยังคงควบคุมโลกได้อย่างเสรี พระเยซูเสด็จมาแล้ว แต่เราปรารถนาให้พระองค์เสด็จมาอีกครั้ง เมื่อนั้นพระองค์จะทรงทำให้ทุกสิ่งถูกต้อง

แต่ในตอนนี้ สิ่งต่าง ๆ ผิดเพี้ยนไป บางคนต่อสู้กับความเจ็บปวดเรื้อรังที่จนแทบจะทนไม่ไหว คุณแม่ยังสาวที่ต้องโศกเศร้ากับการจากไปอย่างกะทันหันของทารกน้อยวัย 5 เดือนของเธอ คุณพ่อของลูก ๆ วัยรุ่น 7 คน ที่เสียชีวิตอย่างไม่ทราบสาเหตุในขณะที่กระโดดแตรมโพลีนเล่นอยู่ ความก้าวหน้าที่น่าทึ่งทางการแพทย์สมัยใหม่นั้นยังไม่เพียงพอ

ที่จะสามารถช่วยรักษาโรคมะเร็ง โรคเอดส์ โรคหัวใจ และโรคหลอดเลือดสมอง หลุมศพกำลังอัปาทกกว้างเพื่อกลืนกินพวกเรา แคมเปญบนโซเชียลมีเดียหลายพันรายการและเงินหลายพันล้านดอลลาร์ที่ถูกบริจาคมา ดูเหมือนว่าแทบจะไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาโรคร้ายไข้เจ็บและปัญหาความยากจนได้เลย ชีวิตสมรสจบลงด้วยการหย่าร้าง เด็ก ๆ ถูกลักพาตัว ถูกข่มขืน และถูกใช้ให้ขายบริการทางเพศ สรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างกำลังคร่ำครวญ

มีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวซ้ำ ๆ ในทำนองเดียวกันนี้ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์อีกนานเท่าใด” (สดด. 13:1; เทียบ สดด. 90:13; วว. 6:10) และในการร้องคร่ำครวญนั้นเรากำลังแสดงความมั่นใจในการทรงครอบครองสูงสุดเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าและในความยุติธรรมของพระองค์ รวมถึงความรักพระเจ้าทรงมีต่อคริสตจักรและต่อสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง และในความสัจซื่อในการรักษาพระสัญญาของพระองค์

ในท้ายที่สุดแล้ว ผู้มีศรัทธาที่แท้จริงรู้ว่าความปรารถนาทั้งหมดของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าจะสำเร็จเมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดเสด็จกลับมา และเราได้เห็น “ในขณะที่เรากำลังรอคอยความหวังอันน่ายินดี และการมาปรากฏของพระสิริของพระเจ้ายิ่งใหญ่นั้นคือพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทิตัส 2:13) เราเติมพันธชีวิตของเราด้วยความจริงที่ว่า “แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ความชอบธรรมจะดำรงอยู่” (2 ปต. 3:13)

เราไม่ได้ฝากความหวังของเราไว้ในความฝันลม ๆ แล้ง ๆ หรือไม่ทำสิ่งใดเลยเมื่อเห็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แต่เรายังเพียรรอคอยและเรารู้เพียงแค่ว่าวันที่พระองค์จะเสด็จกลับมา นั้นจะมาถึง

และเราจะยกย่องพระเจ้าด้วยความปรารถนาอย่างต่อเนื่องเพื่อรอคอยวันนั้น

การยกย่องพระเจ้าด้วยการกระทำของเรา

การยกย่องสรรเสริญพระเจ้าจากภายในนั้นมาพร้อมกับสิ่งที่มองเห็นได้จากภายนอก สิ่งเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับกิจกรรม “ฝ่ายวิญญาณ” เช่น การอธิษฐาน การอ่านพระคัมภีร์ และการร้องเพลง แต่มันมีมากกว่านั้น **ทุกสิ่ง**ที่เราสามารถกระทำได้เพื่อยกย่องความยิ่งใหญ่และความดีงามของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ “เพราะฉะนั้นเมื่อพวกท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 คร. 10:31)

นี่เป็นแค่ตัวอย่างเพียงเล็กน้อยที่เราสามารถนมัสการพระเจ้าได้ผ่านสิ่งที่เราทำ

ผ่านางความดีใจที่จะเชื่อฟังของเรา

การเชื่อฟังพระเจ้าไม่ใช่ลัทธิพิธีกรรม และก็ไม่ใช่ทางเลือกด้วย ความคิดที่ว่าบางคนสามารถเป็นผู้นมัสการที่แท้จริงได้โดยไม่สนใจเรื่องการเชื่อฟังนั้นถือเป็นเรื่องแปลกในพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่า “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15)

การเชื่อฟังของเราไม่ได้ทำให้เราสามารถเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าได้ แต่การเชื่อฟังของเราเป็นการแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้นำเราเข้าสู่แผ่นดินของพระองค์ผ่านการชดใช้บาปแทนเราของพระคริสต์ ความจริงที่ว่าบาปทั้งหมดของเราได้รับการชดใช้แล้วทำให้เรากระตือรือร้นมากขึ้นที่จะสะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าเที่ยงแท่งองค์เดียวผู้ที่ทรงช่วยเราให้รอดจากความบาป ดังที่มีพระวจนะเขียนไว้แล้วว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์” (1 ปต. 1:14–16)

การปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้าเป็นการบอกผู้อื่นว่าเรารักพระองค์และพระบัญญัติของพระองค์นั้นดีเลิศและสมควรที่จะปฏิบัติตาม เราแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ ไม่ใช่ตัวเราเอง และพระองค์ทรงสมควรได้รับความจงรักภักดีจากเรา และในการเชื่อฟัง

ทั้งหมดของเรา เราประกาศว่าการรับใช้พระเจ้านั้นเป็นอิสรภาพที่แท้จริง ไม่ใช่การเป็นทาส (กท. 5:13)

การเชื่อฟังมักปรากฏอยู่ในความสัมพันธ์ที่เฉพาะเจาะจงในจดหมายของเปาโลถึงชาวเมืองเอเฟซัสและชาวเมืองโคโลสี และในจดหมายฉบับแรกของเปโตร กล่าวถึงคนกลุ่มต่าง ๆ เช่น สามีและภรรยา พ่อแม่และบุตร นายจ้าง และลูกจ้าง (อฟ. 5:22–6:9; คส. 3:18–4:1; 1 ปต. 2:18–3:7) แต่ละกลุ่มได้รับวิธีที่เฉพาะเจาะจงเพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย สามีต้องรักภรรยาเหมือนร่างกายของตนเองและอยู่ร่วมกับภรรยาด้วยความเข้าใจ ส่วนภรรยาต้องยอมจำนนและให้เกียรติสามีของตน บุตรธิดาต้องเชื่อฟังบิดามารดา ส่วนบิดามารดาต้องเลี้ยงดูบุตรธิดาตามวินัยและคำแนะนำของพระเจ้า นายจ้างต้องมีความเป็นธรรมและยุติธรรม ส่วนลูกจ้างต้องรับใช้นายจ้างอย่างขยันหมั่นเพียร เมื่อกลุ่มที่เกี่ยวข้องเชื่อฟังพระเจ้าในลักษณะที่เกี่ยวเนื่องกัน คนเหล่านั้นกำลังยกย่องพระปัญญาแห่งการออกแบบและระบบระเบียบของพระเจ้า

แต่นอกจากนี้ก็ยังมียูนิอันอื่นๆที่คริสเตียนทุกคนสามารถถวายพระสิริแด่พระเจ้าได้ นั่นคือการแสวงหาความบริสุทธิ์ด้วยความขยันหมั่นเพียร แสดงให้เห็นว่าความรักของพระเจ้านำมาซึ่งพอใจและนำอ้อมเอมใจมากกว่าการระคายเคืองที่มักจะหายวับไปในพริบตา การทานอาหารอย่างเหมาะสมถือเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยปฏิบัติต่ออาหารที่พระเจ้าทรงประทานให้ด้วยความขอบคุณมากกว่าด้วยความตะกละตะกราม การควบคุมความโกรธของตนเองเป็นการชี้ให้เห็นถึงพระเจ้าเที่ยงแท้ องค์เดียวผู้ที่ทรงอดทนกับเราอย่างไม่มีสิ้นสุด การดูแลผู้ด้อยโอกาสเป็นการยกย่องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรง “แม้พระองค์ทรงมีเมตตา ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมีเมตตา เนื่องจากความยากจนของพระองค์” (2 คร. 8:9)

แม้ว่าเราจะไม่มีความมั่นใจที่จะปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้าได้อย่างครบถ้วนหรือได้อย่างสมบูรณ์แบบในชีวิตนี้ แต่การเชื่อฟังของเราทำให้

ทุกคนเห็นถึงความจริง คุณค่าและความหอมหวานของพระบัญญัติของพระเจ้า (สดด. 19:7-10)

ผ่านการสรรเสริญที่เฉพาะเจาะจงของเขา

ผู้เขียนสดุดีกล่าวว่า

ท้องฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้า

และพื้นฟ้าสำแดงผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์

(สดด. 19:1)

ไม่ว่าเราจะประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม สรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างจะประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเสมอ

แต่คำสรรเสริญของสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นไร้เสียงและสื่อสารได้อย่างจำกัด พระเจ้าได้ประทานให้มนุษย์มีสิทธิพิเศษในแบบที่เฉพาะตัวในการที่จะสรรเสริญพระเจ้าได้อย่างเฉพาะเจาะจงและได้อย่างชาญฉลาด เมื่อมีทารกเกิดใหม่ หรือเรารู้สึกทึ่งกับหมู่ดาวบนท้องฟ้ายามค่ำคืน หรือเพื่อนได้เลื่อนตำแหน่ง ทั้งหมดนี้ทำให้คนอื่นยกย่องพระเจ้าเพราะพระองค์คือผู้ที่ทรงประทานให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พระองค์ผู้ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งความชื่นชมยินดีและความชื่นบานของเรานั้นสมควรได้รับเกียรติ การตอบสนองด้วยคำว่า “สรรเสริญพระเจ้า!” หรือ “ขอบคุณพระเจ้า!” อาจจะฟังดูเหมือนภาษาโบราณ ถ้าจะพูดให้ทันสมัยขึ้นมาอาจจะใช้คำว่า “ยอดเยี่ยม!” หรือ “สุดยอด!”

พระคัมภีร์ไม่ค่อยแนะนำให้เราสรรเสริญพระเจ้าโดยไม่อธิบายว่าเพราะเหตุใด

สรรเสริญพระยาห์เวห์

จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ

เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
(สดด. 106:1)

สรรเสริญพระยาห์เวห์
คนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ก็เป็นสุข
เขายินดีอย่างยิ่งในพระบัญชาของพระองค์
(สดด. 112:1)

สรรเสริญพระยาห์เวห์
จงสรรเสริญพระเจ้าในสถานนมัสการของพระองค์
จงสรรเสริญพระองค์ในพื้นที่อันอนุภาพของพระองค์
จงสรรเสริญพระองค์ เพราะกิจการอันทรงอนุภาพของพระองค์
จงสรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อันล้ำเลิศของพระองค์
(สดด. 150:1-2)

พระธรรมสดุดีเต็มไปด้วยตัวอย่างประชากรของพระเจ้าที่ประกาศอย่างเฉพาะเจาะจงเป็นอย่างยิ่งถึงสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์เอง โดยเฉพาะที่พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระคำของพระองค์ ความคู่ควรค่าของพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ (สดด. 56:4; 105:2; 145:8-9)⁸ พระคำบทเหล่านี้สามารถช่วยเราได้เมื่อเราพยายามเพิ่มคำศัพท์เกี่ยวกับการนมัสการของเราเองให้มากขึ้น

เป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ เราสามารถขอบคุณพระองค์ได้โดยเฉพาะที่พระองค์ได้ทรงประทานพระคำแก่เรา เพื่อที่เราจะได้รู้แผนการ ความปรารถนา และพระสัญญาของพระองค์ และใช่แล้ว พระเจ้านั้นทรงน่ายำเกรง เราสามารถทิ้งและตื่นตลึงในการที่พระเจ้าทรงทำให้จักรวาลดำรงอยู่ได้ด้วยเพียงแค่ใช้คำตรัสของพระองค์เท่านั้น พระเจ้าทรงฤทธานุภาพ เราสามารถไตร่ตรองและพิจารณาพิเคราะห์ถึงการที่พระเจ้าทรงควบคุมวิถีของดาวเคราะห์และวิถีลูกธนู (1 พงศกัณธีย์

22:29–38) และแน่นอนว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ นั้นหมายความว่าพระองค์ได้รับการยกย่องอย่างไม่มีสิ้นสุดเหนือสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง และทรงแยกจากความไม่บริสุทธิ์ทางศีลธรรมโดยสิ้นเชิง พระเจ้าทรงพระสง่าราศี แต่เราจะเห็นพระสง่าราศีของพระองค์ในทุกด้านเมื่อเรามองดูที่พระบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งถูกตรึงแทนจากพวกคนบาปที่กบฏต่อพระเจ้า ทรงสำแดงความยุติธรรม ความชอบธรรม พระเมตตา พระปัญญา ฤทธานุภาพ และความรักของพระเจ้า

คุณคงจะพอนึกออกได้บ้าง พระเจ้าได้ให้โอกาสแก่คริสเตียนเพียงผู้เดียวในการยกย่องพระองค์ผ่านการสรรเสริญที่เฉพาะเจาะจงและสำนึกในข่าวประเสริฐ ซึ่งผู้นมัสการที่แท้จริงไม่ควรพลาดไปแม้แต่อย่างเดียว

ผ่านท่วงท่าของเรที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ทุกครั้งที่เราเปิดปากของเรา เรากำลังพูดคำนมัสการ ดังที่พระเยซูตรัสกับพวกฟาริสีว่า “ด้วยว่าปากนั้นพูดสิ่งที่มาจากใจ” (มธ. 12:34) เนื่องจากใจของเรายกย่องบางสิ่งบางอย่างอยู่เสมอ คำพูดของเราจึงสะท้อนถึงสิ่งที่ใจเรากำลังนมัสการอยู่

ถ้อยคำที่ทำให้กำลังใจเป็นการยกย่องสรรเสริญพระเจ้าโดยชี้ให้เห็นถึงวิธีที่พระองค์ทรงทำพระราชกิจในชีวิตของผู้อื่น ถ้อยคำที่สัตย์จริงนำพระเกียรติมาสู่พระเจ้าผู้ไม่ทรงตรัสมุสา การสารภาพบาปเป็นสัญญาณว่าเราเห็นด้วยกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมองเราและเป็นการแสดงออกถึงการขอบพระคุณที่บาปของเราได้รับการอภัยแล้วในพระคริสต์

ในทางตรงกันข้าม เมื่อผมตะคอกลูก ๆ ด้วยความโกรธที่มารบกวนผมขณะดูทีวี ผมยกย่องความสะดักสะบายนของตนเองให้อยู่เหนือพระบัญชาของพระเจ้าที่บอกให้สุภาพอ่อนโยน (ทิตัส 3:2) เมื่อผมวิพากษ์วิจารณ์นินทา และพูดจาให้ร้ายคนอื่น ผมไม่เพียงแต่ยกย่องตัวเองเหนือผู้อื่นเท่านั้น แต่ผมยังทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัยอีกด้วย (อฟ. 4:29–30) เมื่อผมมีส่วนร่วมในการสนทนาที่ก่อ

ให้เกิดความรู้สึทางเพศ ผมกำลังยกย่องความปรารถนาทางเพศให้อยู่เหนือพระบัญชาของพระเจ้าที่ให้อิสราเอลขอบคุณและดำเนินชีวิตด้วยความบริสุทธิ์ (อพ. 5:4; 1 ธส. 4:7) การบ่นและการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่าผมถือว่าความต้องการของตัวเองสูงมากกว่าพระบัญชาของพระเจ้าที่บอกให้เราพอใจ (1 ทธ. 6:8; ฮบ. 13:5) ทุกคำที่เราพูดคือการนมัสการ

คำพูดของเราไม่ใช่ของเรา แม้ว่าเราจะแบ่งปันคำพูดเหล่านั้นในบล็อกในเฟซบุ๊ก ในทวิตเตอร์หรือในข้อความส่วนตัวก็ตาม สิ่งเหล่านี้ถูกมอบให้เราเพื่อดึงความสนใจไปที่พระคำที่มีชีวิต หากไม่มีพระองค์ เราก็จะไม่มีคำพูดเลย

ผ่านการรับใช้ก็มีแรงจูงใจมาจากการได้รับพระคุณของพระเจ้า

การรับใช้ที่ยิ่งรักในพระคุณนั้นเป็นการยกย่องพระเจ้า เพราะการรับใช้เช่นนี้กำลังสื่อสารว่า การได้รับใช้ผู้อื่นนั้นเป็นความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่กว่าการเอาแต่ใจตนเองและมีตัวเองเป็นศูนย์กลาง ไม่มีใครรับใช้เราเหมือนที่พระเยซูได้ทรงกระทำ และไม่มีใครมีค่าควรแก่การรับใช้มากไปกว่าพระเยซูอีกแล้ว

การรับใช้ของเราไม่ได้นำพระสิริมาสู่พระเจ้าโดยอัตโนมัติ เพราะเป็นไปได้ที่เราอาจจะรับใช้ด้วยท่าทีที่ไม่ดี หรือรับใช้ด้วยใจที่ไม่อดทน หรือรับใช้ด้วยความไม่เต็มใจ หรือรับใช้เพื่อให้ผู้อื่นประทับใจ แต่ผู้มีสสารที่แท้จริงคือผู้ที่รู้ว่าการรับใช้ของพวกเขาไม่ได้เกิดจากตัวของพวกเขาเอง แต่มาจากของประทานอันดีจากพระเจ้า การใคร่ครวญว่าพระเจ้าช่วยให้เรารับใช้ได้อย่างไรนั้นจะเปลี่ยนการรับใช้ของเราเป็นการนมัสการที่ยกย่องพระคริสต์

พระเจ้าทรงประทานความสามารถให้เราเพื่อรับใช้ “ตามที่แต่ละคนได้รับของประทาน ก็ให้ใช้ของประทานนั้นปรนนิบัติกันและกัน ดังเช่นผู้รับมอบฉันทะที่ดีเกี่ยวกับพระคุณนานาประการของพระเจ้า” (1 ปต. 4:10) ความจริงที่ว่า**แต่ละคน**ได้รับของประทานหมายความว่าเราไม่เคย

ถูกมองว่าเป็นเพียงแค่ผู้ชม พระเจ้าปรารถนาที่จะสำแดงความมั่งคั่ง
แห่งพระคุณของพระองค์ผ่านทางลูก ๆ ของพระองค์ทุกคน

พระเจ้าทรงประทานความปรารถนาให้เราเพื่อรับใช้ “เพราะว่า
พระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ภายในพวกท่านให้ท่านมีความประสงค์และ
มีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์” (ฟป. 2:13) เมื่อเรารู้ว่า
แรงจูงใจในการรับใช้ของเรามาจากพระเจ้า การรับใช้ของเราจะแสดงออก
ถึงความชื่นชมยินดีและสัตย์ซื่อ แม้ว่ามันนั้นจะเป็นงานที่ไม่มีใครอยาก
ทำหรือไม่สะดวกก็ตาม เราจะมองว่าการเก็บขยะ การเปลี่ยนผ้าอ้อม
หรือการไปเยี่ยมเพื่อนที่ป่วยเป็นสิทธิพิเศษมากกว่าเป็นภาระ

พระเจ้าทรงประทานกำลังใจให้เราเพื่อรับใช้ เปาโลประณามงานรับใช้
ของเขาและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าตรากตรำมากกว่าพวกเขาทั้งหมด ไม่ใช่
ตัวข้าพเจ้าเองเป็นคนทำ แต่เป็นพระคุณของพระเจ้าซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า
ที่ทำงาน” (1 คร. 15:10) การรับใช้อย่างกระตือรือร้นของเปาโลนำพระสิริ
มาสู่พระเจ้าเพราะเขารู้ว่ากำลังใจนั้นไม่ใช่ของเขาเอง เขาปฏิเสธที่จะ
เอาหน้าว่าเป็นกำลังใจของตัวเองที่ทำให้เขาสามารถรับใช้ได้เช่นนั้น

ในพระเยซู พระเจ้าประทานแบบอย่างสูงสุดในการรับใช้แก่เรา
แม้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ “ผู้ทรงสภาพเป็นพระเจ้า ไม่ทรง
ถือว่าความทัดเทียมกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่จะต้องยึดไว้ แต่ทรงสละ
พระองค์เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และทรง
ปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงถ่อมตัวลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึง
ความมรณา กระทั่งมรณานบนกางเขน” (ฟป. 2:6–8) พระเยซูทรงสำแดง
การรับใช้ในการทำให้เราเป็นเจ้าสาวของพระองค์ (วว. 21:9) ทรงล้างเท้า
ของเรา (ยอห์น 13:3–5) ทรงเรียกเราว่ามีตรสหาย (ยอห์น 15:15) และ
ต้อนรับเราในฐานะพี่น้องของพระองค์ (รม. 8:29)⁹ แต่พระองค์ไม่เพียง
แค่รับใช้เราเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงช่วยเราให้รอดจากการถูกลงโทษ
เพราะความบาปของเราอีกด้วย และนั่นทำให้เรากระตือรือร้นที่จะรับใช้
ผู้อื่นมากขึ้น

ผ่านการเป็นพยานอย่างซื่อสัตย์ของเรา

หนึ่งในสิ่งแรก ๆ ที่ผู้หญิงที่บ่อน้ำอยากทำคือกลับไปเมืองเพื่อบอกเพื่อน ๆ ของเธอเกี่ยวกับพระเยซู มันเป็นเรื่องที่เราอยากทำเสมอเมื่อเรค้นพบสิ่งที่น่าทึ่งอย่างแท้จริง ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวสำหรับคริสเตียนคือ บุคคลที่น่าทึ่งที่สุดได้ “ค้นพบ” **เรา**—และเราคงเก็บข่าวนี้ไว้กับตัวเองไม่ได้แล้ว

ผมรู้จักคนที่มีมักจะไม่ค่อยพูดอะไรเวลาอยู่ในวงสนทนาเรื่องทั่ว ๆ ไป แต่เมื่อไรที่พูดถึงสิ่งที่เขาชื่นชอบไม่ว่าจะเป็นกีฬา หรือรายการทีวี หรืองานอดิเรก หรือวงดนตรี พวกเขา ก็จะเปล่งประกาย คำพูดของพวกเขาไหลลื่นไปพร้อมกับความหลงใหลที่พวกเขามีในสิ่งเหล่านั้น เราพูดถึงสิ่งที่ประทับใจเราอย่างลึกซึ้งที่สุด นั่นเป็นสาเหตุที่ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างการประกาศข่าวประเสริฐและการนมัสการ การประกาศข่าวประเสริฐหรือการบอกข่าวดีของพระเยซูแก่ผู้อื่นเป็นการสรรเสริญพระเจ้าต่อหน้าคนที่ไม่รู้จักพระองค์

ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

ข้าพระองค์จะร้องเพลงสดุดีพระองค์ท่ามกลางชาวประเทศ
ทั้งหลาย (สดด. 57:9)

พระเจ้าไม่ได้อยากให้เรายกย่องพระองค์ร่วมกับคริสเตียนคนอื่น ๆ เพียงแค่ในเช้าวันอาทิตย์และนั่งเงียบไม่ปรึปากพูดถึงพระองค์อีกเลยตลอดทั้งสัปดาห์ ผู้มีศรัทธาที่แท้จริงจะเป็นเช่นเดียวกับหญิงชาวสะมาเรีย คือไม่สามารถทนที่จะไม่พูดถึงพระองค์ได้ เพราะสิ่งที่พวกเขาจะทำคือ “มานี้ มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดที่ฉันเคยทำ” (ยอห์น 4:29)

ไม่มีวันก้าวออกจากข่าวประเสริฐ

เราไม่มีอำนาจในตัวเราที่จะทำสิ่งที่ผมเพิ่งกล่าวไป รวมถึงสิ่งที่ผม**ไม่ได้**กล่าวถึงด้วย ตลอดชีวิตที่เหลือของเรา เราอาจจะตื่นขึ้นมาทุกวัน และตั้งใจที่จะยกย่องพระเจ้าด้วยวิธีทั้งหมดนี้ แต่บางครั้งก็ล้มเหลว คำอธิษฐานของเราจะมีเจตนาที่เห็นแก่ตัว การเชื่อฟังของเราจะไม่สมบูรณ์ และบาปของเราจะมีมากมาย เราจะทำสิ่งที่เราไม่ควรทำและไม่ได้ทำในสิ่งที่เราควรทำ

แต่เมื่อเราไม่ใช่จุดเริ่มต้นของเรื่อง ดังนั้นเราจึงไม่ได้เป็นจุดสิ้นสุดของเรื่องด้วยเช่นกัน เมื่อพระเจ้าทรงเชิดชูชนและช่วยให้เรายกย่องพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง พระเจ้าทรงชี้ให้เราเห็นไปหาพระเยซูผู้ทรงปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ เพราะเราต้องการให้พระเจ้านมัสการพระเจ้า

นี่ไม่ได้หมายความว่าข่าวประเสริฐต่อต้านความพยายามอย่างสุดความสามารถของเรา ผู้นมัสการที่แท้จริงจะพยายามยกย่องพระเจ้าด้วยสุดใจ สุดจิตวิญญาณ สุดความคิดและสุดกำลัง เรา “พยายามทุกวิถีทาง” เพื่อเติบโตในคุณลักษณะที่พระเจ้าทรงพอพระทัยและเกิดผลเพื่อพระสิริของพระเจ้า (2 ปต. 1:5–8) แต่ทั้งหมดที่เราพยายามทำอย่างสุดความสามารถนั้นไม่ได้ทำให้เรามีที่ยืนในครอบครัวของพระเจ้า สิ่งเหล่านั้นเป็นสัญญาณว่าพระเจ้าได้ทรงนำเราเข้ามาผ่านทางข่าวประเสริฐ เราเฝ้าหาการยกย่องสรรเสริญพระเจ้าเพราะเราได้รับของประทานแห่งความรอดที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าจะหาคำพูดใดมาอธิบายได้

ข่าวประเสริฐคือกำลังใจยิ่งใหญ่ที่สุดที่เราหวังว่าจะได้รับเมื่อเราพยายามยกย่องพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตลอดชีวิตของเรา พระเยซูทรงดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ซึ่งเป็นการดำเนินชีวิตที่เราไม่มีวันทำได้ และตอนนี้ชีวิตนั้นได้ถูกประทานมาให้เราแล้ว พระเยซูทรงอดทนต่อพระพิโรธของพระเจ้าเพื่อทำให้เราสามารถที่จะกลับคืนดีกับพระเจ้าได้

พระบิดาทรงทำให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายเพื่อพิสูจน์ว่าการชดใช้บาปของเราได้รับการยอมรับ และเพื่อรับรองว่าวันหนึ่งเราก็จะเป็นขึ้นมาจากความตายสู่ชีวิตด้วยเช่นกัน

เมื่อเราลืมเลว ข้าพประเสริฐเตือนเราว่า เราได้รับการอภัยแล้ว เมื่อเราถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความเต็มใจ ข้าพประเสริฐจะเตือนเราให้สำนึกในพระกรุณาธิคุณของพระเจ้า เราเพียงแค่ดำเนินการดีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมก่อนไว้ก่อนที่เราจะถือกำเนิดมาในโลกนี้เสียด้วยซ้ำเพื่อให้เราดำเนินตาม (อฟ. 2:10)

ข้าพประเสริฐช่วยให้เรายกย่องพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในทุกวิถีทางและในทุกเวลา ดังที่เราจะเห็นในบทต่อไป พระองค์ทรงประสงค์ให้เราทำสิ่งนั้นไม่เพียงแต่เป็นรายบุคคลเท่านั้น แต่ร่วมกันในฐานะพระกายของพระคริสต์ด้วยด้วย

การมารวมตัวกัน ของผู้นับสการที่แท้จริง

การนับสการกับชุมชนของพระเจ้า

....อย่าขาดการประชุมเหมือนอย่างบางคนทำเป็นนิสัย แต่จง
หนุนใจกันให้มากยิ่งขึ้น เพราะพวกท่านก็รู้อยู่ວ່ານั้นใกล้
เข้ามาแล้ว

ฮีบรู 10:25

เช้าวันอาทิตย์เวลา 9:08 น. สตีฟและแซนดี้กำลังรีบมากเพื่อพาลูก ๆ
สามคนออกจากบ้านเพื่อไปคริสตจักรให้ทันเวลา จากบ้านถึงคริสตจักร
จะใช้เวลาขับรถเพียง 15 นาทีหากไม่ติดไฟแดงเลย และในเช้าวันนี้
พวกเขาต้องติดหนึ่งไฟแดง

เมื่อไปถึงคริสตจักรสตีฟมีอาการอาการหงุดหงิดเล็กน้อย เขาจึงเลือก
ที่จะเข้าไปในที่จอดรถในอีกฝั่งหนึ่งของลานจอดรถเมื่อเวลา 9:28 น.
และรีบกระหืดกระหอบไปที่อาคารขณะที่พวกเขาเดินเข้าไป คนในที่ประชุม
เริ่มนับสการกันแล้ว แต่สตีฟยังต้องพาลูก ๆ ไปที่คริสตจักรเด็กก่อน

ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงห้องนมัสการและนั่งลงที่แถวหลัง เมื่อเพลงที่สามจบ ศิษยาภิบาลก็ก้าวขึ้นมาอธิษฐานและรับเงินถวาย เขาประกาศข่าวเล็กน้อย แนะนำเพลงพิเศษ และหลังจากนั้นก็เทศนาพระธรรมฟีลิปปี ต่อจากสัปดาห์ที่แล้ว สตีฟพยายามจดจ่ออยู่กับคำเทศนา แต่มันก็ไม่ได้ผล ความคิดของเขาล่องลอยไปคิดถึงบายวันนี่ที่จะมีผู้ชายสองคนมาดูเกมการแข่งขันกีฬาที่บ้าน ส่วนแซนดี้เองก็เริ่มคิดถึงเรื่องอาหารว่าจะพอสำหรับบายวันนี่ไหม หลังจากเพลงสุดท้ายเพื่อเป็นการปิดการนมัสการ สตีฟและแซนดี้ก็รีบไปรับลูกจากคริสตจักรเด็กและรีบกลับบ้านเพื่อทานอาหารกลางวันง่าย ๆ และจะได้พาลูก 2 คนเล็กไปนอนกลางวัน หลังจากนั้น

สถานการณ์เช่นนี้หรืออะไรทำนองนี้ เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลายร้อยครั้งในแต่ละสัปดาห์ บางทีคุณอาจจะเข้าใจสถานการณ์เช่นนี้ดีเพราะมันคือสถานการณ์ที่คุณต้องพบเจอเป็นประจำ ผมเองก็เป็นคนหนึ่งที่ได้เข้าใจสถานการณ์เช่นนี้ดี การไปคริสตจักรในเช้าวันอาทิตย์กลายเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่เพิ่มเข้ามาในตารางที่อัดแน่นอยู่แล้วในชีวิตของคุณ

การอยู่บ้านจะไม่ยากกว่าเหรอ? เพราะในท้ายที่สุดแล้ว คริสเตียนก็ต้องอ่านพระคัมภีร์และยกย่องพระเจ้าที่บ้านโดยไม่มีใครอยู่ใกล้พวกเขาอยู่แล้ว เพราะนั่นคือสิ่งที่ผู้นมัสการที่แท้จริงทำทุกวันตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันเสาร์ไม่ใช่หรือ?

แต่แล้ววันอาทิตย์ก็มาถึงทุกสัปดาห์ และถ้าเราพูดอย่างตรงไปตรงมา อาจจะมีหลายสัปดาห์ที่เราไม่อยากให้วันอาทิตย์มาถึงเลย เพราะนั่นหมายถึงการลุกจากเตียงแต่เช้าเพื่อไปใช้เวลาสักหนึ่งหรือสองชั่วโมงกับคนที่เราไม่ค่อยรู้จักดีนัก และบางคนก็เป็นคนที่เราไม่อยากรู้จักเลยด้วยซ้ำ รวมไปถึงคริสตจักรที่คุณไปก็มักจะมีเรื่องให้ต้องวิพากษ์วิจารณ์อยู่เสมอ และหากคุณเป็นพ่อแม่ที่มีลูกเล็ก ๆ หรือมีลูกวัยรุ่นที่อยู่กับเพื่อนฝูงจนติดดินในคืนวันเสาร์ หรือเป็นนักธุรกิจที่ต้องเดินทางมาตลอดทั้งสัปดาห์ เหตุผลที่จะ “นมัสการเองที่บ้าน” จึงฟังดูน่าสนใจมาก

แต่ผู้นมัสการที่แท้จริงจะมารวมตัวกัน พวกเขาเข้าใจจิตใจของผู้เขียน
สวดดีเมื่อเขากล่าวว่า

สรรเสริญพระยาห์เวห์!

ข้าพเจ้าจะยกย่องพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจ

ในกลุ่มคนเที่ยงธรรม ในชุมชน (สดด. 111:1)

การขอบคุณและการสรรเสริญพระเจ้าท่ามกลางที่ประชุมเป็นมากกว่า
ความคิดที่เข้าทำดี นี่คือนิสัยที่ผู้นมัสการที่แท้จริงถูกสร้างขึ้นมาเพื่อและ
เป็นศูนย์กลางของสิ่งที่พระเจ้ายกย่องสรรเสริญท่ามกลางแผ่นดินโลก

เป็นไปได้ที่เรามองข้ามประวัติศาสตร์และประโยชน์ของการพบปะกัน
ให้เรลองมาดูทั้งสองอย่างกัน

ผู้คนที่มารวมตัวกัน

ตั้งแต่เริ่มแรก พระเจ้าต้องการให้ผู้คนประกาศความยิ่งใหญ่แห่งพระนาม
ของพระองค์ผ่านถ้อยคำและผ่านทางการเป็นพยานถึงชีวิตของพวกเขา
ด้วยกัน “แม้แต่ในสมัยโบราณกาล” ศิษยาภิบาลและศาสตราจารย์เอียน
ดูกิด (Iain Duguid) ได้กล่าวไว้ว่า “การนมัสการไม่ใช่สิ่งที่ทำเพียงตาม
ลำพัง และเป็นสิ่งที่ทำร่วมกัน ทั้งอาดัมและเอวาถูกสร้างตามพระฉาย
ของพระเจ้า ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของพระองค์บนโลกใบนี้ เพื่อ
ถวายพระเกียรติ เพื่อนมัสการ และเพื่อรับใช้พระองค์ร่วมกัน”¹

อาดัมและเอวาเป็นชุมชนประเภทหนึ่งที่ในที่สุดแล้วพระเจ้าจะ
ทรงไถ่เพื่อพระองค์เองจากทุกประชาชาติในโลก พระเจ้าไม่เคยมี
พระประสงค์ให้การนมัสการของเรามีเพียง “ตัวฉันกับพระเจ้า” นั่น
เป็นเพราะว่าการนมัสการของเราเป็นการสำแดงถึงของความสัมพันธ์ที่
พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณทรงมีร่วมกันด้วยความชื่นบาน
อยู่เสมอ

พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าผู้โดดเดี่ยว แน่แน่นอนว่ามีพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียวเท่านั้น แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่เป็นสามพระภาคตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงมีความชื่นชมยินดีในกันและกัน ทรงให้และทรงรับจากซึ่งกันและกัน ทรงแบ่งปันความรักและความสัมพันธ์อันสนิทแนบแน่นที่ความสัมพันธ์มนุษย์ถูกสร้างขึ้นเพื่อสะท้อนสิ่งเหล่านี้ออกมา ด้วยพระเมตตากรุณาของพระองค์ พระเจ้าทรงช่วยเราเพื่อเราจะได้มีประสบการณ์ในความชื่นชมยินดีในการมีสามัคคีธรรมร่วมกัน เทศความรักลงซึ่งกันและกันแบบเดียวกับที่พระองค์ทรงกระทำ

พระเจ้าตรัส (ในปฐมก. 2:18) “การที่ชายผู้นี้จะอยู่แต่ลำพังนั้นไม่ดี” นี่เป็นข้อความที่ไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ต้องการความสัมพันธ์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงความปรารถนาของพระเจ้าที่จะแสดงพระสิริของพระองค์ในชุมชนนั้นด้วย พระเจ้าไม่เคยปรารถนาให้เราอยู่แยกจากกัน

ที่ภูเขาซีนาย พระเจ้าทรงเรียกชาวอิสราเอลว่า “อาณาจักรปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา” (อพย. 19:6) แม้ว่าพระเจ้าทรงคาดหวังให้เราแต่ละคนใช้เวลากับพระองค์ทั้งแบบส่วนตัวและแบบครอบครัว แต่ในแต่ละปีของชาวอิสราเอลก็จะมีเทศกาลประจำปีที่คนของพระเจ้ามารวมตัวกันเพื่อเฉลิมฉลองความดีงามของพระองค์และต่อพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเขาทั้งหลาย

ในพันธสัญญาใหม่ ภาพของสิ่งนี้ก็ยังชัดเจนขึ้น เปาโลประกาศว่าคริสตจักรเป็น “วิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์” (2 คร. 6:16) ในพระคัมภีร์ตอนอื่นเปาโลบอกว่าเราเป็น “ไร่นาของพระเจ้า เป็นตึกของพระองค์” (1 คร. 3:9) ในเอเฟซัสบทที่ 2 เปาโลเรียกคริสตจักรว่าครอบครัวที่ถูกก่อร่างสร้างขึ้นบนรากฐานและมีพระคริสต์เป็นศิลามุมเอก ทุกส่วนของโครงสร้างถูกเชื่อมต่อกันและเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า (อฟ. 2:19–21) เปโตรสะท้อนพระธรรม

อพยพเมื่อเขาบรรยายถึงคริสตจักรว่าเป็น “พงศ์พันธุ์ที่ทรงเลือกสรร เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นชนชาติบริสุทธิ์ เป็นประชากรอันเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า” (1 ปต. 2:9) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ตอกย้ำความสำคัญที่พระเจ้าวางไว้ใน การมาประชุมกันในคริสตจักรและการดำเนินชีวิต **ร่วมกัน**

เราเห็นสิ่งนั้นปรากฏอยู่ในพันธสัญญาใหม่ คริสตจักรยุคแรกหัก ขนบปัดด้วยกัน อธิษฐานด้วยกัน เรียนรู้ด้วยกัน แบ่งปันสิ่งต่าง ๆ ให้แก่ กันและกัน ทนทุกข์ด้วยกัน อยู่ในพระวิหารด้วยกัน และแบ่งปัน ข้าวประเสริฐด้วยกัน (กิจการ 2:42, 46; 4:32; 5:41-42)

ประเด็นสำคัญ: พระเจ้าไม่ได้ให้ทางเลือกแก่เราว่า เราอยากจะอยู่ใน คริสตจักรหรือไม่ เพราะถ้าเราเป็นคริสเตียน เราก็จะพร้อมเป็นส่วนหนึ่งของ ครอบครว้ คำถามจึงกลายเป็นว่า เราจะหารายละเอียดเกี่ยวกับชีวิต ครอบครว้ได้ที่ไหนและหาได้อย่างไร

ประโยชน์ของชุมชนแห่งการนมัสการ

พระคัมภีร์และประวัติศาสตร์คริสตจักรยืนยันว่ากิจกรรมบางอย่างจะเป็น ส่วนหนึ่งของการชุมนุมกันของคริสตจักรเกือบทุกแห่ง เราร้องเพลง อธิษฐาน ถวายทรัพย์ ยืนยันความเชื่อ ทักทาย สอนและตักเตือนซึ่งกันและกัน ใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณ ฟังพระคำของพระเจ้าที่ถูกประกาศออกมา และถูกนำมาสอน รับผิดชอบที่สำคัญ และอื่น ๆ อีกมากมาย

ถึงแม้ว่าเราจะทำสิ่งเหล่านี้ได้หลายอย่างโดยลำพัง แต่เราจะได้รับ ประโยชน์มากขึ้นเมื่อเราทำสิ่งเหล่านั้นร่วมกันกับชุมชนของพระเจ้า และต่อไปนี้เป็นเหตุผลบางประการว่าเพราะเหตุใดเราจึงมารวมตัวกัน

เพื่อระลึกถึงและยกย่องพระเจ้า

โรเบิร์ต โรบินสัน (Robert Robinson) ได้สารภาพในเพลงสรรเสริญ อันโด่งดังของเขาที่ชื่อ “Come Thou Fount of Every Blessing”

(ขอพระพรจากเบื้องบนลงมา) ว่าเขา “มีแนวโน้มที่จะหลงไป” ไม่มีสิ่งใดที่เรามีแนวโน้มที่จะหลงทางไปมากไปกว่าการหลงจากการพึ่งพาในข่าวประเสริฐอีกแล้ว และเรามักจะหลงไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้นเมื่อเราละเลยที่จะพบปะกับพี่น้องในคริสตจักร

ในหนังสือที่ยอดเยียมของไบรอัน ชาเปล (Bryan Chapell) ที่มีชื่อว่า *Christ-Centered Worship* (การนมัสการที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง-ผู้แปล) ได้เขียนไว้ว่า “การนมัสการร่วมกันกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ คือการเป็นตัวแทนของข่าวประเสริฐทั้งจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าผู้คนของพระองค์เพื่อพระสิริของพระเจ้าและเพื่อการดีของพวกเขา”² เราพบกันในฐานะวิสุทธิชนที่ได้รับการไถ่เพื่อเตือนใจว่าเราเป็นใคร เรามาถึงจุดนี้ได้อย่างไร และเหตุใดจึงสำคัญ

การระลึกถึงและทบทวนข่าวประเสริฐในการที่พระเจ้าทรงช่วยให้รอดพ้นจากการถูกลงโทษคือการปฏิบัติที่มีรากฐานมาจากพันธสัญญาเดิม ในพันธสัญญาเดิมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระธรรมสดุดี เราได้อ่านซ้ำหลายครั้งเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงปลดปล่อยประชากรของพระองค์จากการเป็นทาสในอียิปต์³ ในพันธสัญญาใหม่เราเฉลิมฉลองการปลดปล่อยที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ พระเยซูพระทานพิริมหาสนิทแก่เราเพื่อให้เราระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เมื่อเราพบกัน (1 คร. 11:23-26) เปาโลกล่าวว่าเราต้องให้ “พระวจนะของพระคริสต์” หรือข่าวประเสริฐอยู่ในเราอย่างบริบูรณ์ในขณะที่เราร้องเพลง (คส. 3:16) เปาโลยังได้เตือนชาวโครินธ์ด้วยว่า ข่าวประเสริฐมีความสำคัญเป็นอันดับแรก (1 คร. 15:1-4) ในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าทรงรวบรวมประชากรของพระองค์เพื่อที่เราจะไม่ลืมความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์หรือสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อสร้างความสัมพันธ์นั้น

หากคุณเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรที่ทุกสัปดาห์จะนมัสการตามลำดับพิธีที่ใช้มาตั้งแต่สมัยโบราณ คุณจะรู้ว่าลำดับพิธีจะเป็นเช่นนี้คือ

เริ่มต้นด้วยการสรรเสริญพระเจ้า การสารภาพบาป การประกาศความมั่นใจในความรอดว่าผ่านการสิ้นพระชนม์แทนของพระคริสต์นั้นบาปของเราได้รับการอภัยแล้ว นั่นหมายถึงเตือนเราให้นึกถึงข่าวประเสริฐนับตั้งแต่ยุคแรกที่คริสตจักรได้ถูกก่อตั้งขึ้น ระเบียบพิธีการนมัสการได้รับการออกแบบมาเพื่อสอนและปกป้องความจริงของข่าวประเสริฐ แม้ว่าระเบียบพิธีการนมัสการนั้นจะมีรายละเอียดที่แตกต่างกันไปและสามารถดำเนินได้โดยไม่ต้องคิดมากนัก แต่มันก็มีจุดมุ่งหมายเพื่อสะท้อนโครงสร้างที่สรุปเรื่องราวของข่าวประเสริฐและการตอบสนองของเราต่อข่าวประเสริฐนั้นด้วย

การรวมตัวเพื่อระลึกถึงและทบทวนข่าวประเสริฐชี้ให้เห็นถึงการหล่อหลอมที่เราเหมือนกัน เราต่อสู้กับความรู้สึกถูกกล่าวโทษ เราสงสัยว่าพระเจ้ารักเราหรือไม่ หัวใจของเราพองโตด้วยความหยิ่งว่าดูสิเราทำได้ดีมากเพียงไร เราละสายตาจากความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและลืมสิ่งที่พระเจ้าต้องแลกมาเพื่อให้เราได้รับการอภัย

ข่าวประเสริฐพูดถึงสถานการณ์เหล่านั้นทั้งหมดและอื่น ๆ อีกมากมาย พระเยซูคริสต์ทรงชดใช้บาปทั้งหมดของเราแล้ว เราไม่มีวันถูกแยกออกจากความรักของพระเจ้าในพระคริสต์ได้ สิ่งเดียวที่เราโอ้อวดได้คือไม้กางเขนของพระคริสต์ ไม่ใช่ความสำเร็จของเรา (รม. 8:38–39; กท. 6:14; อฟ. 1:7) ข่าวประเสริฐเป็นแหล่งกำลังใจ เป็นความแข็งแกร่ง เป็นการปลอบโยน และเป็นแรงจูงใจอันไม่มีที่สิ้นสุดสำหรับจิตวิญญาณที่เหนื่อยล้า นั่นเป็นเหตุผลที่เรามารวมตัวกันเพื่อให้เราไม่ลืมสิ่งเหล่านี้

การรับพระคำของพระเจ้าร่วมกัน

ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม พระเจ้าทรงรวบรวมประชากรของพระองค์เพื่อให้พวกเขาได้ฟังพระคำของพระองค์ (อพย. 19:7; 2 พกษ. 23:1–3; นหม. 8:1) การเทศนากลายเป็นศูนย์กลางของการมาชุมนุมกันในคริสตจักร

ในยุคแรก ๆ เมื่อศิษยาภิบาลและผู้สอนที่ได้รับแต่งตั้งจากพระเจ้าตั้งใจเลี้ยงดูและจัดเตรียมผู้เชื่อให้พร้อมเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้การได้ (กจ. 20:28; อฟ. 4:11-12; 2 ทธ. 4:2)

ใน 1 ทิโมธี 5 เปาโลพูดถึงศิษยาภิบาล “ผู้ตรากตรำในการเทศนาและสั่งสอน” (5:17) ขณะผู้ปกครองทุกคนจะต้องสามารถสอนได้ (3:2) พระเจ้าประทานของประทานแก่บางคนเพื่อนำ ชี้นำ ปกป้อง และเลี้ยงประชากรของพระเจ้าผ่านการประกาศพระคำของพระองค์ในบริบทของการสอนในคริสตจักร ศิษยาภิบาลไม่ใช่คนพูดเพื่อความบันเทิงหรือนักพูดที่คอยสร้างแรงบันดาลใจ ศิษยาภิบาลเป็นผู้ที่เตรียมธรรมิกชนให้พร้อมสำหรับการปรนนิบัติและดูแลรักษาจิตวิญญาณของพวกเขาอยู่อย่างคนที่ต้องถวายนาม (อฟ. 4:11-12; ฮบ. 13:17) ถ้าพวกเขาไม่เคยฟังศิษยาภิบาลของเราสอน พวกเขาจะถวายนามของเราต่อพระเจ้าได้อย่างไร?

เมื่อคริสตจักรมารวมตัวกันในที่แห่งเดียวกันในเวลาใดเวลาหนึ่งเพื่อฟังพระคำของพระเจ้าที่ถูกประกาศออกมา นี่เป็นเหตุการณ์ที่มีความเฉพาะตัว พระเจ้าเองทรงตรัสกับเราในฐานะประชากรของพระองค์ พระวิญาณทรงทำงานในใจเราทันทีเพื่อให้เราสำนึกผิดและกลับใจใหม่ รวมถึงพระวิญาณยังทรงปลอบโยน ส่องสว่าง และตักเตือนเราอีกด้วย เราไม่เพียงแต่ได้รับการเสริมกำลังเป็นรายบุคคลเท่านั้น เรากำลังเข้มแข็งขึ้นในฐานะพระกายของพระคริสต์ด้วย

นี่คือพระเมตตาของพระเจ้าที่เราสามารถดาวน์โหลดคำเทศนาหรือการสอนอื่น ๆ ที่เราพลาดไปในครั้งที่เราไม่ได้ไปร่วมนมัสการที่คริสตจักรได้ แต่ทั้งสองสิ่งนี้ไม่ได้มีส่วนช่วยโดยตรงในการเสริมสร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของผู้เชื่อได้ดีเท่ากับการนั่งฟังการเทศนาพระวจนะของพระเจ้าด้วยกัน เราขอบคุณพระเจ้าสำหรับโอกาสที่จะฟังพระคำของพระเจ้าได้ด้วยตัวเราเอง และเรายังต้องขอบคุณพระองค์มากขึ้นที่เราได้ฟังร่วมกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ ในคริสตจักร

การรับใช้และการดูแลซึ่งกันและกัน

ทุกวันอาทิตย์ ผมรู้สึกอัสรรยใจกับการรับใช้ด้วยวิธีที่แตกต่างหลากหลายของสมาชิกในคริสตจักรของผม บางคนมาถึงเร็วเพื่อเตรียมอุปกรณ์ในขณะที่คนอื่น ๆ ทักทายแขกที่หน้าประตูอย่างมีชีวิตชีวา บางคนรับใช้โดยการเดินถุงถวายและนำเหล่าอ่อนและขนมปังไปยังสมาชิกเพื่อรับพิธีศีลมหาสนิท ในขณะที่ผู้หวัญคนอื่น ๆ ให้ความช่วยเหลืออย่างสัตย์ซื่อ กับเหล่าบรรดาคุณแม่ที่มีลูกอ่อน เรามีครูวี นักร้อง เจ้าหน้าที่เทคโนโลยี ช่างวิดีโอ นักดนตรี คนดูแลแผนกต้อนรับ คนขับรถตู้ และอื่น ๆ อีกมากมาย ผมกลับบ้านด้วยความรู้สึกหวนใจที่เห็นตัวอย่างการรับใช้ของพวกเขา

นั่นคือสิ่งที่ควรเกิดขึ้น ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูบอกเราว่า เมื่อเรารวมตัวกันให้เรา “ปลุกใจกันและกันให้มีความรักและทำความดี” (ฮบ. 10:24) ผมได้รับการปลุกใจเพราะผมได้รับประโยชน์จากความเข้มแข็ง ของประทานและความสามารถต่าง ๆ ที่พระเจ้ามอบให้กับสมาชิกคนอื่น ๆ ในคริสตจักรของผม ผมจำเป็นต้องได้รับการปลุกใจเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอ และคุณเองก็เช่นกัน

คริสเตียนทุกคนได้รับของประทานในทางใดทางหนึ่งในการรับใช้ คริสตจักรที่ตนเป็นสมาชิกอยู่ (1 คร. 12:4–7; 1 ปด. 4:10) แน่นอนว่า การรับใช้สามารถทำได้และควรเกิดขึ้นไม่เพียงแต่ในเช้าวันอาทิตย์เท่านั้น แต่เมื่อเราไม่ได้พบกัน เราก็จำกัดโอกาสที่จะรับใช้ซึ่งกันและกัน

การมารวมตัวกันทั้งที่วางแผนไว้และเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติทำให้เรามีโอกาสมากมายเพื่อรับพระคุณและแสดงพระคุณของพระเจ้าที่เราได้รับผ่านข่าวประเสริฐ

ความตระหนักที่มากขึ้นถึงการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้า

ในพระคัมภีร์พระเจ้าทรงเลือกเวลาและสถานที่ที่แน่นอนเพื่อเปิดเผย การทรงสถิตอยู่ของพระองค์ด้วยวิธีที่เด่นชัดและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว หนึ่งในวิธีเหล่านั้นคือเมื่อคริสตจักรมารวมตัวกัน

เราไม่จำเป็นต้องเข้าอินเทอร์เน็ตเพื่อค้นหาการเทลงมาของพระวิญญาณ เราไม่จำเป็นต้องไล่ตามประสบการณ์และการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในแบบที่ “แปลกแหวกแนวจากที่อื่น”—เพราะว่าพระองค์ได้สัญญาไว้แล้วว่าพระองค์จะ “อยู่ตรงนี้” เมื่อเรามารวมกันในคริสตจักร

เอียน ดูกิด ได้เขียนไว้ว่า

ทำไมเราถึงจะไม่สามารถนมัสการหน้าทีวีได้ทั้ง ๆ ที่บางทีแล้วดนตรีและการเทศนาอาจจะสร้างแรงบันดาลใจได้มากกว่า? เหตุผลก็คือในฐานะชุมชนแห่งพันธสัญญาด้วยกัน เราคือพระวิหารหลังใหม่ มี “บางสิ่ง” ที่การนมัสการเป็นการส่วนตัวคนเดียวไม่สามารถก่อให้เกิดได้เหมือนกับการนมัสการด้วยกันท่ามกลางชุมชนของพระเจ้า และ “บางสิ่ง” นั่นคือ การสำแดงอย่างเต็มขนาดถึงความเป็นจริงของการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า⁴

ผมอาจสัมผัสการสำแดงอย่างเต็มขนาดถึงความเป็นจริงของการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า ในขณะที่เรากำลังร้องเพลง “จิตใจข้าสุขสบาย” หัวใจผมได้รับการเติมเต็มด้วยการรับรู้ที่สดใหม่ถึงความห่วงใยและการครอบครองอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า ในขณะที่ศิษยาภิบาลกำลังเทศนา ผมอาจสำนึกได้ว่าตัวเองมีบาปบางประการในชีวิต เมื่อบางคนอธิษฐาน ใจของผมอาจจะมีกำลังขึ้นด้วยการเร้าใจจากพระวิญญาณให้มีความเชื่อในสถานการณ์ที่ยากลำบากที่ผมกำลังเผชิญอยู่ เมื่อเราทำพิธีมหาสนิท ผมอาจจะรู้สึกท่วมท้นด้วยความยินดีที่บาปทั้งหมดของผมได้รับการชดใช้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์ ทั้งหมดนี้เป็น “เรื่องปกติ” เมื่อคริสตจักรมารวมตัวกัน เพราะว่าเป็นฐานะที่เป็นพระวิหารใหม่ในพระเยซูคริสต์ คริสตจักรจะเป็นที่ซึ่งได้พบเห็นการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าเสมอ

แสดงใจถึงถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของเราในชาวประเสริฐ

แน่นอนที่พระกายของพระคริสต์ในฐานะคริสตจักรที่แยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตนในระหว่างสัปดาห์ก็ยังคงเป็นคริสตจักร แต่การมารวมตัวกันเป็นการแสดงออกที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาและเป็นการเตือนใจถึงสิ่งที่เราแตกต่างจากโลกและเตือนใจเราถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในชาวประเสริฐ เราแสดงให้เห็นว่าเราถูกแยกออกจากโลกและถูกนำเข้ามาใกล้พระเจ้า

การเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์เป็นมากกว่าการพบปะกันเป็นประจำในห้องประชุมเดียวกัน การร้องเพลงนมัสการ การท่องหลักข้อเชื่อ และการอ่านพระคัมภีร์ร่วมกันเป็นการย้ำเตือนตัวเองและบอกให้คนอื่นรู้ว่าคุณเป็นส่วนหนึ่งของพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า ไม่ใช่แค่รัฐก่อนเดียวหรือก่อนหินที่หลุดออกมา (อฟ. 2:19–22) มาร์ก เดเวอร์ (Mark Dever) ศิษยาภิบาลและนักศาสนศาสตร์ได้เขียนไว้ว่า “การประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนทำให้ชาวประเสริฐเป็นสิ่งที่คนอื่นสามารถได้ยินด้วยหูได้ แต่คริสเตียนที่มารวมกันในคริสตจักรทำให้ชาวประเสริฐเป็นสิ่งที่คนอื่นสามารถมองเห็นด้วยตาได้ (อานยอห์น 13:34–35)”⁵

นั่นคือสิ่งหนึ่งที่ทำให้การมารวมกันที่คริสตจักรที่คุณเป็นสมาชิกอยู่นั้นแตกต่างจากการเข้าร่วมการประชุมใหญ่ที่มีคริสเตียนจากหลากหลายที่มารวมประชุมกัน แน่นอนว่าพระเจ้าสามารถทำพระราชกิจของพระองค์ในชีวิตของเราผ่านการประชุมใหญ่ ๆ เหล่านั้นได้ แต่ในการประชุมใหญ่ ๆ เหล่านั้นจะขาดการเลื่องลือฝ่ายจิตวิญญาณอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ผู้ที่มาร่วมประชุมไม่ได้*ใช้ชีวิต*ร่วมกันเป็นประจำหรือไม่ได้มีโอกาสหารายละเอียดเกี่ยวกับความแตกต่างทางหลักคำสอนอย่างจริงจัง ความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกันที่เกิดขึ้นในสถานการณ์เหล่านั้นเป็นเพียงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเพียงแค่ชั่วคราวหรือที่แยกว่ำนั้นมันเป็นเพียงแค่ภาพลวงตาเท่านั้นว่าพวกเราเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

โดยสัญชาตญาณแล้ว (ซึ่งอาจจะเป็นบาปก็ได้?) พวกเราส่วนใหญ่ชอบอยู่กับคนที่เหมือนเรามาก เช่น คนที่ชอบดนตรีแบบเดียวกัน ทานอาหารที่ร้านอาหารเดียวกันและซื้อสินค้าที่ร้านค้าเดียวกัน แต่พระเจ้าทรงได้รับเกียรติเมื่อคนที่ไม่มี ความเกี่ยวข้องหรือไม่มีความคล้ายคลึงมาพบกันสัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่าด้วยความชื่นชมยินดี เหตุผลที่พวกเขามารวมตัวกันไม่ใช่เพราะพวกเขามีสิ่งใดที่คล้ายคลึงกัน แต่เป็นเพราะข่าวประเสริฐต่างหากที่นำพวกเขามารวมตัวกัน

บางครั้งผู้เชื่อในพระเจ้าที่มีใจขมขื่นจะพูดทำนองว่า พวกเขาพบว่าพวกเขามีการสามัคคีธรรมในคืนวันเสาร์ที่บาร์ได้มากกว่าการมีสามัคคีธรรมในวันอาทิตย์ในคริสตจักรของตน การตอบสนองที่ถูกต้องไม่ใช่การออกไปเที่ยวที่บาร์มากขึ้น แต่การตอบสนองที่ถูกต้องคือ **กลายมาเป็น** คริสตจักรที่แสดงออกถึงความรัก ฤทธิ์เดช การให้กำลังใจ และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในแบบที่เราจะพบในข่าวประเสริฐเท่านั้น ผู้มีสสารที่แท้จริงปรารถนาที่จะยกย่องพระนามของพระเจ้า **ร่วมกัน** (สดด. 34:3)

กัมปณีย์สำคัญของคริสตียนร่วมกัน

อีกวิธีหนึ่งที่ฤทธิ์เดชแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเนื่องจากข่าวประเสริฐจะปรากฏให้เห็นได้ด้วยตา คือเมื่อเราทำพิธีที่สำคัญร่วมกัน ได้แก่ พิธีบัพติศมาและพิธีมหาสนิท เมื่อผู้เชื่อรับบัพติศมา พวกเขาประกาศต่อสาธารณะเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ การฝังศพ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ แต่การแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์นั้นเท่ากับเป็นการแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกับคริสตจักรด้วย ไม่มีใครที่รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์แต่ไม่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระกายของพระองค์

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมศิษยาภิบาลจึงเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดที่จะให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อใหม่ต่อหน้าสมาชิกคนอื่น ๆ ในคริสตจักร เพราะเป็น

การเฉลิมฉลองการที่พระเจ้าทรงเพิ่มสมาชิกใหม่เข้าสู่ครอบครัวแห่งความเชื่อ เนื่องจากคริสตจักรเป็นตัวแทนของการประทับอยู่ของพระคริสต์บนโลกใบนี้ที่ผู้สามารถมองเห็นได้ด้วยตา การบัพติศมาจึงเป็นประตูสู่ครอบครัวของพระเจ้า

ในทำนองเดียวกัน การรับพิธีมหาสนิทและการยืนยันความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในฐานะพระกายของพระคริสต์ คือ การนมัสการที่นำพระสิริมาแด่พระเจ้า นอกจากนี้ยังเป็นช่วงเวลาที่มีเอกลักษณ์พิเศษที่ผู้เชื่อได้มีประสบการณ์สดใหม่ร่วมกันในการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ผ่านทางความเชื่อ เปาโลกล่าวกับชาวโครินธ์ว่า “ถ้อยแห่งพร ซึ่งเราได้ขอพรนั้นทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์ไม่ใช่หรือ? ขนมนึ่งซึ่งเราหักนั้นทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์ไม่ใช่หรือ? แม้เราเป็นบุคคลหลายคน แต่เนื่องจากมีขนมก้อนเดียว เราจึงเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมก้อนเดียวกัน” (1 คร. 10:16–17) นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมการรับพิธีมหาสนิทตามลำพังด้วยตัวเราเองจึงไม่สมเหตุผล ผล คำว่า**การมีส่วนร่วม**อธิบายชัดเจนถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เรากำลังเชื่อมโยงกับพระเจ้า**และ**กับซึ่งกันและกัน เราระลึกได้ว่าเราได้คืนดีไม่เพียงกับพระเจ้าเท่านั้นแต่กับคนรอบข้างด้วย

การสำแดงที่ยิ่งใหญ่ขึ้นถึงพระสิริของพระเจ้า

พระสิริของพระเจ้าไม่มีวันเพิ่มขึ้นหรือลดลง แต่พระสิรินั้นจะเห็นได้ด้วยตาอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อเรามาร่วมกันเพื่อนมัสการพระองค์ เมื่อเรารวมตัวกันเพื่อ “เล่าขานถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ออกมา” (สดด. 145:7) ผ่านการร้องเพลง การอธิษฐาน การรับใช้ และการเทศนาผู้คนจำนวนมากขึ้นจะเห็นว่าพระเจ้าทรงคู่ควรกับการสรรเสริญ

ดังที่นักศาสนศาสตร์ โด널ด์ วิตนีย์ (Donald Whitney) ได้อธิบายไว้ว่า

เมื่อทีมฟุตบอลคว้าแชมป์ประเทศ หากการแข่งขันได้มีการถ่ายทอดสดให้คนนับล้านทั่วประเทศได้ดู ทีมนั้นจะได้รับเกียรติยศมากกว่าการที่มีคนนั่งดูอยู่คนเดียวทางหน้าจอโทรทัศน์วงจรปิด เกียรติที่ถูกละเลยในที่สาธารณะย่อมนำมาซึ่งเกียรติที่มากกว่า เกียรติที่ถูกเก็บไว้ตามลำพัง ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าจะได้รับเกียรติมากขึ้นเมื่อคุณนมัสการพระองค์ร่วมกับคริสตจักรมากกว่า เมื่อคุณนมัสการพระองค์เพียงลำพัง⁶

โดยผ่านทางคริสตจักร พระปัญญาอันมากมายของพระเจ้าได้ถูกสำแดงออกมา (อฟ. 3:10) พระเจ้าทรงได้รับเกียรติผ่านทางประชากรของพระองค์ ถึงแม้ว่าดาวิดติดต่อกับพระเจ้าเพียงผู้เดียวในขณะที่ปกป้องฝูงแกะของเขา แต่ถึงกระนั้นดาวิดยังกล่าวว่า

แล้วข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ในที่ชุมนุมใหญ่
ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนเป็นอันมาก
(สดด. 35:18)

ในขณะที่ดาวิดเขียนเพลงสดุดีกลางทุ่ง เขาไม่ต้องการเก็บพระสิริของพระเจ้าไว้กับตัวของเขาเอง เขาต้องการแบ่งปันกับผู้อื่น

สิ่งสำคัญคือต้องจำไว้ว่าพระเจ้าจะได้รับพระสิริมากขึ้นจากการมารวมกันของพวกเราที่ต่อเมื่อเราตั้งใจถวายเกียรติแด่พระเจ้าเท่านั้น หากเราไม่ประกาศอย่างชัดเจนและเห็นคุณค่าของข่าวประเสริฐในเวลานั้น การมารวมกันของเราก็จะไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า หากพระคัมภีร์ไม่เป็นสิ่งสำคัญและเป็นพลังขับเคลื่อนและเติมเต็มเวลาที่พวกเรามารวมตัวกัน การมารวมกันของพวกเราก็ไม่ได้นำพระสิริมาสู่พระเจ้า หากเมื่อเรามารวมกันแล้วเรานินทาากัน ดูถูกกัน และไม่ได้อยากอยู่ด้วยกัน การมารวมตัวของเราจะไม่นำพระสิริมาสู่พระเจ้า อันที่จริง เปาโลตำหนิ

ชาวโครินธ์ด้วยเหตุผลเช่นนั้นและบอกพวกเขาว่าการประชุมของพวกเขา
ก่อผลเสียมากกว่าผลดี (1 คร. 11:17)

แต่เมื่อใดก็ตามที่เรามาพบพระเจ้าในแบบที่พระเจ้าทรงพอพระทัย
ด้วยการร้องเพลง การอธิษฐาน การอ่านและการฟังพระวจนะของพระเจ้า
การเชื่อฟังพระคำของพระองค์ การสรรเสริญพระองค์ด้วยบทเพลง
และบททวนข่าวประเสริฐ รวมถึงเบิกบานใจด้วยความชื่นชมยินดีและ
ตอบสนองต่อข่าวประเสริฐ เมื่อนั้นเราจะถวายพระสิริแด่พระเจ้าในทางที่
ยิ่งใหญ่กว่าการที่เราทำสิ่งเหล่านั้นเพียงลำพัง

โอบรับประโยชน์เหล่านี้

ประโยชน์เหล่านี้ (และยังมีอีกมากมาย) ของการมารวมกันที่คริสตจักร
จำเป็นต้องมีการตอบสนอง ถ้าเราเชื่อจริง ๆ ว่า การมาพบปะกับคนของ
พระเจ้ามีความสำคัญและมีคุณค่าอย่างแท้จริง สิ่งนี้จะสร้างความแตกต่าง
อะไรให้เกิดขึ้นได้บ้าง?

ประการแรก เรา**จะมาตรงเวลา** นั่นอาจจะหมายถึงการเข้านอน
เร็วขึ้นในคืนวันเสาร์เพื่อให้แน่ใจว่าหัวใจของเราสงบเมื่อถึงเช้าวันอาทิตย์
เราจะพยายามถึงก่อนการประชุมจะเริ่มและไม่รีบกลับเมื่อการประชุม
สิ้นสุดลง โดยรู้ว่ามีโอกาสมากมายสำหรับพระเจ้าที่จะทำงานในทั้งสอง
ด้านของการประชุมทุกครั้ง อย่างไรก็ตาม หากคุณมักจะมาสายเสมอ
เวลาที่คุณมาถึงไม่ใช่ต้นตอของปัญหา เพราะต้นตอของปัญหาคือเวลา
ที่คุณออกจากบ้านต่างหาก

ประการที่สอง **เราจะอธิษฐาน** เราจะอธิษฐานขอให้เราได้ยิน
พระสุรเสียงและพบพระเจ้าผ่านทางประชากรของพระองค์ เราจะขอ
อธิษฐานให้หัวใจของเราพร้อมที่จะช่วยคนอื่นและให้คนอื่นช่วยเรา
ศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่ผมรู้จักได้อธิษฐานเพื่อสมาชิกทุกคนของเขาเป็น
ประจำ คริสตจักรของคุณอาจจะมีความใหญ่เกินกว่าจะทำเช่นนั้นได้

แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราไม่สามารถอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอเพื่อสมาชิก**บางคน**ได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งอธิษฐานเพื่อผู้นำของเรา

ประการที่สาม **เราจะเตรียมตัวให้พร้อม** คริสตจักรบางแห่งโพสต์หัวข้อเทศนาหรือเพลงสำหรับวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ล่วงหน้าในเว็บไซต์ของพวกเขา เพื่อสมาชิกได้มีโอกาสดูและใคร่ครวญข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นก่อน แต่ถึงแม้เราไม่ได้มีข้อมูลเหล่านี้ เรายังสามารถเตรียมตัวได้โดยการร้องเพลงนมัสการหรืออธิษฐานในรถระหว่างเดินทางไปที่คริสตจักร รวมถึงพูดถึงสิ่งที่คุณตั้งตารอ หรือคิดถึงสมาชิกคนอื่น ๆ ที่จะอยู่ที่นั่น

ประการที่สี่ **เราจะพยายามที่จะรับ** ตอนนี้น่าจะชัดเจนแล้วว่า ถ้าเราไม่มาเพื่อที่จะรับ เราก็ไม่มีอะไรที่จะให้คนอื่นได้ นี่ไม่ใช่ศาสนาคริสต์แบบที่มีตัวเราเองเป็นศูนย์กลาง แต่เป็นการตระหนักว่าเราไม่มีทรัพยากรใด ๆ ในตัวเอง และทุกสิ่งล้วนมาจากพระองค์ โดยทางพระองค์ และเพื่อพระองค์ (รม. 11:35–36) พระเจ้าทรงมีพระกำลัง พระคุณ ความเชื่อ ความหวังและทรงมีความรักที่พระองค์ปรารถนาที่จะแบ่งปันแก่เราผ่านทางข่าวประเสริฐทุกสัปดาห์ด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระองค์ เราจึงมาด้วยมือและหัวใจที่เปิดออกและพร้อมที่จะรับจากพระองค์

ประการที่ห้า **เราจะพยายามรับใช้** คริสตจักรไม่เคยถูกกำหนดให้เป็นเพียงงานอีเวนต์ที่มีเพียงไม่กี่คนที่สนใจและคนอื่น ๆ เป็นเพียงแค่ผู้ชม เราเป็นพระกายของพระคริสต์ พระกายของพระคริสต์จะได้รับการเสริมสร้างกันขึ้นเมื่อแต่ละส่วนทำหน้าที่ของตนอย่างเหมาะสม (อฟ. 4:16) เราจะพูดถึงข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ในบทต่อไป

ประการที่หก **เราจะพยายามตอบสนอง** เรากำลังพลาดประเด็นที่สำคัญของการมารวมตัวกันของเรา หากเรามองว่าการมารวมกันของเราแค่การมาพบปะสังสรรค์กันเท่านั้น เพราะเพลงที่เราร้อง คำเทศนาที่เราได้ยิน การสวดอธิษฐานที่เราแบ่งปันล้วนมีไว้เพื่อเตรียมเราให้พร้อม

สำหรับการดำเนินชีวิตในแต่ละวันเพื่อถวายพระสิริของพระเจ้าในฐานะ
ผู้นมัสการที่แท้จริง หลังจากที่เปโตรเน้นย้ำอัตลักษณ์ของเราในฐานะ
ประชากรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า (1 ปต. 2:9-10) เราได้เน้นย้ำถึงผลกระทบ
ที่เราจะมีต่อชุมชน ที่ทำงาน และละแวกบ้านของเราไว้ว่า

ท่านที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่าน ผู้เป็นคนแปลกถิ่นและ
คนต่างด้าว ให้เว้นจากตัณหาของเนื้อหนัง ซึ่งต่อสู้กับวิญญาณจิต
จงรักษาความประพฤติอันดีของพวกท่านไว้ในหมู่คนต่างชาติเพื่อว่า
เมื่อมีคนติเตียนท่านว่าประพฤติชั่ว เราจะได้เห็นการดีของท่าน และ
เราจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันที่พระองค์เสด็จมา (1 ปต. 2:9-10)

การมาพบกันถือเป็นสิ่งที่เราตั้งหน้าตั้งตารอคอยและยังเป็นการ
เตรียมตัวเพื่อเผชิญหน้ากับอีก 6 วันที่เหลือในสัปดาห์นั้น ๆ อีกด้วย
ในสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นประจำซ้ำ ๆ ทุกสัปดาห์นี้ เราได้พบว่าพระคุณอันไม่
สิ้นสุดของพระเจ้าทำให้เรามีกำลังใจที่จะดำเนินชีวิตทั้งชีวิตเพื่อพระสิริ
ของพระเจ้า

อย่าละเลยการไปคริสตจักร

ทุกเช้าวันอาทิตย์ มีเสียงมากมายที่พยายามโน้มน้าวเราว่ามีบางสิ่งที่ดี
กว่าการที่เราจะมัวสละเวลาการพบปะกับผู้คนของพระเจ้า เช่น การ
ได้นอนตื่นสายเพื่อจะได้นอนอย่างเต็มอิ่ม การมีเวลาทั้งวันเพื่ออ่าน
หนังสือสวด การตีกอล์ฟ การทำความสะอาดบ้าน การรับประทานอาหาร
มื้อสาย เป็นต้น

อย่าเชื่อเสียงเหล่านั้น เพราะไม่มีสิ่งใดหรือการรวมตัวกันในแบบใด ๆ
ที่เหมือนกับการที่คนของพระเจ้ามารวมตัวกัน พระเจ้าทรงออกแบบ
คริสตจักรอย่างมีเอกลักษณ์เพื่อให้ผู้นมัสการที่แท้จริงได้สัมผัส ชื่นบาน
และรับการเสริมสร้างจากการใช้ชีวิตร่วมกันในพระคริสต์ ทุกครั้งที่ผู้เชื่อ

มาพบกัน พระเจ้าทรงสามารถทำทุกสิ่งได้มากกว่าที่เราทูลขอหรือคิด โดยฤทธานุภาพที่ทำงานอยู่ภายในเรา (อฟ. 3:20) ไม่มีวันอาทิตย์ใดที่เป็นวันปกติธรรมดา ทุกวันอาทิตย์เป็นโอกาสใหม่ ๆ ที่จะได้เห็นพระสิริของพระเจ้าในขณะที่เรา “ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป” (2 คร. 3:18)

พระเจ้าทรงประสงค์ให้การมาพบกันของเราเป็นพระพรที่จะเสริมกำลังของเรา การเปิดโอกาสให้ผู้เชื่อคนอื่น ๆ ได้ใช้ของประทานของเขาเพื่อช่วยพระเราเป็นเพียงวิธีหนึ่งที่เรจะได้ประโยชน์จากการอยู่ร่วมกันในบทต่อไป เราจะมาดูกันว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะช่วยพระเราโดยใช้ของประทานของเราเพื่อเสริมสร้างให้ผู้เชื่อคนอื่นเข้มแข็งขึ้นได้อย่างไร

การเสริมสร้างกัน ของผู้นับสการที่แท้จริง

การนับสการกับการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์

เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายจะว่าอย่างไร เมื่อพวกท่านมา
ชุมนุมกัน แต่ละคนก็มีเพลงสดุดี มีคำสอน มีคำวิจารณ์ มีการ
พูดภาษาแปลกๆ มีการแปลภาษาแปลก ๆ จึงทำทุกสิ่งเพื่อให้
เขาเจริญขึ้น

1 โครินธ์ 14:26

หลายปีก่อนผมจำได้ว่าผมเคยเห็นโฆษณาขีตยสารของค่ายเพลง
คริสเตียนค่ายหนึ่ง โฆษณาดังกล่าวมีผู้หญิงวัย 30 กว่า ๆ นั่งอยู่บนเก้าอี้
เธอหลับตาและยิ้มด้วยความรู้สึกพึงพอใจ เธอใส่หูฟังและดูเหมือนเธอ
จะไม่สนใจสิ่งรอบตัวในขณะที่เธอฟังเพลง คำบรรยายระบุเพียงว่า
“นับสการ”

แต่แต่ละครั้งที่ผมเห็นผมก็มีความรู้สึกเหมือนเดิมทุกครั้ง ดูเหมือนว่า
หัวใจของการนับสการเกี่ยวข้องกับการปิดกั้นทุกคนและทุกสิ่งออกไป

และมุ่งความสนใจไปที่พระเจ้าขณะฟังเพลง ผมไม่รู้นั่นคือสิ่งที่โฆษณา
อยากจะสื่อสารหรือเปล่า แต่ที่ผมรู้แน่นอน คือ มันไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์
ต้องการจะบอกกับเรา

ในบทก่อนหน้า เราได้เห็นว่าการณ์มัสการพระเจ้าในฐานะส่วนหนึ่ง
ของชุมชนที่ได้รับการไถ่ถอนส่งผลให้เกิดประโยชน์มากมายนับไม่ถ้วน
เมื่อเรามาพบกัน เราก็พบกับพระเจ้า เราไม่ได้ตั้งใจที่จะปิดกั้นหรือ
หลีกเลี่ยงผู้คน เพราะผ่านทางผู้คนคือวิธีหลักที่เราได้รับจากพระเจ้า

ในบทนี้ ผมต้องการเน้นไปที่วิธีที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราส่งต่อ
พระคุณของพระองค์ให้กับผู้อื่น เป็นความจริงที่สิ่งที่สำคัญที่สุดในการ
นมัสการนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้า แต่หนึ่งในวิธีที่สำคัญที่สุดวิธีหนึ่ง
ที่เรานมัสการพระเจ้าก็คือการเสริมสร้างอวัยวะอื่น ๆ ในพระกายของ
พระคริสต์ให้จำเริญขึ้น ศิษยาภิบาลและนักเขียนนามว่าไบรอัน ชาเปล
ได้ให้ความกระจ่างมากขึ้นเกี่ยวกับความเป็นจริงนี้ว่า

การให้พระเจ้าเป็นเป้าหมายสูงสุดพิเศษของการนมัสการฟังดูน่า
เลื่อมใสมาก แต่จริง ๆ แล้วการทำเช่นนั้นไม่ได้ให้ชาวประเสริฐเป็น
สิ่งที่สำคัญที่สุด แน่นอนว่ามันเป็นเรื่องจริงที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ฟัง
ที่สำคัญที่สุดสำหรับการนมัสการของเรา แต่หากพระเจ้าไม่ทรงคำนึง
ถึงผลดีต่อประชากรของพระองค์ พระสงฆ์ของพระองค์ก็จะถูก
ทำให้อด้อยลง พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราไม่เพียงสรรเสริญพระนาม
ของพระองค์เท่านั้น (สดุดี 30:4) แต่ยังทรงคาดหวังให้การนมัสการ
ของเราเกิดการสั่งสอน เตือนสติ และปลุกใจกันและกันมีความรัก
และทำความดีด้วย (โคโลสี 3:16; ฮีบรู 10:24)¹

พระเจ้าไม่เคยมีพระประสงค์ให้พระองค์เป็นเพียงผู้เดียวที่ห่วงใย
ผลดีของประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงเชิญชวนเราให้เข้าร่วมกับ
พระองค์

ด้านทั้งสองของเหรียญเดียวกัน

เห็นได้ชัดว่าการห่วงใยและการเอาใจใส่ผู้อื่นเป็นแนวคิดที่แปลกสำหรับคริสตจักรในเมืองโครินธ์ในช่วงศตวรรษแรก พวกเขาเขียนจดหมายถึงอัครทูตเปาโลเพื่อถามท่านเกี่ยวกับ “สิ่งฝ่ายวิญญาณ” ชาวโครินธ์บางคนหลงใหลในประสบการณ์ส่วนตัวอันเปี่ยมล้นด้วยความสุขและความภาคภูมิใจที่สามารถรักษาโรค ทำการอัศจรรย์และการสนทนากับพระเจ้าในภาษาแปลก ๆ ชาวโครินธ์ดูถูกของประทานทางโลกอื่น ๆ เช่น ของประทานในการให้ความช่วยเหลือหรือในการบริหาร

พวกเขาต้องการให้เปาโลตอบคำถามที่ร้อนแรงนี้ว่า ใครคือคนฝ่ายวิญญาณ **ตัวจริง?**

คำตอบของเปาโลใน 1 โครินธ์ 12–14 แสดงให้เราเห็นว่าชาวโครินธ์นั้นพลาดสิ่งที่สำคัญไปมากเพียงใด เมื่อเรามารวมตัวกันในฐานะคริสตจักรเพื่อพบกับพระเจ้า เปาโลกล่าวว่า จงคำนึงถึงกันและกัน นั่นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าอย่างแท้จริง และนั่นคือสาเหตุที่คำเปาโลใช้เพื่ออธิบายจุดประสงค์ของการประชุมของเราไม่ใช่ **การนมัสการ** แต่เพื่อเป็น **การเสริมสร้างซึ่งกันและกันขึ้น**

การเสริมสร้าง หมายถึง การสร้างขึ้น การเสริมสร้างสามารถเกิดขึ้นได้หลากหลายวิธี แต่ผลลัพธ์จะเหมือนเดิมเสมอ ผู้คนจะได้รับการทำให้เข้มแข็งขึ้น ได้รับกำลังใจ และได้รับการช่วยเหลือ การนมัสการและการเสริมสร้างซึ่งกันและกันขึ้นเป็นด้านทั้งสองของเหรียญเดียวกัน เมื่อเรารับใช้ผู้อื่นเพื่อผลดีของพวกเขา เรากำลังนำพระสิริมาสู่พระเจ้า และเมื่อเรายกย่องพระเจ้าผ่านการสรรเสริญ คำอธิษฐาน และคำขอบคุณ เรากำลังเสริมสร้างคนรอบข้างเรา อย่างน้อยนั่นคือวิธีที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็นเช่นนี้

โดยทั่วไปเราคิดว่าการเสริมสร้างซึ่งกันและกันเป็นความรับผิดชอบของผู้รับใช้พระเจ้า เช่น นักดนตรีและศิษยาภิบาล พวกเขาเหล่านั้นสมควรจะเป็นผู้ที่คอยเสริมสร้างเราไม่ใช่หรือ ท่าทีของการคิดเช่นนั้นมักจะ

แสดงออกมาในการพูดทำนองว่า “วันนี้คำเทศนาดูยาวไปหน่อยนะ” “ฉันคิดว่าผู้นำมีศรัทธาได้ดีมากเมื่อเช้านี้” “ฉันหวังว่าพวกเขาจะร้องเพลงที่ฉันรู้จักบ้าง” “ฉันชอบวิธีการอธิษฐานของศิษยาภิบาลมาก” “วงมีศรัทธาไม่ค่อยดีเท่าไรนัก” เป็นต้น เราประเมินคุณภาพการใช้เวลาร่วมกันโดยพิจารณาจากการกระทำของผู้อื่น ไม่ใช่การกระทำของเราเอง

แต่พระเจ้าต้องการให้เรามาร่วมกันเพื่อให้เราถามตัวเองว่า **เราจะรับใช้คนอื่นได้อย่างไร** “การสำแดงของพระวิญญาณนั้น พระองค์ประทานแก่**แต่ละคน**เพื่อประโยชน์ร่วมกัน” (1 คร. 12:7) “จงพยายามเพิ่มพูนสิ่งที่จะทำให้คริสตจักร**เจริญขึ้น**” (14:12) “จงทำทุกสิ่งเพื่อให้เขา**เจริญขึ้น**” (14:26)

นี่เป็นความคิดที่ตรงข้ามกับวัฒนธรรมแห่งการบริโภคนิยมที่เอาแต่ใจตัวเองเป็นหลัก และหันกลับมาคิดว่าการยกย่องพระเจ้าแท้ที่จริงแล้วเกี่ยวข้องกับการรับใช้ผู้อื่น แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ท่าทีของชาวโครินธ์ผู้ซึ่งให้ความเป็นปัจเจกชนของตนมีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด ในการตอบสนองของเปาโล เปาโลได้ระบุลำดับความสำคัญสี่ประการที่จะช่วยให้พวกเขาได้รับการเสริมสร้างร่วมกันเพราะเป็นวิธีที่เราจะยกย่องพระเจ้าได้ สิ่งเหล่านี้ก็ยังมีความเกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบันนี้เช่นเดียวกับชาวโครินธ์ในศตวรรษแรก²

ความสำคัญของความหลากหลาย

เปาโลเริ่มต้นด้วยการทำให้ชัดเจนว่าพระเจ้าเลือกที่จะยกย่องพระองค์เองในหลาย ๆ วิธีเมื่อเรารวมตัวกัน มีของประทานที่แตกต่างกัน มีการรับใช้ที่แตกต่างกัน และสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกันที่เราสามารถทำได้ทั้งหมดนี้ก็เพื่อมอบให้โดยพระเจ้าตรีเอกภาพองค์เดียว (1 คร. 12:4-6)

พวกเราบางคนถูกล่อลวงให้คิดว่าการมีส่วนร่วมของเราไม่สำคัญมากนัก เราเปรียบเทียบตนเองกับคนที่มิของประทานมากกว่าและดูเหมือนว่าตัวเองเป็นคนไม่เอาไหน หรือไม่ก็มองตัวเองว่าไม่ได้มีความ

สำคัญอะไรต่อคริสตจักร เราคิดว่าคริสตจักรไม่ต้องการของประทานจากเรา ดังนั้นความคิดและความรู้สึกของเราก็ล่องลอยออกห่างจากคริสตจักร รวมถึงความสัมพันธ์ที่มีกับพี่น้องในคริสตจักรก็ค่อย ๆ เลือนหายไป มันเป็นมุมมองที่แปรเปลี่ยนไปเป็นความสมเพชตัวเองได้อย่างง่ายดาย

เปาโลกล่าวกับผู้ที่มีความคิดว่าตนเองไม่เป็นที่ต้องการว่า “ถ้าเท้าจะพูดว่า ‘เพราะฉันไม่ได้เป็นมือ ฉันจึงไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย’ เท้าก็ไม่ใช่อวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้ย่อมไม่ได้” (12:15) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างเท้าและมือ เท้าถูกเหยียบ สกปรก มักจะถูกซ่อนอยู่ใต้รองเท้าหรือถุงเท้า และมีกลิ่นเหม็น มือทำหน้าที่สำคัญ เราใช้มือสร้างสิ่งของ เล่นเครื่องดนตรี จับลูกบอล ปลอดภัย เราใช้สิ่งใดเพื่อทักทายใครบางคน? แน่นอนสิ่งนั้นคือ มือของเรา เราใช้อะไรในการสร้างสรรค์งานศิลปะที่ยอดเยี่ยม เขียนจดหมายรัก หรือทำอาหาร? ก็แน่นอนเช่นเดียวกันว่าสิ่งนั้นคือ มือของเรา

เท้าอาจจะรู้สึกหมดกำลังใจเมื่อต้องเปรียบเทียบกับมือ แต่ถ้าเมื่อใดก็ตามที่ข้อเท้าแพลงหรือนิ้วเท้าหักขึ้นมา ทันใดนั้นเท้าของคุณก็มีความสำคัญขึ้นมาทันที คุณตระหนักได้ทันทีว่าหากไม่มีเท้าก็เป็นเรื่องยากที่มีมือของคุณจะไปไหนได้ ดังนั้น ทั้งมือและเท้าของเราต่างก็มีความสำคัญ

เปาโลแบ่งปันการเปรียบเทียบอีกประการหนึ่งเพื่อสื่อสารประเด็นเดียวกัน คือ “ถ้าหูจะพูดว่า ‘เพราะฉันไม่ได้เป็นตา ฉันจึงไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย’ หูก็ไม่ใช่อวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้ย่อมไม่ได้” (12:16) แต่เปาโลบอกว่ามันคงจะเป็นหายนะเลยทีเดียวหากทั้งร่างกายของเราเป็นดวงตา เราคงจะกลิ้งไปมาบนพื้นและเห็นอะไรมากมายแต่ก็ไม่สามารถสร้างความแตกต่างอะไรได้

ของประทานอะไรที่คุณมองว่าเป็น “ตา” หรือ “มือ”? สำหรับบางคนคิดว่าคือการเป็นศิษยาภิบาล สำหรับคนอื่น ๆ อาจจะคิดว่าเป็น

นักดนตรีที่นำมัสการในเช้าวันอาทิตย์ ส่วนคุณอาจจะคิดว่าคือการเป็น มัคทายกหรือผู้เดินถูงถวาย ซึ่งผมเองก็ไม่อาจรู้ได้

สิ่งที่ผมรู้คือพระเจ้าประทานของประทานให้กับผู้ที่แตกต่างกัน ในวิธีที่ต่างกัน และของประทานทุกอย่างก็มีความสำคัญต่อพระสิริของ พระองค์ พระเจ้าทรงออกแบบคุณมาเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ คุณอาจจะ ไม่ได้รับใช้ในแบบที่คุณ**ต้องการ** แต่สิ่งที่ไม่ต้องสงสัยเลยคือพระเจ้าทรง ประทานของประทานให้คุณเพื่อให้คุณได้รับใช้ในที่ไหนสักแห่ง

นั่นคือเหตุผลที่เปาโลกล่าวในข้อ 18 ว่า “แต่พระเจ้าทรงตั้งอวัยวะ แต่ละอวัยวะไว้ในร่างกาย...ตามชอบพระทัยของพระองค์” นี่คือการ ออกแบบของพระเจ้า ไม่ใช่การออกแบบของเรา ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของเราจะเข้มแข็งขึ้นและแสดงให้เห็นเมื่อเราเห็นคุณค่าใน วิธีอันหลากหลายที่พระเจ้าทรงสร้างเรา

ไม่มีผู้เชื่อคนใดที่ไม่ได้รับของประทานจากพระเจ้า ไม่มีผู้เชื่อคนใด ที่ไม่จำเป็นต่อคริสตจักร สมาชิกทุกคนในพระกายของพระคริสต์และ สมาชิกทุกคนในคริสตจักร “มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดดเด่น ไม่สามารถ ถูกแทนที่ ไม่สามารถทำซ้ำได้” ดังที่ศิษยาภิบาลชาวอังกฤษ เดวิด ไพรเออร์ กล่าวไว้³ หากไม่มีส่วนใดในร่างกายที่เรายินดีที่ตัดออกฉันใด แล้ว ดังนั้นก็ไม่มีใครในคริสตจักรที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในแผนการของ พระเจ้าฉันนั้น

แต่จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อผู้ที่มีของประทานบางอย่างรู้สึกภาคภูมิใจใน ตัวเอง? ในขณะที่บางคนกำลังต่อสู้กับความสมเพชตัวเองและพูดว่า “ไม่มีใครต้องการฉันหรอก” คนอื่น ๆ กลับมีแนวโน้มที่จะยกย่องตัวเอง และสรุปเอาเองว่าเขาเป็นคนเดียวเท่านั้นที่ใคร ๆ ก็ต้องการอย่างแท้จริง เมื่อเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่น พวกเขามักจะโดดเด่นกว่าคนอื่น ๆ ดังนั้นเปาโลจึงเตือนสติว่า “และตาก็ไม่สามารถพูดกับมือว่า “ฉันไม่ ต้องการเธอ” หรือ ศีรษะจะพูดกับเท้าว่า “ฉันไม่ต้องการเธอ” (12:21)

“ตา” และ “ศิระะ” ดูเหมือนจะเป็นตัวแทนของผู้นำหรือบทบาทที่โดดเด่น ในข้อนี้หมายถึงการดูแล “มือ” และ “เท้า” คือผู้ที่รับใช้ตามของประทานอื่น ๆ ที่โดดเด่นน้อยกว่า สิ่งล่อใจมีไว้เพื่อให้ผู้อยู่ในตำแหน่งที่โดดเด่นคิดว่าการมีส่วนร่วมของเขาคนเดียวนั้นก็เพียงพอแล้ว หรือดีกว่าและไม่มีใครที่จะทำได้เหมือนตน หรือสิ่งที่ตนทำนั้นดีกว่างานอื่น ๆ ทั้งหมด พวกเขาคิดว่าส่วนอื่น ๆ หรือสมาชิกคนอื่น ๆ นั้นไม่จำเป็นเหมือนพวกเขา

ท่าทีภายในใจเช่นนั้นเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพระเจ้า พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้คนของพระเจ้าได้ชื่นชมยินดีและได้รับประโยชน์จากของประทานของผู้อื่น โดยที่ไม่มีการดูหมิ่นของประทานอื่น ๆ ไม่ดูหมิ่นของประทานที่ตนได้รับหรือที่คนอื่นได้รับ หรือไม่มีความคิดในทำนองว่า ขอภาวนาให้ของประทานพวกนั้นไม่เคยมีอยู่จริง เดวิด การ์แลนด์ (David Garland) นักวิชาการด้านพันธสัญญาใหม่ได้เขียนไว้ในคำอธิบาย 1 โครินธ์ไว้ว่า “บุคคลที่ได้รับของประทานที่ดูธรรมดาและดูไร้เกียรตินั้นล้วนมีความจำเป็นมากพอ ๆ กับบุคคลที่ได้รับของประทานอันโดดเด่น ทั้งสองนั้นจำเป็นต้องมีเพื่อเอื้อให้ชุมชนของพระเจ้ายั่งยืนไปได้อย่างเหมาะสม ของประทานทั้งสองลักษณะนั้นล้วนมีคุณค่าเท่าเทียมกัน”⁴

นั่นเป็นสาเหตุที่คริสตจักรไม่ได้ถูกสร้างขึ้นด้วยของประทานเพียงสองหรือสามอย่างเท่านั้น เช่น การสอนหรือการนำคนตริ พระเจ้าไม่ได้ออกแบบคริสตจักรมาให้เหมือนโรงละครที่มีคนบางกลุ่มเป็นผู้แสดง และคนส่วนใหญ่เป็นเพียงผู้ชม สมาชิกทุกคนในคริสตจักรนั้นสำคัญและเป็นที่ต้องการ ทุกคนมีส่วนร่วม

ลองนึกภาพว่า ถ้าทุกวันอาทิตย์มีการใช้ของประทานเพียงอย่างเดียว คือ คนเหล่านั้นที่ยืนอยู่หน้าเวที แน่่อนว่ามันจะไม่มีคนคอยต้อนรับ ไม่มีคนที่ช่วยดูแลเด็ก ไม่มีผู้ดูแลระบบ ไม่มีทีมติดตั้ง ไม่มีคนดูแลเครื่องเสียง ไม่มีของประทานแห่งเลี้ยงดูปุเสื่อ ไม่มีของประทานแห่ง

ความเชื่ออาทรหรือความเมตตา เราคงพอมองออกว่ามันไม่ได้มีภาพของคริสตจักร มันมีก็แต่เพียงกลุ่มคนที่มารวมกันเท่านั้น

เป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่ซี.เจ. มาเฮนนี่ (C. J. Mahaney) ศิษยาภิบาลและเพื่อนรักของผมได้หันหลังกลับไปขอบคุณนักดนตรีหลังจากที่เขากล่าวอวยพรและการประชุมได้สิ้นสุดลง เขาตระหนักดีถึงของประทานในการสอนของเขา ถึงแม้ว่าของประทานของเขจะเป็นสิ่งที่สำคัญ แต่ก็ไม่ใช่ของประทานเพียงชิ้นเดียวที่พระเจ้ามอบไว้ให้กับคริสตจักร นั่นคือผลของการตระหนักถึงความสำคัญอันดับแรกของพระเจ้าในความหลากหลายในคริสตจักร มันนำไปสู่วัฒนธรรมแห่งการขอบพระคุณและการเฉลิมฉลอง เพราะเรารู้ว่าของประทานที่หลากหลายที่เราได้รับนั้นเป็นของขวัญอันทรงพระคุณจากพระเจ้าที่พระองค์ทรงประทานให้กับคริสตจักรด้วยด้วยความรักและพระปัญญาของพระองค์

ความสำคัญของความรัก

สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งเมื่อเราคิดถึงการเสริมสร้างผู้อื่น คือ ความรักสำหรับเปาโล แกมมของความรักในการมารวมกันของผู้เชื่อและชีวิตส่วตัวของแต่ละคนนั้นมีความสำคัญมากจนเขาต้องเขียนอธิบายออกมาทั้งหมด 13 ข้อใน 1 โครินธ์ 13 ซึ่งเป็นข้อพระคัมภีร์ที่มีการยกมาพูดถึงมากที่สุดข้อหนึ่ง เปาโลอธิบายการรับใช้โดยปราศจากความรักด้วยถ้อยคำที่รุนแรง

คำพูดที่ปราศจากความรักก็เหมือนกับการทุบฝ่าถึงขยะ ถึงแม้ว่าคุณจะสามารถกล่าวคำพยากรณ์ได้ หรือรู้ความล้าลึกทุกอย่างและมีความรู้ทั้งสิ้น แต่ถ้าปราศจากความรัก คุณก็จะเป็นเหมือนคนโง่ และถึงแม้ว่าคุณอาจจะมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่มากจนส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าที่สำคัญ แต่หากความรักไม่ได้อยู่เบื้องหลัง สิ่งที่คุณทำก็ไม่มีค่าอะไรเลย หรือแม้แต่คุณสามารถเสียสละได้

แม้กระทั่งชีวิตของตนเอง แต่หากทำโดยปราศจากความรัก สิ่งนั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

นั่นเป็นคำพูดที่ฟังแล้วน่าสะเทือนใจ แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเมื่อใดที่ความพยายามที่เราพยายามเสริมสร้างผู้อื่นขึ้นนั้นทำโดยปราศจากความรัก เราได้รับใช้โดยปราศจากความรักเมื่อเราได้รับใช้ผู้อื่นเพื่อให้ได้รับเกียรติสำหรับตัวเราเองมากกว่าถวายเกียรตินี้ให้กับพระเยซู สิ่งนี้มักเปิดเผยให้เรารู้เมื่อการรับใช้ของเราถูกวิพากษ์วิจารณ์หรือถูกเพิกเฉย

ผมจำได้เมื่อหลายปีก่อน ก่อนที่จะมีอินเทอร์เน็ต การเผยแพร่จดหมายข่าวของคริสตจักรนั้นต้องใช้เวลาานานมาก ๆ หลังจากที่ผมส่งมอบตำแหน่งผู้นำให้กับคนอื่นได้ประมาณสามเดือน เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นคือในเช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง ศิษยาภิบาลได้ชมทีมงานที่ทำจดหมายข่าวต่อหน้าที่ประชุม แต่เขาไม่ได้พูดถึงผมเลย ผมไม่รู้ว่ามีเป็นความตั้งใจหรือเขาลืม แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามที่เขาไม่เอ่ยชื่อผม มันทำให้แค้นของผมแดงด้วยความโกรธ เขาจะไม่สังเกตเห็นสิ่งที่ผมทำได้อย่างไร? ผมยอมนั่งหลังคดหลังแข็งและอดตาหลับขับตานอนเพื่อทำสิ่งนี้ให้สำเร็จลุล่วง นี่จะไม่เอ่ยชื่อผมแม้แต่สักครั้งเดียวเลยหรือ? ผมไม่อยากจะเชื่อเลย!

การรับใช้ของผมนั้นอาจจะเริ่มต้นด้วยความรัก แต่การตอบสนองของผมในเช้าวันนั้นเผยให้ผมเห็นว่าการเริ่มต้นทำด้วยความรักของผมได้แปรเปลี่ยนกลายเป็นการทำเพื่อให้ตนเองได้รับการยกย่องจากผู้อื่น และเมื่อผมไม่ได้รับเกียรติอย่างที่ผมต้องการ ผมจึงโกรธมาก การรับใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเยซูจะมองข้าม “ความผิด” เหล่านั้นไป เราจะรู้สึกดีใจที่มีคนที่ทำงานเพื่อเสริมสร้างคนของพระเจ้า

เมื่อใดก็ตามที่ผมถูกล่อลวงให้รู้สึกท้อแท้ รู้สึกโกรธ รู้สึกขมขื่น รู้สึกเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่น หรือรู้สึกอิจฉาเมื่อเห็นการรับใช้ของผู้อื่น นั่นเป็นสัญญาณที่แน่นอนว่าการรับใช้**ของผม**ขาดความรักและไม่ถวายพระสิริแด่พระเจ้า

เรายังขาดความรักเมื่อเราไม่รู้สึกละสิ่งที่เราทำอยู่หรือวิธีที่เราทำอยู่อาจจะส่งผลต่อผู้อื่น ผมได้พูดคุยกับผู้นำมากกว่าหนึ่งคนที่บอกว่า พวกเขารู้สึกท้อแท้เมื่อพวกเขา มองดูสีหน้าที่แสดงออกถึงความเบื่อหน่ายของสมาชิก คุณเคยคิดบ้างไหมว่าสีหน้าและภาษากายของคุณเป็นช่องทางในการให้กำลังใจและเสริมสร้างไม่เพียงแต่ผู้นำของคุณเท่านั้นแต่ยังรวมถึงคนรอบข้างด้วย

บางครั้งแม้แต่การกระทำด้วยเจตนาดีก็สามารถส่งผลเสียต่อคนรอบข้างเราได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น หากคุณเป็นคนเดียวในห้องนมัสการที่กระโดดโลดเต้นและยกมือขึ้นสูง คุณอาจจะต้องคิดว่า คุณกำลังทำให้คนที่นมัสการร่วมกันกับคุณในห้องนั้นคิดถึงพระเยซูหรือหันมาสนใจตัวคุณมากกว่า เป็นต้น ภรรยาบอกผมมากกว่าหนึ่งครั้งว่า ผมร้องเพลงดังมากจนทำให้เธอเสียสมาธิ การร้องเพลงไม่ใช่แค่ความรู้สึกที่ผมมีต่อพระเยซูเท่านั้น แต่มันเกี่ยวกับความรู้สึกที่ผมมีต่อคนรอบข้างเช่นกัน การตระหนักถึงผู้อื่นเป็นอีกวิธีหนึ่งในการนำพระสิริมาสู่พระผู้ช่วยให้รอดของเรา

ความรักเป็นสิ่งที่สำคัญอันดับแรกด้วยเช่นกันเมื่อเรามีปฏิสัมพันธ์กับผู้นำของเรา เมื่อเราแสดงความกังวลหรือไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่เกิดขึ้นเรากำลังพยายามเสริมสร้างหรือเพียงแค่อยากจะระบายในสิ่งที่เราไม่เห็นด้วยเท่านั้น เราพูดเพื่อให้คริสตจักรเข้มแข็งขึ้นหรือเพียงเพื่ออยากจะวิพากษ์วิจารณ์ เราพูดเพื่ออวยพรเขาหรือเพื่อพิพากษาเขา

เหตุผลที่ความรักเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกในการรับใช้ผู้อื่นก็เพราะว่านี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเรา พระเจ้าทรงรักเรามากจนส่งพระบุตรมาช่วยเราให้พ้นจากความพินาศอันแน่นอนของเรา “เช่นนั้นแหละเรารู้จักความรัก โดยที่พระองค์ได้ยอมสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อเรา และเราก็ควรจะสละชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง” (1 ยอห์น 3:16)

ยิ่งเราเข้าใจความรักอันล้ำลึกที่พระเจ้าแสดงแก่เรามากเท่าใด เราก็ยิ่งต้องการรับใช้ผู้อื่นด้วยความรักแบบเดียวกันมากขึ้นเท่านั้น

ความสำคัญของการทำสิ่งต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจง่าย

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งในการเสริมสร้างผู้อื่นคือการทำสิ่งต่าง ๆ ให้คนอื่นสามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดาย ผู้ที่มาเยี่ยมคริสตจักรจะเข้าใจหรือไม่ว่าคริสเตียนกำลังทำอะไรและกำลังจะสื่อสารสิ่งใด หรือผู้ที่มาเยี่ยมคริสตจักรจะรู้สึกว่าเขาเป็นคนนอกและไม่เข้าใจในสิ่งที่สมาชิกในคริสตจักรกำลังพูดกัน

เปาโลให้ตัวอย่างง่าย ๆ แก่เราใน 1 โครินธ์ 14:6–11 เพื่ออธิบายประเด็นนี้ ถ้ามีคนเล่นเครื่องดนตรีแต่ไม่มีใครรู้ได้ว่านั่นคือเสียงอะไร แล้วคนที่ได้ยินจะรู้ได้อย่างไรว่านั่นคือเครื่องดนตรีอะไร? แม้ว่าบางคนจะเรียกสิ่งนั้นว่าดนตรีสมัยใหม่ แต่เปาโลบอกว่ามันไม่มีประโยชน์ หากเสียงแตรที่เรียกกองทัพบารบนั้นมีเสียงไม่ชัดเจน กองทัพอาจจะมุ่งหน้าไปสู่ความพ่ายแพ้อย่างย่อยยับก็เป็นได้ ถ้าเราใช้ถ้อยคำที่คนอื่นไม่เข้าใจ ถ้อยคำเหล่านั้นจะช่วยพวกเขาได้อย่างไร?

ผมเคยอยู่ในบริบทที่คริสตจักรเติบโตจนคุ้นเคยกับการแสดงออกในรูปแบบที่เฉพาะเจาะจงและใช้ศัพท์แสงแบบคริสเตียน จนทำให้ผู้ที่เพิ่งมาเยี่ยมเยียนแทบไม่มีโอกาสเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นเลย ผู้ที่เพิ่งมาเยี่ยมเยียนคริสตจักรใหม่ ๆ ไม่ควรต้องรู้สึกว่าเขาต้องเข้าใจภาษาคริสเตียนก่อน จึงจะเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ ตัวอย่างเช่น คำว่า**ผู้ค้ำประกัน พันธกิจ การไถ่ การประพาศตามธรรมเนียมปฏิบัติ การแบ่งปัน และการแทรกแซง**อาจจะทำให้คนที่ไม่เป็นคริสเตียนไม่เข้าใจ แม้แต่คำทั่วไป เช่น **พระสิริ พระคุณ พระโลหิต** และ**ข่าวประเสริฐ**ก็จำเป็นต้องอธิบายความหมายโดยเฉพาะเมื่อใช้ในการสนทนาพูดคุยกัน

องค์ประกอบอื่น ๆ เช่น เมื่อมีผู้ที่เพิ่งมาเยี่ยมเยียนคริสตจักรพวกเขาจะพาลูก ๆ ไปที่ไหน จะต้องพูดอะไรและจะต้องพูดเมื่อไร ลำดับการนมัสการ และสิ่งที่คาดหวังจากผู้ที่เพิ่งมาเยี่ยมเยียน เป็นต้น ทั้งหมดนี้ล้วนอาจจะทำให้ผู้มาเยี่ยมสะดุดได้ในตอนท้ายของ 1 โครินธ์ 14 เปาโลใช้ตัวอย่างของภาษาแปลก ๆ ที่ทำให้เกิดความสับสนเพื่อเน้นย้ำถึงความสำคัญของการ

ทำสิ่งต่าง ๆ ให้สามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดาย แม้แต่คริสตจักรที่ไม่เชื่อในของประทานพิเศษนั้นก็อาจจะจำเป็นต้องมีของประทานในการตีความเพื่อช่วยเหลือผู้ที่มาเยี่ยม

เมื่อเราพยายามทำให้เข้าใจอย่างชัดเจน พระเจ้าก็สามารถใช้เราเพื่อเสริมสร้างผู้อื่นเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ได้

ความสำคัญของข่าวประเสริฐ

ถึงแม้ว่าสิ่งที่เราทำในฐานะคนของพระเจ้านำพระสิริมาสู่พระองค์ แต่สิ่งเหล่านั้นก็ตั้งใจจะชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อ**สร้าง**เราให้เป็นประชากรของพระองค์ด้วย และสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำคือพระเจ้าทรงส่งพระเยซูคริสต์มาเพื่อไถ่เรา นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมหลังจากพุดคุยกันว่าเราจะเสริมสร้างกันได้อย่างไรเมื่อเราพบกันที่คริสจักร เปาโลเตือนชาวโครินธ์ถึงสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอันดับแรก นั่นคือ ข่าวประเสริฐ ซึ่งคือการที่พระเยซูคริสต์ทรงเสด็จมา ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงฟื้นคืนพระชนม์ ดังที่พระคัมภีร์ได้สัญญาไว้ (1 คร. 15:3-4)

พระเจ้าไม่ได้สนใจเพียงแค่จะเสริมสร้างเราในฐานะปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงมีพระประสงค์ที่เสริมสร้างพวกเรา**ด้วยกัน**ในพระคริสต์ด้วย ความสัมพันธ์ของเรา ความเชื่อมโยงของเรา ความผูกพันของเรามีความสำคัญต่อพระเจ้า พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้สิ่งเหล่านี้แข็งแกร่ง พวกเราไม่ใช่ก้อนอิฐที่ถูกวางซ้อนกันแบบสุ่ม ๆ เพราะนั่นไม่ใช่รูปแบบการวางก้อนอิฐเพื่อสร้างอาคาร มันจะเป็นเพียงแค่กองอิฐเท่านั้น และจะสามารถถูกทำให้ล้มลงหรือถูกทำลายได้อย่างง่ายดาย ก้อนอิฐที่ถูกวางซ้อนกันแบบสุ่ม ๆ ไม่มีแบบแผนจะไม่สามารถสร้างความปลอดภัยและจะไม่สามารถป้องกันใครได้เลย

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเสริมให้ปูนฝ้ายวิญญาณที่ฉาบเราไว้ด้วยกันนั้นแข็งแรงมากยิ่งขึ้น ปูนฝ้ายวิญญาณที่เราพูดถึงคือพระเยซู

คริสต์นั่นเอง คนที่นมัสการพระเจ้าเป็นเจ้าด้วยจิตวิญญาณและความจริงจะกลับไปสู่ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เสมอ “เพราะฉะนั้น ในเมื่อพวกท่านรับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าไว้แล้ว ก็จงดำเนินชีวิตในพระองค์ด้วย จงหยั่งรากและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ จงมั่นคงในความเชื่อตามที่ได้รับการสอนมาแล้ว และจงให้การขอบพระคุณทวียิ่งขึ้น” (คส. 2:6-7)

หากเราถูกก่อร่างสร้างขึ้นโดยการหยั่งรากลึกและยืนมั่นในพระคริสต์แล้ว วิธีที่ดีที่สุดใน การเสริมสร้างผู้อื่นผ่านการรับใช้ของเรา คือเสริมสร้างพวกเขาให้หยั่งรากในพระคริสต์มากขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง แทนที่จะพยายามดึงความสนใจของคนอื่นมาที่ตัวเราเอง เราจะพยายามดึงความสนใจของผู้คนให้หันไปสนใจว่า พระเยซูทรงเป็นผู้ใดและพระเยซูได้ทรงทำอะไรให้สำเร็จแล้ว เราไม่รับใช้ซึ่งกันและกันเพื่อให้คนอื่นสังเกตเห็นว่าเราได้ทำอะไรลงไปบ้าง แต่เราจะใช้ของประทานของเราอย่างเต็มที่เพื่อยกย่องผู้คนที่ทรงประทานของประทานเหล่านั้นให้กับเรา

ดังนั้นทุกสิ่งที่เราทำไว้เพื่อช่วยให้ผู้อื่นเห็นว่าพระเยซูคริสต์ทรงได้ทำอะไรบ้างแล้วเพื่อเรา และเหตุใดสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำแล้วเพื่อเราจึงสำคัญ เรารับใช้ด้วยความสำนึกในพระคุณที่พระคริสต์ทรงทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อเรา (ลูกา 22:27) เราปลอบโยนผู้อื่นด้วยการปลอบโยนที่ได้รับจากการรู้ว่าบาปของเราได้รับการอภัยแล้ว (2 ธส. 2:16-17) เราหนุนใจให้ผู้อื่นวางใจในพระเจ้าโดยรู้ว่าพระเจ้าผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์จะทรงประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยใจกว้างขวาง (รม. 8:32) เราอธิษฐานต่อพระเจ้าด้วยความมั่นใจ โดยตระหนักว่าพระเยซูทรงอธิษฐานวิงวอนเพื่อเรา (8:34) เราจะให้เกียรติกันและกันเพราะเราได้รับเกียรติที่ไม่สามารถจินตนาการได้เนื่องจากเราถูกเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้า (รม. 12:10; 1 ยอห์น 3:1) เราต้อนรับกันและกันดังที่พระคริสต์ทรงต้อนรับเรา เพื่อถวายสิริแด่พระเจ้า (รม. 15:7) ในทุกวิถีทาง

ที่เป็นไปได้ เราพยายามให้ผู้คนรอบข้างเราหันไปมองที่พระคุณของพระเจ้าที่เราได้รับมาจากข้าพเจ้าประเสริฐ และถวายพระสิริแด่พระเจ้าในกระบวนการนั้น

ผู้มีศรัทธาที่แท้จริงจะมองเห็นข้อดีของผู้อื่นเพราะพวกเขามองเห็นสง่าราศีของพระคริสต์ เพราะทั้งสองเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออก เราไม่ควรคิดถึงการยกย่องพระเจ้าโดยไม่คิดถึงการรับใช้ รวมไปถึงการเสริมสร้างผู้อื่นด้วยเช่นกัน

ในบรรดาวิธีที่พระเจ้าทรงประทานแก่เราเพื่อเสริมสร้างคนรอบตัวเราขึ้นเมื่อพวกเขามาพบกัน ในตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมามีคนจำนวนหนึ่งที่ทำให้การร้องเพลงนมัสการพระเจ้ากลายเป็นความวุ่นวายและความตึงเครียด มากกว่าการมาร้องเพลงร่วมกัน และเราจะกล่าวถึงหัวข้อนี้ในบทต่อไป

การร้องเพลงของ ผู้บ่มัสการที่แท้จริงของพระเจ้า

การบ่มัสการและเสียงดนตรี

จงให้พระวาทะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์
จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสดุดี
เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วยการขอบพระคุณ
พระเจ้าในใจของท่าน

โคโลสี 3:16

หลายปีก่อนเพื่อนบ้านคนหนึ่งของผมได้แวะมาเยี่ยมเยียนคริสตจักร
ของเรา เมื่อผมถามภรรยาของเขาว่า พวกเขาารู้สึกอย่างไร เธอตอบว่า
“ก็ดีนะ แต่สามีของฉันคงจะไม่กลับมาอีก”

“ทำไมล่ะ” ผมถาม

“พวกคุณร้องเพลงเยอะเกินไป และเขาไม่ชอบร้องเพลง”

ผมรู้สึกเสียใจกับการตัดสินใจของเธอแต่ในเวลาเดียวกันก็รู้สึก
ชื่นชมการประเมินของเธอ ใช่ว่าเราร้องเพลงเยอะมาก

ผมร้องเพลงตั้งแต่ผมจำความได้ ผมเข้าร่วมคณะนักร้องประสานเสียงในโรงเรียนมัธยมและวิทยาลัย และเดินทางกับกลุ่มคริสเตียนที่มีชื่อว่า แกสิด เป็นเวลา 12 ปี และผมน่านั้ศการมากกว่า 35 ปีแล้ว ผมรักการร้องเพลง

แต่ผมรู้ว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะมีภูมิหลังเหมือนผม คุณอาจจะสะดุ้งเมื่อเห็นชื่อของบทนี้ **ฉันกับการร้องเพลงเนี่ยนะ? คุณต้องล้อฉันเล่นแม่เลย** หรือไม่ก็บางทีคุณอาจจะเป็นเหมือนเพื่อนบ้านของผมเมื่อหลายปีก่อนก็ได้ การร้องเพลงไม่ได้ “เหมาะกับคุณ” รอค

มีคริสเตียนที่ไม่เคยหยุดร้องเพลง พวกเขาสามารถให้คุณบ้าได้เลย พวกเขาร้องเพลงตลอดเวลา ไม่ว่าจะเมื่อตื่นขึ้น ตอนอาบน้ำ ในระหว่างที่พวกเขา กำลังทำอาหารเช้า ระหว่างขับรถไปโรงเรียนหรือที่ทำงาน และพวกเขาจะร้องเพลงตลอดทั้งวัน พวกเขาร้องเพลงไปกับทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นเพลงตอนเปิดรายการทีวี โฆษณา วิทย์ ร้องเพลงเวลาฟังไอพอด (มักจะร้องด้วยเสียงอันทรงมากเกินไป) และร้องเพลงเวลาไปคอนเสิร์ต และแน่นอนว่าเขามักจะร้องเพลงที่คริสตจักรด้วย

นอกจากนี้ ผมก็ยังมีเพื่อนที่ไม่มั่นใจในการร้องเพลงด้วย มันเป็นเรื่องที่ดีมากที่มีคนร้องเพลงเก่ง แต่สำหรับเพื่อนกลุ่มนี้ของผม พวกเขา รู้สึกว่าการร้องเพลงเป็นสิ่งที่ดีแต่ไม่จำเป็น

ดังนั้นเมื่อพูดถึงคริสเตียนและการร้องเพลง เรามีทั้งคนที่ได้รับการฝึกฝนและหลงใหลในการร้องเพลง และเราก็อีกมีคนที่ไม่มีความสามารถในการร้องเพลง คนที่ไม่ชอบการร้องเพลง และคนที่ไม่สนใจการร้องเพลงด้วยเช่นกัน ผมแน่ใจว่าน่าจะมีคนประเภทอื่น ๆ มากกว่านี้ด้วย แล้วพระเจ้าต้องการให้คริสเตียนทุกคนร้องเพลงไหม?

คำตอบคือมันก็แล้วแต่ หากการร้องเพลงเป็นประเด็นเกี่ยวกับการฝึกฝน เทคนิค การใช้เสียง ความสบาย หรือความชอบ โลกคงจะน่าอยู่และมีความสุขมากขึ้นหากพวกเราส่วนใหญ่ปิดปากของเราให้สนิท แล้ว

ทำไมเราต้องเป็นอีกคนที่ร้องเพลงในเมื่อหลายคนมีพรสวรรค์มากกว่า และดูเหมือนจะชอบการร้องเพลงมากกว่าเรา

เหตุผล คือเสียงของคุณและเสียงของคนอื่น ๆ ในคริสตจักรของคุณ ทุกคน ได้รับการไถ่โดยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ขณะที่เราร้องเพลง พระเยซูทรงถวายเพลงของเราแด่พระบิดาเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์และเพื่อความยินดีของเรา “เสียงของมนุษย์ที่มอบให้พระเจ้า และได้จับขานร่วมกับเสียงอื่น ๆ ที่มอบให้ในทำนองเดียวกันทำให้เกิดบทเพลงที่มีเกียรติ และคู่ควรตั้งแต่หน้าคริสตจักรไปจนถึงพระมหากษัตริย์” ฮาโรลด์ เบสต์ (Harold Best) กล่าวว่า “การร้องเพลงไม่ใช่ทางเลือกสำหรับคริสเตียน ไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ เลย ทักษะการร้องเพลงไม่ใช่สิ่งสำคัญ”¹

ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับใครทั้งสิ้น แม้แต่ผู้ที่มีความสามารถทางดนตรีเป็นศูนย์ คำถามที่สำคัญไม่ใช่การถามว่าฉันมีเสียงไหม? แต่คือการถามว่าฉันมีเพลงไหม และถ้าหากคุณเป็นผู้นมัสการที่แท้จริงที่ได้รับการอภัยและคืนดีกับพระเจ้าผ่านสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงทำเพื่อเราบนไม้กางเขนแล้ว คุณจะตอบว่า **มี** มันไม่ใช่เพลงที่เราแต่งขึ้น เพราะเพลงที่ผมนำมาลงหมายถึงนี้ คือ บทเพลงแห่งการไถ่สำหรับพระเจ้าของเรา เป็นบทเพลงที่เราไม่สามารถเพิ่มเติม เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขได้

มันเป็นเพลงที่เราไม่ได้ตั้งใจจะร้องคนเดียว ดังที่เราจะเห็นว่า มัน เป็นเพลงที่ประชากรของพระเจ้าร้องร่วมกันมานับพันปี

บทเพลงแห่งการไถ่

เราได้ยินเพลงแห่งความรอดบทแรกเมื่อพระเจ้าทรงส่งประชากรของพระองค์ผ่านทางทะเลแดงในอพยพ 15 เมื่อกองทัพอียิปต์ที่นำครันครัมได้จมน้ำตายและร่างของพวกเขากลายเป็นอาหารของปลาในทะเล (อพย. 14:30) คนอิสราเอลทั้งชาติก็นมัสการด้วยเสียงดนตรีที่แสดงความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรง
ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้า
และพลม้าลงในทะเล
พระยาห์เวห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพระองค์
พระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์
พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์
จะสรรเสริญพระองค์
พระเจ้าแห่งบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์
(อพย. 15:1-2)

หลายปีต่อมา เพลงแห่งการไถ่บาปยังคงดังก้องอยู่ในเพลงสดุดี
ในขณะที่ยกย่องพระเจ้าสรรเสริญพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวผู้ทรง

ช่วยท่านเหล่านั้นให้พ้นมือของผู้ที่เกลียดชังท่าน
และช่วยกู้ท่านให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรู (สดด. 106:10)

และการร้องเพลงก็ไม่ใช่เป็นการร้องเพลงแค่ครั้งคราว ดาวิด
มอบหมายให้นักดนตรีชาวเลวีร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าทั้งกลางวัน
และกลางคืนที่พระวิหาร (1 พศด. 9:33; 15:19-22) นั่นเป็นเพราะว่า
พระเจ้าต้องการให้เราทำมากกว่าแค่สรรเสริญพระองค์ที่ทรงช่วยให้
รอดจากความบาป พระเจ้าทรงต้องการให้เรา **ร้อง** เพลงสรรเสริญเหล่านั้น

จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระยาห์เวห์
แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์
จงร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ จงถวายสาธุการแด่พระนาม
ของพระองค์จงประกาศการช่วยกู้ของพระองค์ทุก ๆ วัน
(สดด. 96:1-2)

ท่วงทำนองอันสง่างามยังคงดำเนินต่อไปในขณะที่ชาวอิสราเอลที่ถูกเนรเทศได้รับคำสั่งให้กลับมาที่กรุงบาบิโลน

ที่ทั้งร่างแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย

จงเปล่งเสียงร้องเพลงแห่งความยินดีด้วยกัน

เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงปลอบโยนชนชาติของพระองค์

พระองค์ได้ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว (อสย. 52:9)

มีเหตุผลใหม่ๆ อยู่เสมอในการ “ร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเจ้า” (สดด. 96:1; อสย. 42:10)

ในพันธสัญญาใหม่ อัครทูตเปาโลบอกเราว่าบทเพลงทำให้พระวาระของพระคริสต์ผู้ซึ่งเป็นพระผู้ไถ่ผู้ยิ่งใหญ่อยู่ในใจของเราอย่างบริบูรณ์ (คส.3:16) นั่นอธิบายว่าทำไมเปาโลกับซิลาสจึงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าหลังจากที่ทั้งสองถูกปลี้อผ้า ทบตี และโยนทิ้งในคุกฟิลิปปี (กิจการ 16:25) แม้อยู่ท่ามกลางการข่มเหงที่แสนจะเจ็บปวดพวกเขายังมีบทเพลงที่พวกเขาจะร้องได้ สถานการณ์ไม่สามารถทำให้บทเพลงของพวกเขาเงียบลงได้

บทเพลงแห่งการทรงไถ่จะยังคงก้องกังวานอย่างต่อเนื่องในฟ้าสวรรค์ใหม่และในแผ่นดินโลกใหม่ ในที่แห่งนี้ทุกหัวใจ ทุกมือและทุกเสียงจะเปล่งเสียงร้องด้วยความรักที่มีอย่างสุดซึ้งต่อพระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์ ผู้ซึ่งทรงไถ่คนด้วยพระโลหิตของพระองค์เพื่อ

ถวายแด่พระเจ้า

คือคนจากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติและทุกประชาชาติ

(ว. 5:9)

คุณไม่ต้องกลัวการถูกแยกจากพระเจ้าชั่ววินาทีต่อไป หากความตายเป็นเพียงประตูสู่ความยินดีที่ไม่อาจจะบรรยายได้ หากบาปถูกพิชิต นรกก็ถูกเอาชนะ และพระเยซูทรงช่วยคุณให้ขึ้นบานกับความชื่นชมยินดีอันไม่รู้จบ ณ พระหัตถ์ขวาของพระเจ้า คุณก็จะมีบทเพลงที่คุณจะขับขานได้ และเป็นเพลงที่ไม่มีการทดลอง ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ไม่มีการต่อสู้ดิ้นรน ไม่มีการข่มเหง ไม่มีอำนาจใดในโลกหรือในนรกที่จะหยุดยั้งได้

แล้วพระเจ้าเราจะร้องเพลง?

จากการสำรวจพระคัมภีร์อย่างรวบรัด มันยังคงทำให้เรามีคำถามอยู่ว่า แล้วทำไมเราจึง **ร้องเพลง**? ทำไมเราไม่ท่องจำข้อพระคัมภีร์แทน? หรือไม่กี่โบสถ์ที่มีข้อพระคัมภีร์เขียนอยู่? หรือทำไมเราไม่ใช้การเต้นรำหรือเคาะท่อนไม้แทน? แล้วทำไมถึงจะต้องให้คริสเตียนมานั่งฟังเสียงร้องของกันและกันซ้ำแล้วซ้ำเล่าที่หลายครั้งก็ผิดคีย์บ้าง เสียงหลงบ้าง หรือไม่กี่ร้องเพี้ยนบ้าง? ทำไมเราไม่ทำตามคำแนะนำของซี. เอส. ลูอิส (C. S. Lewis) ผู้แนะนำเราไว้ว่า “ความปรารถนาที่ข้าพเจ้าและฆราวาสคนอื่น ๆ อยากจะเห็นในคริสตจักร คือ มีการร้องเพลงฮิมให้สั้นลงแต่ร้องให้เพราะขึ้น และมีจำนวนเพลงที่น้อยลง ขอเน้นตรงที่จำนวนเพลงที่น้อยลง”²

นี่เป็นคำถามที่สำคัญ ถ้าเราร้องเพลงโดยไม่เข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้า เราจะไม่มีแรงจูงใจที่จะร้องเพลง เราจะไม่ได้รับประโยชน์อย่างที่เราควรเป็นเจ้าทรงประสงค์ให้เราทำ เหนือสิ่งอื่นใดพระเจ้าจะไม่ได้รับการยกย่องด้วยการร้องเพลงของเรา

เหตุผลหนึ่งที่เราร้องเพลงคือพระเจ้าทรงบอกให้เราทำ มีข้อพระคัมภีร์มากกว่าสี่ร้อยข้อที่กล่าวถึงการร้องเพลง รวมทั้งคำแนะนำโดยตรงอีกเกือบ 50 ข้อที่ให้การร้องเพลง มี 4 ข้อที่สรุปไว้อย่างกระชับในสดุดี 47:6

จงร้องเพลงสดุดีพระเจ้า จงร้องเพลงสดุดีเถิด

จงร้องเพลงสดุดีกษัตริย์ของเรา จงร้องเพลงสดุดีเถิด

บางคนอาจเริ่มสงสัยว่าพระคัมภีร์เขียนขึ้นเพื่อนักกร้องนักดนตรีโดยเฉพาะหรือไม่ แน่แน่นอนว่าไม่ใช่

อีกเหตุผลหนึ่งที่มีการร้องเพลงมีบทบาทสำคัญในพระคัมภีร์ก็คือพระภาคทั้งสามในตรีเอกานุภาพเชื่อมโยงกับบทเพลง เซฟันยาห์ 3:17 กล่าวว่าพระเจ้าจะทรงเปรมปรีดีกับประชากรของพระองค์ “ด้วยการร้องเพลงเสียงดัง” พระเยซูทรงร้องเพลงกับเหล่าสาวกของพระองค์หลังอาหารค่ำมื้อสุดท้าย และพระองค์น่าจะร้องเพลงทุกสัปดาห์เมื่อพระองค์ไปที่ธรรมศาลา (มธ. 26:30; ลก. 4:16) ในภาษาฮีบรู ถ้อยคำจากสดุดี 22 ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยซู “เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน” (ฮบ. 2:12) การร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และบทเพลงฝ่ายวิญญาณนั้นเชื่อมโยงกับการเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในลักษณะที่สำคัญจนยากที่จะระบุได้ว่าสิ่งใดคือสาเหตุและสิ่งใดคือผล (อฟ. 5:19) พระเจ้าต้องการให้เราร้องเพลงเพราะว่า**พระองค์**ทรงร้องเพลง

การร้องเพลงทำให้เกิดอะไร

การรู้ว่าพระคัมภีร์สนับสนุนการร้องเพลงของเราและการที่พระเจ้าเองก็ทรงร้องเพลงนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง และการรู้ว่าเราจะร้องเพลง**อย่างไร**ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะอาจจะเป็นไปได้ที่เราร้องเพลงได้ไม่ดี หรือเราอาจจะร้องเพลงด้วยเหตุผลที่ผิดได้ หรือไม่ก็เราอาจจะขาดแรงจูงใจรวมไปถึงเราอาจจะคิดว่าการส่งเสียงด้วยปากคือร้องเพลงและไม่รู้ว่าควรทำอะไรนอกจากนั้น

ข้อพระคัมภีร์ 2 ตอนนีในพันธสัญญาใหม่กล่าวถึงการร้องเพลงไว้อย่างเฉพาะเจาะจงดังนี้

และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาอยู่เสมอสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (อฟ. 5:18-20)

และจงให้สันติสุขของพระคริสต์นำพาจิตใจของท่านทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มาเป็นกายเดียวกันก็เพื่อสันติสุขนี้ และจงมีใจขอบพระคุณ จงให้พระวาทะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในใจของท่าน และเมื่อท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ว่าจะด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติ จงทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดา โดยทางพระองค์ (คส. 3:15-17)

สิ่งเหล่านี้เป็นจุดเริ่มต้นในการทำความเข้าใจให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงมีประสงค์ให้เราร้องเพลง

การร้องเพลงให้กำลังใจและแสดงออกถึงการทำงานของพระวิญญาณที่สถิตอยู่ในใจเรา เมื่อเปาโลต้องการบรรยายถึงการร้องเพลงของเรา เขาใช้การเปรียบเทียบที่ไม่คาดคิด นั่นคือ การเมาเหล้า นั่นเป็นเพราะการร้องเพลงของเรามีที่มา ในเอเฟซัส 5:18 เปาโลเปรียบเทียบการเต็มเปี่ยมไปด้วยวิญญาณบางอย่างกับการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การเต็มเปี่ยมทั้งสองอ้างถึงบางสิ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเรา นั่นคือที่มาของคำว่า “การขบขี้ภายใต้ฤทธิ์ของสุรา” การเต็มเปี่ยมด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์และการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถ

นำไปสู่การแสดงออกถึงความยินดีและความกระตือรือร้นได้อย่างไม่มีขีดจำกัด

แต่นั้นคือจุดที่ความคล้ายคลึงกันได้สิ้นสุดลงด้วย เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “เฝ้าด้วยพระวิญญาณ” หมายถึงแสดงออกด้วยท่าทางเหมือนคนเมาเหล้า เช่น การล้มตัวลงนอนบนพื้น การพูดภาษาที่ฟังไม่เข้าใจ หรือการไร้ซึ่งสติจนบางคนต้องอุ้มเราไปที่รถ นั่นไม่ใช่สิ่งที่ข้อความนี้พูดถึงหรือหมายความว่าถึง เปาโลเน้นย้ำถึงความแตกต่างมากกว่าความคล้ายคลึง แอลกอฮอล์เป็นยาเสพติดประสาท มันทำให้สมองและประสาทสัมผัสเฉื่อยชาลง สุราในกระแสนี้มากเกินไปส่งผลให้สูญเสียการควบคุมความสามารถในการแยกแยะสิ่งต่าง ๆ ลดลง และเสียสมดุล มันสามารถนำไปสู่ความรู้สึกทางเพศที่เสื่อมทราม ในทางตรงกันข้าม ดี. มาร์ติน ลอยด์-โจนส์ (D. Martyn Lloyd-Jones) กล่าวว่าไว้ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้ที่กระตุ้นเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ชีวิตใหม่ พระองค์ทรงทำให้พระคริสต์ได้รับพระสิริในสายตาของเรา พระองค์ทรงเปิดเผยความรักของพระเจ้าแก่เรา พระองค์ทรงนำการควบคุมตนเอง สติปัญญา ความเข้าใจ และการไตร่ตรองมาสู่เรา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เราประพฤติตนได้อย่างดีที่สุดและฉลาดที่สุด และพระองค์ทรงทำให้เราอยากร้องเพลง

เราต้องการอยู่ภายใต้อิทธิพลของพระวิญญาณเสมอ น่าอัศจรรย์ใจที่วิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราสัมผัสพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการร้องเพลง การร้องเพลงที่เสริมสร้างคริสตจักร ส่งผลต่อจิตใจของเรา ให้ยกย่องพระคริสต์ และทำให้เราตระหนักถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้า

หากพระวิญญาณของพระเจ้าเชื่อมโยงกับบทเพลงสรรเสริญของเรา นั่นก็มีความหมายโดยนัยว่า เราไม่ต้องรอผู้นำนมัสการหรือวงนมัสการชักชวนให้เราร้องเพลง เราไม่จำเป็นต้องอบอุ่นร่างกายหรือมั่นใจว่าการเปล่งเสียงออกมานั้นไพเราะเพียงพอสำหรับเรา พระวิญญาณทรงสถิตอยู่ในเราในฐานะผู้เชื่อแล้ว และทรงปรารถนาที่จะเติมเต็มปากของเราด้วย

เพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และบทเพลงฝ่ายวิญญาณ และเราสามารถคาดหวังได้ว่าเมื่อเราร้องเพลงเป็นกลุ่มไม่ว่าจะในกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ พระวิญญาณของพระเจ้าก็จะทรงทำพระราชกิจของพระองค์ในลักษณะที่เหนือธรรมชาติ และเปลี่ยนเราให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระคริสต์ จากระดับหนึ่งของความรุ่งโรจน์ไปสู่อีกระดับหนึ่งขึ้นไป (2 คร. 3:18)

การร้องเพลงช่วยให้เราจำพระคำของพระเจ้าได้ โคลโลสี 3:16 กล่าวว่า เราต้องให้พระวาทะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในเราอย่างบริบูรณ์ในขณะที่เราร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และบทเพลงฝ่ายวิญญาณ คำว่า “พระวาทะของพระคริสต์” เปาโลหมายถึงข่าวประเสริฐ เป็นข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย ผู้ทรงเสด็จมาในรูปกายของมนุษย์เพื่อแบกรับพระพิโรธของพระเจ้าแทนเรา และเป็นผู้ที่ทำให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้า ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์นี้มีไว้เพื่อคงอยู่ในใจและในความคิดของเราอย่างเต็มขนาดในขณะที่เราร้องเพลง “พระคริสต์ทรงเป็นรากฐาน และเป็นใจความสำคัญของบทเพลงคริสเตียน คริสเตียนร้องเพลงเกี่ยวกับพระคริสต์ ถ้าเราร้องเพลงเกี่ยวกับพระเจ้า เราจะร้องเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำผ่านทางพระคริสต์ ถ้าเราร้องเพลงเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะร้องเกี่ยวกับการที่พระองค์คือของประทานจากพระคริสต์ ถ้าเราร้องเพลงเกี่ยวกับการสั่งสอนซึ่งกันและกัน นั่นคือการร้องเกี่ยวกับชีวิตในพระคริสต์”³

ชาวโคลโลสีคงจะเข้าใจว่าเปาโลกำลังพูดว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ข่าวประเสริฐอยู่ในเราอย่างลึกซึ้งจนชีวิตของเราอยู่ภายใต้อิทธิพลของข่าวประเสริฐ รวมถึงให้ชีวิตของเราถูกหล่อหลอมและถูกครอบครองโดยข่าวประเสริฐ แต่เอ๊ะทำไมเราถึงต้องพูดถึงบทเพลงและเสียงดนตรีด้วยล่ะ?

บทเพลงและเสียงดนตรีช่วยให้เรารู้ค่าต่าง ๆ ได้ และพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้บทเพลงและเสียงดนตรีช่วยให้เราสามารถจดจำพระคำของพระคริสต์ได้

ดร. โอลิเวอร์ แซ็กส์ (Dr. Oliver Sacks) ศิษยาผลของดนตรีต่อสมองมาเป็นเวลานานหลายปีแล้ว ในหนังสือชื่อ *Musophilia* ของดร. โอลิเวอร์ เขาได้เขียนไว้ว่า “ทุกวัฒนธรรมมีบทเพลงและบทกวีเพื่อช่วยให้เด็ก ๆ สามารถเรียนรู้ตัวอักษร ตัวเลข และสิ่งอื่น ๆ ได้ แม้ในฐานะผู้ใหญ่ เราก็มีข้อจำกัดในความสามารถของเราในการจดจำสิ่งต่าง ๆ วันแต่เราจะใช้อุปกรณ์หรือรูปแบบต่าง ๆ ในการช่วยจำ และอุปกรณ์ที่ทรงพลังที่สุดเหล่านี้คือคำคล้องจอง ท่วงทำนอง และบทเพลง”⁴

ผู้ป่วยอัลไซเมอร์มักจะจำภรรยาหรือลูก ๆ ของเขาไม่ได้ แต่ผู้ป่วยเหล่านี้จะกลับรู้สึกกระตือรือร้นเมื่อเขาได้ยินเพลงที่เขาได้ร้องตอนเป็นวัยรุ่น เพลงโฆษณานั้นติดอยู่ในหัวของเขาหลายชั่วโมงหรืออาจจะหลายวัน เมื่อใดก็ตามที่เราได้ยินเพลงที่คุ้นเคยที่ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้ยินมานานแสนนาน เราก็มักจะร้องคลอตามได้ทันทีโดยไม่รู้ตัว

พระเจ้าเองทรงใช้บทเพลงและเสียงดนตรีเป็นเครื่องมือในการช่วยให้ผู้คนระลึกถึงพระคำของพระองค์ ขณะที่ชาวอิสราเอลกำลังจะเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา พระเจ้าทรงบอกให้โมเสสสอนบทเพลงให้พวกเขาเพื่อ “และเมื่อเขาเผชิญสิ่งร้ายและความลำบากมากมายแล้ว เพลงบทนี้จะป็นพยานต่อหน้าเขา (เพราะว่าเพลงนี้จะติดปากลูกหลานของเขาไม่รู้ลืม) เพราะเรารู้ถึงความมุ่งหมายที่เขาจะทำ ก่อนที่เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้” (ฉบบ. 31:21) เราจะจดจำสิ่งที่เราทำได้

เนื่องจากบทเพลงและเสียงดนตรีทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการจำอยู่แล้ว พวกเราส่วนใหญ่จึงสามารถใช้ประโยชน์จากมันได้มากขึ้น วิสุทธิชนตลอดทั้งประวัติศาสตร์ได้เรียนรู้บทเพลงฮิมเป็นร้อย ๆ เพลง

จากใจ มีเพียงไม่กี่คนที่ผมรู้จักที่สามารถพูดแบบเดียวกันได้ ผมเคยเห็นผู้คนจับจองไปที่หน้าจอหรือแผ่นกระดาษที่พิมพ์ออกมาถึงแม้ว่านั่นจะเป็นเพลงที่พวกเขาจดจำได้อยู่แล้วก็ตาม ถึงแม้ว่าเราจะรู้เนื้อเพลงแล้วแต่ตาของเราก็อ้างอิงมองไปเนื้อเพลงเหล่านั้น ถ้านั่นคือสิ่งที่คุณมักจะทำ ลองอ่านเนื้อเพลงแล้วก็หันไปทางอื่นขณะร้องเพลงจากใจ นอกจากนี้คุณอาจจะหาเวลาทบทวนเนื้อเพลงนั้น ๆ แล้วคุณก็จะประหลาดใจว่าคุณจะจดจำสิ่งเหล่านี้ได้เร็วแค่ไหน การร้องเพลงช่วยให้เราจำพระคำของพระเจ้าได้ ให้เรามาใช้ประโยชน์จากสิ่ง que การร้องเพลงทำได้ให้เต็มที่กันเถอะ

การร้องเพลงช่วยให้เราสามารถสอนและรับการถูกสอน วิธีหลักที่เราได้รับการสอนเมื่อเรามารวมกันคือผ่านทางศิษยาภิบาลที่เปิดเผยความจริงเกี่ยวกับพระคำของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ แต่เปาโลบอกเราในโคโลสี 3 ว่าเมื่อเราร้องเพลง เราก็อ “ได้สอนและตักเตือนกันและกัน” ด้วย ในขณะที่ผมเป็นส่วนหนึ่งของการร้องเพลง แต่การร้องเพลงไม่ใช่เฉพาะเกี่ยวกับแค่ตัวผมเท่านั้น ขณะที่เราร้องเพลงถวายองค์พระผู้เป็นเจ้าในใจของเรา เราก็อยังระลึกถึงกันและกันในเพลงด้วย (อฟ. 5:19) ในการร้องเพลงของเรานั้นมีการจดจ่อทั้งกับผู้เชือด้วยตนเองและจดจ่อที่พระเจ้า การให้คำแนะนำสั่งสอนเกิดขึ้นควบคู่ไปกับการสรรเสริญ

พระเจ้าทรงอนุญาตให้มีวิธีการให้คำแนะนำสั่งสอนซึ่งกันและกันที่หลากหลาย ครั้งหนึ่งของที่ประชุมสามารถร้องเพลงให้อีกครั้งหนึ่งฟังได้ ผู้นำสามารถร้องนำและเชิญชวนให้เกิดการตอบสนองได้ นักร้องเดี่ยวหรือกลุ่มนักร้องสามารถร้องเพลงในขณะที่ผู้ที่มานั้สการที่เหลือนั้นได้รับการเลี้ยงดูและได้รับแรงบันดาลใจ ส่วนใหญ่แล้วการร้องเพลงให้กันมีความหมายว่า ทุกหัวใจ “สร้างท่วงทำนองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”

นี่คือวิธีการสอนที่เกิดขึ้น เมื่อเราร้องว่า “ถึงแม้ตาของคนบาปอาจจะมองไม่เห็นพระสิริของพระเจ้า” เราก็อลังตักเตือนซึ่งกันและกันว่าบาป

ของเราทำให้เกิดการแยกจากกันระหว่างเรากับพระเจ้าและเราไม่สามารถ
แก้ไขได้ด้วยตัวเราเอง คำว่า “พระเจ้าประทานและพระเจ้าทรงเอาไปเสีย”
สอนเราว่าไม่ว่าพระเจ้าจะทรงนำเราไปยังที่ที่อุดมสมบูรณ์หรือขาดแคลน
เราก็คงสามารถขอบพระคุณพระเจ้าได้ ด้วยเนื้อเพลง “เพราะพระเจ้าช่วย
ให้รอดผู้ปราศจากบาปทรงสิ้นพระชนม์ จิตวิญญาณบาปของข้าจึงถูกนับ
ให้เป็นอิสระ” เรากำลังเตือนกันและกันว่าอย่าดำเนินชีวิตเหมือนคนที่ยัง
ถูกกล่าวโทษอยู่เพราะพระเจ้าช่วยให้รอดทรงชดใช้หนี้บาปทั้งหมดให้เรา
แล้ว เมื่อเราร้องว่า “ข้าไม่ใส่ใจในความร่ำรวย หรือในคำสรรเสริญที่ว่าง
เปล่าของมนุษย์” สิ่งนี้สอนเราถึงควมไร้ประโยชน์ของการมีชีวิตอยู่เพื่อ
ความมั่งคั่งเพียงชั่วครู่ชั่วยามหรือเพื่อให้ได้มาซึ่งเสียงปรบมือของผู้อื่น
การร้องเพลงควรเป็นกิจกรรมที่ทำให้ความรู้ด้วย⁵

มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะเดินเข้าไปในที่ประชุมนมัสการโดยรู้สึก
ฟุ้งซ่านและถูกกดดันด้วยความวิตกกังวลในสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นปัญหา
ด้านความสัมพันธ์ ความท้อแท้ หรือการกล่าวโทษ เมื่อเราร้องเพลง
ร่วมกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ ในคริสตจักร เราก็มักจะให้ความจริงในพระคัมภีร์
เข้าหุ้ช่วยทะลุหวิว หรือไม่กี่ผ่านริมฝีปากของเราออกไปโดยไม่ลงใจ
ที่ใจ ในการทำเช่นนี้ เราไม่ได้ให้บทเพลงที่กล่าวถึงความจริงของพระเจ้า
อย่างสัตย์ซื่อและมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางมาเป็นกำลังใจและเตรียมเรา
ให้พร้อมในการต่อสู้และการล่อลวงทั่วไป

อาจจะเป็นเพราะเราคาดหวังว่าบทเพลงและเสียงดนตรีเพียงอย่าง
เดียวก็เพียงพอที่ปรับจิตวิญญาณและมุมมองของเรา แม้ว่าบทเพลงและ
เสียงดนตรีจะสื่อถึงอารมณ์ของเรา แต่ความจริงต่างหากที่ทำให้เราเป็น
อิสระ ไม่ใช่บทเพลงและเสียงดนตรี ดักลาส มู นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ
ด้านพันธสัญญาใหม่ได้เขียนไว้ว่า “การนมัสการพระเจ้าควรเกี่ยวข้องกับ
อารมณ์ความรู้สึกเสมอ เราจะสรรเสริญพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ผู้ทรงไถ่เรา
โดยไม่รู้สึกละเลยได้อย่างไร แต่สิ่งที่กระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกของเรา
ไม่ควรจะเป็นของอวกาศหรือจิ้งหะกลองที่เราใจ แต่มันควรจะเป็นการ

เข้าใจความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าต่าง ๆ ที่ขับเคลื่อนความอารมณ์และความรู้สึกของเรา”⁶

หากเพลงของเรามีไว้เพื่อสอนเรา การเน้นไปที่คำที่เราร้องก็มีความสำคัญ แต่ความเป็นจริงในพระคัมภีร์มีความสำคัญมากกว่าท่วงทำนองที่เราร้องมาก หรือพุดง่าย ๆ ก็คือ ความจริงของพระเจ้าอยู่เหนือบทเพลงวิธีหนึ่งที่จะเพิ่มความรู้สึกซาบซึ้งในเนื้อเพลงได้คือการใช้เวลาอ่านและใคร่ครวญเนื้อเพลงเหล่านั้น ผมงกับภรรยาทำสิ่งนี้กับลูก ๆ ของเราหลายครั้งในตอนที่เราที่กำลังเติบโต และเราพบว่าสิ่งนี้ทำให้ลูก ๆ ของเรามีส่วนร่วมมากขึ้นในการประชุมวันอาทิตย์ มันช่วยให้พวกเขาเข้าใจได้มากขึ้นว่าเรากำลังร้องเพลงเกี่ยวกับอะไร และอีกอย่าง มันใช้ได้ผลดีกับผู้ใหญ่ด้วย

การร้องเพลงช่วยให้เราสามารถแสดงอารมณ์ความรู้สึกของเราออกมาและกระตุ้นอารมณ์ของเรา ความจริงที่ว่า การร้องเพลงมีส่วนเกี่ยวข้องกับคำพูดมากมายแต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าอารมณ์ไม่สำคัญในทุกวัฒนธรรม ในทุกยุคสมัย บทเพลงและเสียงดนตรีเป็นภาษาแห่งหัวใจ มันแสดงออก กระตุ้น และเชื่อมโยงกับสิ่งที่เรารู้สึก เปาโลเชื่อมโยงสิ่งนั้นเมื่อเขากล่าวว่าเราจะ “ร้องเพลงและสดุดีจากใจ [ของเรา] ถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า” และร้องเพลง “ด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในใจ [ของเรา]” (อฟ. 5:19; คส. 3:16)

แน่นอนว่าคำพูดโดยตัวของมันเองก็เพียงพอที่จะแสดงอารมณ์ได้ แต่นั่นทำให้เกิดคำถามอีกครั้งว่าทำไมเราถึงร้องเพลงด้วยล่ะ จอห์น ไพเพอร์ (John Piper) ได้ช่วยให้เราเข้าใจดังนี้ว่า

เหตุผลที่เราร้องเพลงก็เพราะเรามีความลึก ความสูง ความเข้มข้น และอารมณ์ต่าง ๆ ที่ไม่สามารถแสดงออกมาได้อย่างน่าพอใจด้วยรูปแบบธรรมดา ๆ หรือได้ด้วยแม้แต่การอ่านบทกวี ี่มีความเป็นจริง

ที่ต้องการสื่อสารออกมากกว่าในรูปแบบร้อยแก้วหรือร้อยกรอง บทกวีจะสื่อสารอารมณ์ได้ลึกซึ้งขึ้นเมื่อถูกนำมาเป็นบทเพลง การร้องเพลงเป็นวิธีที่คริสเตียนใช้พูดว่า: พระเจ้ายิ่งใหญ่มากเสียจนไม่สามารถจินตนาการได้ว่าพระองค์นั้นทรงยิ่งใหญ่เพียงไร มันมีความรู้สึกที่อยู่ในส่วนที่ลึกที่สุดที่ไม่สามารถใช้คำพูดอย่างเดียวได้ ดังนั้นเราจึงต้องร้องเพลง⁷

“ไม่สามารถใช้คำพูดอย่างเดียวได้ ดังนั้นจึงเราจึงต้องร้องเพลง” ลองคิดดูสิว่าบทเพลงและเสียงดนตรีช่วยให้เราก้าวไปไกลกว่าแค่การพูดออกมาได้อย่างไร?

ประการแรก การร้องเพลงช่วยให้เราสามารถไตร่ตรองความหมายของคำต่าง ๆ ได้ การร้องเพลงช่วยขยายคำ กล่าวซ้ำ หรือเว้นวรรคระหว่างคำเหล่านั้นได้ คุณสมบัติเหล่านี้สามารถช่วยให้เราคิดอย่างลึกซึ้งมากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังร้องเพลง มันเป็นความแตกต่างระหว่างการพูดว่า “สุขสบาย จิตใจข้า” กับการร้องท่อนคอรัสของเพลงนั้นซ้ำ ๆ โดยร้องซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

นอกจากนี้บทเพลงและเสียงดนตรียังสามารถขยายอารมณ์ที่เนื้อเพลงมีไว้เพื่อสื่อได้อีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นการเฉลิมฉลองอย่างสนุกสนาน ความรู้สึกยำเกรงด้วยความเกรงขาม หรือการสำนึกผิดกลับใจอย่างมีสติ บทเพลงและเสียงดนตรีสามารถมีอิทธิพลเพิ่มเติมที่นำทางและทำให้อารมณ์เหล่านั้นลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทั้งเพลง “Happy Day” (ทิม ฮิวจ์ส (Time Hughes) และเบน แคนเทลอน (Ben Cantelon)) และเพลง “O Sacred Head Now Wounded” กล่าวถึงไม้กางเขนแต่ทั้งสองเพลงนี้แตกต่างกันมาก เพลงแรกช่วยให้เราเฉลิมฉลองการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ด้วยความชื่นชมยินดี ในขณะที่อีกเพลงสะท้อนถึงความโศกเศร้าอย่างสุดซึ้งเมื่อเราได้ใคร่ครวญเพราะเหตุใดพระเยซูจึงจะต้องสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของเรา มีเหตุผลที่แต่ละเพลงถูกกำหนดให้เป็นทำนองเฉพาะของมัน

คริสเตียนบางคนได้รับการสอนมาว่าไม่ควรแสดงอารมณ์ความรู้สึกในขณะที่ร้องเพลง พวกเขาถูกสอนให้กลัวที่จะมีความรู้สึกมากเกินไป และถูกสอนมาว่าความเป็นผู้ใหญ่หมายถึงการการไม่แสดงความรู้สึกออกมา แต่สิ่งที่เราต้องการหลีกเลี่ยงคือ**การให้อารมณ์ความรู้สึกนำการตัดสินใจทุกสิ่ง** ไม่ใช่หลีกเลี่ยง**อารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้น** คนที่ให้อารมณ์ความรู้สึกนำการตัดสินใจทุกสิ่งจะให้อารมณ์ความรู้สึกเป็นใหญ่มากกว่าสิ่งใด ๆ พวกเขามองการเพียงแค่อารมณ์ความรู้สึกเท่านั้นและไม่สนใจว่าทำไมความรู้สึกเช่นนั้นจึงเกิดขึ้นหรือความรู้สึกเช่นนั้นจะส่งผลต่อการตัดสินใจอย่างไร

ในทางตรงกันข้าม อารมณ์ความรู้สึกที่เกิดจากการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าคือการตอบสนองว่าพระเจ้าคือผู้ใดและพระองค์ได้ทรงทำสิ่งใดบ้าง การร้องเพลงด้วยสุดจิตสุดใจช่วยให้เราสามารถผสมผสานความจริง**เกี่ยวกับ**พระเจ้าเข้ากับความรักเทิดทูนบูชาที่เรา**มีต่อ**พระเจ้าได้อย่างลงตัว หลักคำสอนและการทุ่มเทด้วยความรัก ความคิดและจิตใจ การระงับหรือเพิกเฉยต่อความรู้สึกของเราเมื่อเราร้องเพลงนั้นขัดแย้งกับสิ่งที่บทเพลงและเสียงดนตรีถูกออกแบบมาให้เป็น การร้องเพลงอย่างไร้ความรู้สึกถือเป็นสิ่งที่ย้อนแย้งกันที่สุด

นักเขียนบทเพลงสรรเสริญ ไอแซค วัตต์ส (Isaac Watts - 1674–1748) บอกเรา“ให้เราจำไว้ว่าพลังแห่งการร้องเพลงนั้นถูกมอบให้กับมนุษย์เพื่อจุดประสงค์นี้เป็นหลัก คือ เพื่อความรักอันอบอุ่นที่สุดของเรา ในจิตวิญญาณจะถูกกลั่นออกเป็นท่วงทำนองธรรมชาติหรือทำนองอันศักดิ์สิทธิ์แด่พระเจ้า และลิ้นของผู้นับถือศาสนาจะแสดงออกถึงสิ่งที่อยู่ในใจของเขาเอง”⁸

สิ่งที่หัวใจรู้สึกตามบทเพลงและเสียงดนตรีนั้นไม่ได้เป็นความรู้สึกที่มีความสุขเสมอไป เพราะมีหลายครั้งที่คริสตจักรควรจะร้องเพลงที่โศกเศร้าเพื่อตระหนักถึงความยากลำบาก การทดลอง การล่อลวงและ

คำอธิษฐานที่ยังไม่มีคำตอบ แต่อารมณ์ความรู้สึกที่มักเชื่อมโยงกัน
ในพระคัมภีร์กับการร้องเพลงคือความชื่นชมยินดี

แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงโห่ร้องด้วยความชื่นบานถวายแด่
พระยาห์เวห์
จงโห่ร้องด้วยความยินดีและร้องเพลงสดุดี!⁹

การถักทอผ่านปัญหาที่ยังแก้ไม่ตก ความไม่แน่นอน ความสงสัย
ความกลัว และความล้มเหลวของชีวิตคือบทเพลงแห่งการไถ่ของ
ข้าพเจ้าประเสริฐอันรุ่งโรจน์ เรามั่นใจว่าพระเจ้าทรงเลือกเราให้เป็นของพระองค์
พระองค์ทรงใช้การทดลองทุกอย่างเพื่อให้เราเป็นไปตามพระฉายของ
พระบุตรของพระองค์ และพระองค์จะทรงปกป้องเราให้ปลอดภัยจนกว่า
เราจะได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าด้วยตาของเราเอง

ดังนั้นเราจึงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญูณ
ด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในใจของเรา (คส. 3:16)

การร้องเพลงส่งเสริมการแสดงออกทางกาย การร้องเพลงเป็นการ
กระทำที่ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมทางกายมากกว่าการฟังและการพูด
เมื่อเราร้องเพลงทั้งกะบังลม ปอด คอ และริมฝีปากของเราได้ทำงาน
ร่วมกันเพื่อสร้างเสียงเพลงเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และนี่อาจจะเป็น
เหตุผลหนึ่งในพระธรรมสดุดีได้รวมกิจกรรมทางกายรูปแบบอื่น
ไว้ในการนมัสการพระเจ้าของเรา เราได้รับการเชื้อเชิญให้คุกเข่า ยกมือ
ก้มกราบ ตบมือ ตะโกน เล่นเครื่องดนตรี เต้นรำ และยืนขึ้นด้วยความ
ยำเกรงเมื่อเราแสวงหาการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า (สดด. 33:1, 8;
47:1; 95:6; 134:2; 149:3; 150:3-5)

จอห์น สตัดด์ได้เขียนไว้ว่า “ในการนมัสการนั้นที่มีทั้งการตะโกน
โห่ร้องด้วยเสียงอันดัง เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และมีการ

กัมกรابلงต่อพระพักตร์พระองค์เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา”¹⁰ ทั้งการตะโกนโห่ร้องและการกัมกรابلงเป็นกิจกรรมทางกาย ความเป็นจริงของการสถิตอยู่ของพระเจ้าเรียกร้องให้มีการตอบสนองที่แสดงออกมาผ่านทาง การดำรงอยู่ทั้งสิ้นในทุกทางของเราเพื่อที่เราจะได้นมัสการพระเจ้าด้วยความคิด จิตวิญญาณ และร่างกายของเรา คือด้วยหมดทุกสิ่งที่เราเป็น

ความจริงที่ว่า การร้องเพลงมักจะเชื่อมโยงกับการแสดงออกทางกายนั้น ไม่ได้หมายความว่าทุกคนคิดว่าทั้งสองควรไปด้วยกันหรือการแสดงออกจะดูเหมือนกันเสมอไป มันจะแตกต่างกันไปตามสิ่งที่พวกเขาพิจารณาแล้ว นั่นคือการแสดงออกที่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น คนอังกฤษและคนออสเตรเลียค่อนข้างสงวนท่าทีมากกว่าคนอเมริกันและคนแอฟริกัน เป็นต้น แต่ในทุกวัฒนธรรม คุณจะพบผู้ที่ตอบสนองต่อความยิ่งใหญ่และความdingามของพระเจ้าโดยธรรมชาติด้วยการแสดงออกทางกายและด้วยเสียงของพวกเขา

ผมขอเสนอเหตุผลสองสามประการว่าทำไมการแสดงออกทางกายอย่างกระตือรือร้นในขณะที่เราร้องเพลงจึงเหมาะสมและสอดคล้องกับสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้

เราทำตามตัวอย่างและคำแนะนำในพระคัมภีร์ แม้ว่าตัวอย่างการแสดงออกทางกายส่วนใหญ่จะพบได้ในพระธรรมสดุดี แต่ในพันธสัญญาใหม่ยังได้มีการกล่าวถึงการล้มลง การคุกเข่า และการยกมือด้วย (กิจการ 20:36; 1 คร. 14:25; 1 ทธ. 2:8) มีข้อพระคัมภีร์มากมายหลายตอนบ่งบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงถือว่าร่างกายของเราเป็นวิธีหนึ่งในการนำพระสิริมาสู่พระองค์ในขณะที่เราร้องเพลง

เราให้กำลังใจผู้อื่น เสียงของเราไม่ใช่วิธีเดียวที่เราสามารถสอนและตักเตือนผู้อื่นได้เมื่อเราร้องเพลงเท่านั้น การมีส่วนร่วมทางอารมณ์และทางกายของเราสามารถกระตุ้นให้ผู้อื่นคิดถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่เรากำลังร้องเพลงถวายพระเจ้าได้ด้วยเช่นกัน สดุดี 34:5 กล่าวว่า

คนทั้งหลายที่ฟังดูพระองค์ “จะเบิกบาน เขาจะไม่อดสู” เมื่อคุณร้องเพลงถวายพระเจ้า จะมีใครพูดถึงสีหน้าของคุณที่สดใสไหม? หรือเขาจะพูดเป็นอย่างอื่น?

เราสามารถแสดงความรักต่อพระเจ้าได้อย่างเต็มที่มากขึ้น เหตุใดเราถึงจะจำกัดการแสดงความรักของเราที่มีต่อพระเจ้าไว้ให้อยู่แต่เพียงในความคิดและในคำพูดของเราเท่านั้น ผมไม่นั่งตรงข้ามกับจุลินทรีย์ในดินที่เราออกเดทกันเพราะกลัวว่าอาจจะมียางคนคิดว่าผมรักเธอมากเกินไปแน่นอนว่าผมอยากให้คนอื่นรู้ว่าผมรู้สึกกับภรรยาของผมอย่างไร และผมไม่ได้จำกัดไว้เพียงแค่น้ำคำพูด ผมจึงมองเธอ สัมผัสเธอ ยืมให้เธอ กอดเธอ มีปฏิสัมพันธ์กับเธอ จริง ๆ แล้วนั่นเป็นเพราะผมรู้สึกคลั่งไคล้ในภรรยาของผม ผมแสดงออกเช่นนี้ไม่ใช่เพราะว่าเธออยู่ในที่สาธารณะ ผมขยายคุณค่าของเธอผ่านการแสดงออกทางกายของผม ดังนั้นเราจึงขยายคุณค่าของพระเจ้าผ่านทางร่างกายของเรา เราพูดกับคนรอบข้างว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ยิ่งใหญ่มาก ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยทั้งหมดที่มีและเป็นในตัวข้าพระองค์” (ดู สดด. 108:1-2)

เราปลุกเร้าหัวใจของเราเอง การแสดงออกทางกายจะกลายเป็นการเสแสร้งเมื่อในใจของคุณไม่รู้รู้สึกอะไร แต่ไม่มีใครอื่นนอกจากจอห์น คาลวินที่ได้ชี้ให้เห็นว่าท่าทางและการแสดงออกทางกายสามารถให้กำลังใจต่อจิตวิญญาณของเราเองได้อย่างไร:

แน่นอนว่าท่าที่ภายในจิตใจถือเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกในการอธิษฐาน แต่สิ่งที่แสดงออกมามีภายนอก การคุกเข่า การไม่คลุมศีรษะ การยกมือขึ้นนั้นมีประโยชน์สองทาง ประการแรกคือเราให้ทุกส่วนของเราถวายพระเกียรติและนมัสการพระเจ้าได้ ประการที่สองคือเราถูกสะบัดออกจากความขี้เกียจด้วยความช่วยเหลือนี้ นอกจากนี้ยังมีประการที่สามสำหรับการอธิษฐานอย่างแท้จริงเราจึงและการอธิษฐานในที่สาธารณะ เพราะด้วยวิธีนี้บรรดาลูกของพระเจ้าจึงได้

แสดงออกถึงใจที่ขอบพระคุณและเร้าใจซึ่งกันและกันด้วยการแสดงความเคารพยำเกรงต่อพระเจ้า หากการยกมือเป็นสัญลักษณ์ในการแสดงถึงความมั่นใจและความปรารถนาฉันใด การคุกเข่าลงเพื่อเป็นการแสดงความถ่อมใจของเราฉันนั้น¹¹

เมื่อใดก็ตามที่เรารู้สึกไม่ค่อยปรารถนาพระเจ้าหรือรู้สึกขุ่นมัวภายในใจ สิ่งจำเป็นที่สำคัญที่สุดคือการเติมเต็มความคิดของเราด้วยความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองต่อเราในข่าวประเสริฐของพระองค์ แต่ถึงกระนั้นร่างกายของเราเป็นอีกวิธีหนึ่งที่พระเจ้าประทานแก่เราเพื่อกระตุ้นจิตใจของเราให้ตอบสนองต่อพระสิริของพระองค์ได้อย่างถูกต้อง การก้มศีรษะ การยกมือขึ้น หรือการคุกเข่าลง สามารถเตือนให้เราถ่อมใจและขอบพระคุณพระเจ้าในทุกสิ่ง รวมถึงยำเกรงพระเจ้า ทั้งหมดนี้เป็นความรู้สึกทั้งหมดที่เราควรรู้สึกเนื่องจากพระเยซูได้ทรงไถ่เราแล้ว

การร้องเพลงช่วยให้เราแสดงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับคริสตจักร เปาโลใช้คำว่าประสานซึ่งเป็นคำศัพท์ทางดนตรี 3 ครั้งในจดหมายฝากของเขา (รม. 12:16; 15:5; คส. 3:14) แต่เปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงดนตรี เปาโลกำลังพูดถึงความสัมพันธ์ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แม้ว่าการมารวมตัวเป็นการแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ แต่การร้องเพลงนมัสการด้วยกันก็ถือว่าเป็นโอกาสที่จะทำให้การแสดงออกและประสบการณ์ที่กล่าวถึงนั้นลึกซึ้งยิ่งขึ้น การร้องเพลงช่วยให้เราได้ใช้เวลาในการสื่อสารความคิด ความหลงใหล และความตั้งใจเดียวกันให้กันและกันฟังได้เป็นเวลานาน ซึ่งดีกว่าการท่องหรือตะโกนออกมาเป็นคำพูดพร้อม ๆ กัน

หากการร้องเพลงร่วมกันมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระคริสต์ นี่หมายความว่าทุกเสียงมีความสำคัญ และนั่น

รวมถึงเสียงของคุณด้วย หูฟังเป็นอุปกรณ์เสริมที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย แต่มันไม่เหมาะสมเลยที่จะใช้ในการนมัสการในวันอาทิตย์ เพราะในคริสตจักร พระเจ้าไม่ได้เพียงแค่ทรงเรียกให้เราฟังคนอื่นร้องเพลงเท่านั้น แต่เพื่อให้เราร้องเพลงให้ตัวเราฟังด้วย ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครสังเกตเห็นคุณ แต่พระเจ้าทรงได้ยินทุกเสียงและทุกหัวใจอย่างชัดเจน (ฮบ. 4:12)

การรู้ว่าการร้องเพลงมีไว้เพื่อแสดงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในข่าวประเสริฐไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องชอบเพลงที่เราร้องเสมอไป การที่เปาโลกล่าวถึง “เพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และบทเพลงฝ่ายวิญญาณ” นั้นมีแนวโน้มมากที่สุด ที่เขากำลังบอกว่าเพลงที่ใช้ในคริสตจักรนั้นจะมีความหลากหลายบทเพลงและเสียงดนตรีในรูปแบบเดียวไม่สามารถรวบรวมพระสิริของพระเจ้าได้ทั้งหมดดังนั้นจึงไม่สามารถทำให้เราตอบสนองต่อพระเจ้าได้อย่างถูกต้องเหมาะสมได้อย่างครบถ้วนในบทเพลงและเสียงดนตรีในรูปแบบเดียว ถึงแม้ว่าในคริสตจักรต่าง ๆ ในสมัยของเปาโลนั้นจะไม่มี ความขัดแย้งในเรื่องรูปดนตรีก็ตาม แต่เปาโลได้หนุนใจชาวโคโลสอย่างชาญฉลาดในบริบทของการร้องเพลงว่า “และจงให้สันติสุขของพระคริสต์นำพาจิตใจของท่านทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มาเป็นกายเดียวกันก็เพื่อสันติสุขนี้” (คส. 3:15) เราร้องเพลงในฐานะเป็นกายเดียวกันเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

นั่นหมายความว่าอาจจะมียามบางครั้งที่การนมัสการที่นับได้ว่าจริงใจที่สุดคือการร้องเพลงที่เราไม่ชอบ เพราะจริงอยู่ที่เราไม่ชอบเพลงนั้นแต่เรายังร้องด้วยความชื่นชมยินดีเพราะเราเชื่อว่าเพลงนั้นอาจจะกำลังหนุนใจใครบางคนอยู่ นี่เป็นวิธีหนึ่งที่เราสามารถให้สันติสุขของพระคริสต์ครอบครองจิตใจของเราและให้คนอื่นสำคัญกว่าตัวเราเอง (ฟป. 2:3)

ในพระธรรมวิวรณ์ ประชากรแห่งสวรรค์อยู่ในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันไม่ใช่เพราะบทเพลงและรูปแบบดนตรีที่พวกเขาใช้ แต่เป็นเพราะพวกเขาจดจ่ออยู่กับสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ

การร้องเพลงของผู้นำสภากาที่แท้จริงของพระเจ้า

พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นทรงสมควรได้รับ
ฤทธาณภาพ ทรัพย์สินสมบัติ พระปัญญา พระกำลัง
พระเกียรติ พระสิริ และคำสดุดี! (วว. 5:12)

บรรดาลูกของพระเจ้าจากทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชาติจะร้องเพลง
ประเภทใด? จริง ๆ แล้วเราไม่รู้ พระเจ้าไม่ได้บอกเรา แต่เรารู้จุดสำคัญ
คือ “พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นทรงสมควร!” นั่นคือ
ใจความสำคัญที่สุดที่เรามีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นได้ ทั้งในปัจจุบัน
และตลอดไปเป็นนิรันดร์

การยังคง ร้องเพลงนมัสการต่อไป ของผู้คนนมัสการที่แท้จริง

การนมัสการกับการบากบันมุ่งไปของผู้เชื่อ

แต่ข้าพระองค์จะหวังอยู่เสมอ

และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น

สดุดี 71:14

เราพบบทก่อนหน้านี้ด้วยสายตาที่จับจ้องอยู่ที่นิรันดร์กาลที่ซึ่งหัวใจและเสียงของเราจะประสานกันอย่างสมบูรณ์ในการสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงเป็นตรีเอกภาพโดยไม่วอกแวกไปกับสิ่งใดทั้งสิ้น แต่ความจริงอันแสนเจ็บปวดที่เห็นได้อย่างชัดเจน คือ เรายังไปไม่ถึงจุดนั้น

หลายปีก่อน ผมได้มีโอกาสพูดในการประชุมแห่งหนึ่งซึ่งมีผู้นำด้านดนตรีจากคริสตจักรต่าง ๆ มาเข้าร่วมประชุมกัน คเย็นวันหนึ่งผมยืนอยู่ในแถวด้านหน้า ขณะที่เราร้องเพลงนมัสการมากมายที่เต็มไปด้วยหลัก

ศาสนศาสตร์ที่ตื่นเงิน ร้องวนไปวนมามากเกินความจำเป็นและจดจ่ออยู่ที่ความรู้สึกและสิ่งที่เราจะทำต่อพระเจ้า หรือหากไม่ใช่ว่าอย่างที่ผมกล่าวอย่างน้อยเพลงเหล่านั้นก็ทำให้ผมรู้สึกเช่นนี้ ยิ่งไปกว่านั้น การนำเสนอคุณล้นไหลมากกว่าจริงใจ

ผมต่อสู้กับความรู้สึกเช่นนี้อยู่ 2-3 นาที จากนั้นผมก็ตระหนักว่าผมมีทางเลือก คือ ผมสามารถทำรายการสิ่งต่างๆ ที่ผมคิดว่าขาดหายไปในการเลือกเพลงและการเป็นผู้นำและเก็บซ่อนความไม่พอใจนี้ไว้ ไม่บอกใคร หรือผมจะพยายามยกย่องและสรรเสริญพระเจ้า

เมื่อใดก็ตามที่ผมตกอยู่ในสถานการณ์คล้าย ๆ กันนี้ในอดีตผมเลือกทางเลือกแรกอยู่นานหลายปี แต่ด้วยพระคุณของพระเจ้า ในที่สุดผมก็สามารถเลือกทางเลือกที่ 2 ได้ ผมคุกเข่าลงบนพื้น ผมบอกพระเจ้าว่าผมหลงตัวเอง ผมหลงคิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่น ผมขอให้พระเจ้าช่วยให้ผมเห็นพระสิริของพระเจ้าให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และหัวใจของผมเริ่มป่าวร้องว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดและประกาศถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ผมขอบพระคุณพระเจ้าที่พระเยซูผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ยิ่งใหญ่ที่ทรงเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อให้ผมได้รับการอภัยและได้กลับคืนดีกับพระเจ้าและรับผมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระองค์ เมื่อหัวใจของผมตระหนักถึงสิ่งเหล่านี้ หลังจากนั้นไม่กี่นาทีจิตวิญญาณของผมก็ฟื้นฟูใหม่ จิตใจของผมจดจ่ออยู่กับพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อผม และผู้นำนมัสการก็ไม่ได้เป็นจุดสนใจของผมอีกต่อไป แต่พระเยซูต่างหากที่ทรงเป็นจุดสนใจทั้งหมดของผม

ผมเล่าเรื่องนี้เพื่อบอกว่าการร้องเพลงนมัสการร่วมกับพี่น้องคนอื่น ๆ ในคริสตจักรในวันอาทิตย์ไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอไป เพราะถ้ามันเป็นเรื่องง่าย ผมคงไม่จำเป็นต้องใช้ถึง 2 บทที่จะอธิบายเรื่องนี้ เพราะมันก็แค่การร้องเพลงนมัสการเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงก็คือ มีคริสเตียนจำนวนมากมีประสบการณ์ที่ไม่ค่อยดีนักทุกวันอาทิตย์ เหตุผลนั้นมีมากมายแตกต่างกันไป อาจจะเป็นไปได้ที่ผู้นำนมัสการไม่เก่ง มีหลักคำสอนที่

อ่อนแอ นักดนตรีไม่มีประสบการณ์ หรืออาจจะเป็นเพราะให้อารมณ์ความรู้สึกนำการตัดสินใจทุกสิ่ง รวมไปถึงอื่น ๆ อีกมากมาย

แต่ไม่ว่าจะในสถานการณ์ใด ๆ ผู้นมัสการที่แท้จริงจะนมัสการพระเจ้าเสมอ และนั่นคือสิ่งที่สำคัญที่สุด ดังนั้น ผมคิดว่ามันน่าจะเป็นประโยชน์ที่จะตอบคำถามบางข้อที่มีคนถามมาตลอดในหลายปีที่ผ่านมา เป็นคำถามที่จะช่วยให้การยกย่องสรรเสริญพระเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุดเสมอท่ามกลางสิ่งรบกวนและการท้าทายต่าง ๆ

จะเกิดอะไรขึ้นหากฉันร้องเพลงไม่ได้

การร้องเพลงไม่ได้สามารถจำแนกได้ด้วยหลายเหตุผล บางคนมีภาวะที่ทำให้ร่างกายไม่สามารถเปล่งเสียงได้ ไม่ว่าจะเป็นโรคกล่องเสียงอักเสบ หรืออะไรร้ายแรงกว่านั้น ในขณะที่ปัญหาของคนอื่น ๆ อาจจะเป็นการไม่มีทักษะในการร้องเพลง บางครั้งเพลงก็ตั้งระดับเสียงสูงหรือต่ำเกินไป บางทีเราอาจไม่คุ้นเคยกับเพลงที่นำ และบางคนก็แยกเสียงไม่ออก ด้วยเหตุผลเหล่านี้และอื่น ๆ อีกมากมาย ผู้คนจึงกล่าวว่า พวกเขาร้องเพลงไม่ได้

เป็นสิ่งสำคัญที่พระเจ้าบอกให้เราร้องเพลงและสดุดีจากใจของพวกท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า (อพ. 5:19) ผู้คนได้ยินสิ่งที่เราร้องด้วยเสียงของเรา แต่พระเจ้าได้ยินสิ่งที่เราร้องออกมาจากใจของเรา นั่นหมายความว่าสิ่งแรกที่ต้องทำคือต้องแน่ใจว่าใจของคุณจดจ่ออยู่ที่พระเมตตาที่พระเจ้าได้ทรงแสดงแก่เราในพระคริสต์ นั่นคือสิ่งสำคัญเป็นอันดับแรกที่ทำให้เราร้องเพลง จากนั้นมุ่งเน้นไปที่ความจริงของเนื้อเพลงที่คุณร้องและความหมายที่มีต่อชีวิตของคุณ หากร่างกายของคุณมีปัญหาบางอย่างและทำให้คุณไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ ก็ขอให้คุณได้รับกำลังใจโดยการฟังคนที่อยู่รอบ ๆ ตัวคุณร้องเพลง

แล้วถ้าเราไม่อยากจะร้องเพลงล่ะ

บางครั้งการร้องเพลงในเช้าวันอาทิตย์ที่คริสตจักรกลับกลายเป็นสิ่งที่เราไม่อยากทำเลย นั่นอาจจะเป็นเพราะคุณอดนอนมาทั้งคืนเพราะต้องดูแลลูกสามขวบที่ไม่สบาย หรือเพิ่งพบว่าคุณมีเนื้องอกที่ต่อมไทรอยด์อย่างซับซ้อน หรือไม่กี่อาจจะเป็นเพราะตอนนี้คุณกำลังมีปัญหากับคู่สมรส หรืออาจจะกำลังทนทุกข์ทรมานกับการเจ็บป่วยเรื้อรังมาหลายปี ในหลาย ๆ ครั้งอารมณ์ความรู้สึกที่คุณอยากจะระบายออกมามีเพียงความโกรธ ความกลัว ความรู้สึกที่ไม่มีใครเข้าใจ หรือความสิ้นหวังเท่านั้น แล้วอย่างไรต่อล่ะ?

พระเจ้าประทานการร้องเพลงให้กับเราไม่เพียงเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของเราเท่านั้น แต่ยังเป็นการพูดกับอารมณ์ความรู้สึกของเราด้วย ในขณะที่ดาวิดเล่นพิณอย่างชำนาญ จิตใจที่วุ่นวายของซาอูลก็สงบลง (1 ซมอ. 16:23) โยบบรรยายว่าเสียงปี่นำความเปรมปรีดีมาให้ ต่อมาเขาพูดถึงมันว่าเป็นเสียงของผู้ที่ร้องไห้ (โยบ 21:12; 30:31) และสำหรับดาวิด หลังจากยอมรับว่าเขารู้สึกห่างไกลจากพระเจ้า ดาวิดได้เขียนไว้ว่า

ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์

เพราะพระองค์ทรงดีต่อข้าพเจ้า (สดด. 13:6)

ในมัทธิว 11:17 พระเยซูตรัสถึงคนตริที่ ทำให้ผู้คนอยากเต้นรำหรือเพื่อไว้วางใจ เมื่อเราร้องเพลงจริง ๆ เราทำให้เนื้อเพลงนั้นมีความหมายต่อจิตวิญญาณของเรามากยิ่งขึ้น

ในหนังสือคลาสสิกชื่อ *A Treatise concerning Religious Affections* (บทความเกี่ยวกับความรักที่มีต่อศาสนา – ผู้แปล) ของ โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดส์ (Jonathan Edwards) ได้กล่าวไว้ว่า “จุดมุ่งหมายของการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าดูเหมือนว่าจะถูกมอบไว้ให้เราเพื่อ

ช่วยกระตุ้นเราและช่วยให้เราสามารถแสดงความรักที่มีต่อศาสนาได้อย่างเต็มที่ ไม่มีเหตุผลอื่นใดที่เราจะแสดงความรู้สึกที่เรามีต่อพระเจ้าออกมาด้วยคำประพันธ์มากกว่าที่จะแสดงออกมาด้วยการขับขานและด้วยเสียงดนตรี เว้นเสียแต่ว่าสิ่งเหล่านั้นมีแนวโน้มที่จะกระตุ้นความรักของเราที่มีต่อศาสนาให้มากขึ้น”¹

“ความรัก” ที่โจนาธานพูดถึงเป็นมากกว่าแค่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่บทเพลงและเสียงดนตรีดังขึ้น เป็นมากกว่าการได้ยินจังหวะที่เราชื่นชอบ เพราะความรักที่กล่าวถึงนี้คือความรักที่มีต่อศาสนา ซึ่งหมายความว่าเรามีปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้าและกับความจริงของพระองค์ในแบบที่ช่วยให้เราสามารถพูด คิดและเลือกในสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัยได้ เมื่อเพลงที่เราร้องเป็นเพลงที่มีข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลางความรักที่เรามีต่อพระเจ้ายิ่งจะลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เราจะไม่รู้สึกประทับใจในลักษณะเดียวกันหรือในระดับเดียวกันเสมอไปเมื่อเราร้องเพลง อาจจะมีบางครั้งที่เราไม่ได้รู้สึกอะไร แต่คำตอบคือเราจะไม่หยุดร้องเพลง การร้องทูลขอพระคุณจากพระเจ้าเพื่อให้รู้สึกถึงความรักอันแรงกล้าต่อพระองค์เองก็เป็นสัญญาณของการนมัสการที่แท้จริง และแน่นอนว่ามันเกิดผลมากกว่าการกีดกันยอมรับสภาพเหมือนอย่างที่เคย

การร้องเพลงเป็นหนทางที่สำคัญที่พระเจ้าทรงใช้สัมผัสใจเราและนำเราไปสู่ความเชื่ออีกครั้ง ผู้แต่งเพลงสดุดีร้องเพลงในเวลากลางคืนแม้ในขณะที่เขาร้องหาพระเจ้า

จิตใจของข้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่

โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ภายใน (สดด. 42:5, 11)

โดยพระคุณของพระเจ้าและในเวลาที่เหมาะสมของพระองค์ บทเพลงแห่งการคร่ำครวญ การสารภาพบาป และบทเพลงแห่งความปรารถนา

ในที่สุดจะเปิดทางให้กับบทเพลงแห่งการขอบพระคุณ ความหวังและความเชื่อ เนื่องจากสิ่งที่เราเห็นเกี่ยวกับพระเจ้าและความรักที่พระองค์มีต่อเราในพระคริสต์ชัดเจนยิ่งขึ้น

บางครั้งความกังวลว่าคนอื่นคิดอย่างไรเกี่ยวกับเสียงของเราส่งผลต่อความปรารถนาที่จะร้องเพลงของเรา คุณไม่ต้องการทำให้คนอื่นเสียสมาธิ แต่การร้องเพลงด้วยความตื่นเต้นอันเนื่องมาจากการที่ได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะนำพระสิริมาสู่พระองค์มากกว่าการที่คุณปิดกั้นไว้เพราะกลัวสิ่งที่คนข้าง ๆ คุณจะคิดเกี่ยวกับตัวคุณ หากคุณเป็นคนที่ยังร้องเพลงผิดคีย์ คุณอาจจะต้องปรับเล็กน้อยแต่ไม่จำเป็นต้องให้สมบูรณ์แบบ

ทำไมเรถึงร้องเพลงเก่า (หรือเพลงใหม่) บากบาย

การรู้สึกไม่ชอบเพลงเก่ามีรากฐานปัญหาเดียวกันกับการรู้สึกไม่ชอบเพลงใหม่ นั่นก็เป็นเพราะว่าเราอยากจะร้องเพลงที่เราชอบ แต่ประเด็นที่สำคัญไม่ได้อยู่ที่ว่าเราคุ่นเคยกับเพลงที่เราร้องมากเพียงไร เนื่องจากประเด็นที่สำคัญกว่าการร้องเพลงใหม่หรือเพลงเก่า คือ เราจะใช้ทุกโอกาสในฐานะผู้นมัสการที่แท้จริงเพื่อยกย่องพระเจ้าหรือไม่

สำหรับหลายคนเพลงเก่าอาจจะดูน่าเบื่อและคร่ำครึล้าสมัย แต่หากเรามุ่งความสนใจไปที่ความเป็นจริงนิรันดร์เบื้องหลังเนื้อเพลงที่เรา กำลังร้อง แทนที่จะเน้นไปที่แนวดนตรีเพียงอย่างเดียว มุมมองของเราก็จะเปลี่ยนไป เราเริ่มเห็นว่าถึงแม้แนวดนตรีที่เรา กำลังร้องอาจจะน่าเบื่อ แต่พระเยซูไม่ได้น่าเบื่อ ความเชื่อช่วยให้เรารู้สึกราวกับว่าเราได้ยินบทเพลงนี้เป็นครั้งแรก เพราะเพลงเหล่านี้เป็นเพียงภาพสะท้อนกลาง ๆ ของการสรรเสริญที่ไม่มีวันสิ้นสุดที่ร้องสรรเสริญพระเจ้าอยู่รอบ ๆ บัลลังก์ของพระองค์ เพลงที่เรา คุ่นเคยสามารถช่วยให้เราลงลึกเข้าไปในความรุ่งโรจน์ที่มองไม่เห็นซึ่งคือความไม่เสื่อมสลาย ไร้มลทิน และไม่ร่วงโรย (1 ปต. 1:4) เรามาเพื่อรู้จักพระเจ้าผู้ทรงประทานพระเมตตาใหม่ให้เรา ทุกเช้า ทุกชั่วโมงและทุกช่วงเวลา

ในทางกลับกัน สำหรับหลายคนเพลงใหม่อาจจะดูน่ากลัว แต่แทนที่จะคิดว่าจะต้องร้องให้ถูกทั้งเพลงทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักเพลงนั้น บางครั้งเราสามารถที่จะฟังเฉย ๆ และฟังคนที่รู้จักเพลงนี้ร้อง นี่เป็นโอกาสที่จะให้คนอื่นสอนและเตือนใจเราด้วยคำที่พวกเขาร้องออกมา ผมเองเคยได้มีประสบการณ์กับพระเจ้าอย่างลึกซึ้งในสถานการณ์เช่นนี้ และเมื่อใดก็ตามที่เราเริ่มคุ้นเคยกับเพลงแล้วเราก็จะเริ่มร้องตาม เพลงที่ไม่คุ้นเคยไม่จำเป็นต้องขัดขวางการยกหัวใจของเราขึ้นเพื่อยกย่องพระเจ้า

แล้วถ้าในขณะที่ร้องเพลงฉันรู้สึกเหมือนเป็นคนหน้าซื่อใจคดล่ะ

หากในขณะที่คุณกำลังร้องเพลงนมัสการร่วมกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ แล้วคุณเคยรู้สึกเหมือนเป็นคนหน้าซื่อใจคด คุณไม่ได้เป็นคนเดียว จะมีใครบ้างที่ไม่เคยรู้สึกเช่นนี้? คนอื่นดูเข้ากันมาก ดูมีความสุข ดูจริงใจ และดูเหมือนว่าเขามีชีวิตที่พระเจ้าทรงพอพระทัย แต่คุณกลับตรงกันข้าม คุณจำได้ว่าแค่ในสัปดาห์ที่ผ่านมาคุณแสดงความโกรธเกรี้ยวออกมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง หรือไม่ก็ดูท้อแท้จนน่าใจหาย หรือไม่ก็ใช้เวลาในโซเชียลมีเดียมากกว่าใช้เวลากับพระเจ้าและอ่านพระคัมภีร์

ผมจำเข้าวันอาทิตย์วันหนึ่งได้ ผมขับรถไปคริสตจักรกับเดวอน ลูกชายของผมซึ่งตอนนั้นกำลังเป็นวัยรุ่น ในระหว่างทางเราเกิดขัดแย้งกันในเรื่องที่เรามักจะขัดแย้งกันบ่อย ๆ ในตอนนั้นผมต้องต่อสู้กับความคิดของตัวเองมาก แต่ในขณะที่เรากำลังร้องเพลง พระเจ้าได้ทรงเตือนผมด้วยพระกรุณาของพระองค์ว่า ผมกำลังบอกว่าพระองค์ยอมรับผมเพราะการกระทำของผม สิ่งนี้ทำให้ผมรู้สึกแย่กับสิ่งที่ผมทำบาปกับลูกชายของผม แต่ผมก็ยังยึดติดอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่ได้ปล่อยผ่านและไม่ได้ยอมรับการอภัยจากพระเจ้าผ่านทางพระราชกิจที่พระเยซูคริสต์ทรงทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขน

เมื่อเราสำนึกผิดในความบาปของเราและตอบสนองโดยการสารภาพบาปต่อพระเจ้าและพักสงบในสิ่งที่พระคริสต์ทรงกระทำเพื่อเรา เราก็ก

มีเหตุผลที่เหมาะสมทั้งหมดที่จะร้องเพลง! และนี่ไม่เรียกว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด เพราะนี่คือการดำเนินชีวิตในความดีงามของข้าวประเสริฐ คนหน้าซื่อใจคดที่แท้จริงไม่รู้สึกรู้สึกับบาปของตน พวกเขาหมกมุ่นอยู่ในความบาปในขณะที่พยายามแสดงตนว่าเป็นคนชอบธรรม ต่อหน้าสาธารณชน พวกเขาตั้งใจที่จะหลอกลวงคนอื่น

เราอาจจะถูกล่อลวงให้รู้สึกเหมือนคนหน้าซื่อใจคดได้เมื่อเราร้องเพลงที่มีเนื้อร้องที่แสดงถึงความมุ่งมั่นหรือการอุทิศตนเกินกว่าที่เราคิดว่าจะเป็นไปได้ เนื้อเพลงทำนองว่า “ข้าจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าในทุกสิ่งที่ข้าทำ” หรือ “ข้านมัสการพระองค์ด้วยสุดใจ” “ข้าไม่ปรารถนาสิ่งใดอีก” รวมไปถึงคำพูดที่คล้าย ๆ กันเหล่านี้อาจจะฟังดูว่างเปล่าสำหรับเราเมื่อเรารู้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นความจริงสำหรับเราเลย

พระธรรมสดุดีมีถ้อยคำแสดงความมุ่งมั่นตั้งใจจริงมากมายที่ดูเหมือนเกินความจริง อาสาฟกล่าวว่า

นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีผู้ใดในฟ้าสวรรค์

นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ประสงค์สิ่งใดในโลก

(สดด. 73:25)

ดาวิดประกาศอย่างชัดเจนว่า

ข้าพเจ้าจะถวายสักการแด่พระเจ้าตลอดไป

คำสรรเสริญพระองค์จะอยู่ในปากข้าพเจ้าตลอดไป

(สดด. 34:1)

แต่มันจะเป็นเช่นนั้นตลอดไปจริง ๆ หรือ? อย่างน้อยเราเห็นว่าไม่ใช่เมื่อดาวิดเห็นนางบัทเชบา (ความสัตย์ซื่อและความปรารถนาดูเพิ่มเติมได้ใน สดด. 16:2; 52:9; 75:9; 119:33)

การแสดงออกอย่างสุดใจสามารถช่วยปรับหัวใจเราให้สอดคล้องกับสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำในเราผ่านทางข่าวประเสริฐ เราถูกสร้างใหม่แล้ว และหันจากการบูชารูปเคารพมารับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเที่ยงแท้ (1 ธส. 1:9) เรานึกถึงความต้องการพระคุณของพระเจ้าและพระสัญญาที่สัตย์ซื่อของพระองค์

ในหนังสือ **A Guide to Prayer** (คู่มือในการอธิษฐาน-ผู้แปล) ไอแซค วัตต์ กล่าวว่า

จะไม่มีคำว่าบอຍเกินไปหรือเคร่งครัดมากเกินไปในการยอมจำนนจิตวิญญาณของเราต่อพระเจ้าและผูกพันจิตวิญญาณของเรากับพระองค์ด้วยคำปฏิญาณที่จะเป็นของพระเจ้าตลอดไป คือ เพื่อที่จะรักพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด ยำเกรงพระองค์ หวังใจในพระองค์ และดำเนินชีวิตในทางของพระองค์ด้วยการเชื่อฟังในแบบที่พอพระทัยพระเจ้าและรอคอยความเมตตาของพระองค์ไปสู่ชีวิตนิรันดร์²

เอเมน!

สิ่งเหล่านี้คือประโยชน์ แต่ต่อไปนี้เป็นข้อกังวลสองประการ

ประการแรก ถ้าเราร้องเพลงแห่งความมุ่งมั่นตั้งใจจริงแต่ยังคงทำบาปโดยไม่มีอาการกลับใจและหวังว่าจะทำให้ผู้อื่นประทับใจ หรือ “หลอก” พระเจ้าผ่านทางกิจกรรมฝ่ายวิญญาณของเราได้ เราก็ถูกหลอกหลวงแล้ว เราไม่สามารถใช้การร้องเพลงนมัสการเป็น “หักกลบลบหนี้” กับการไม่เชื่อฟังได้ หากนี่คือสิ่งที่เราคิด เราก็เป็นคนที่หน้าซื่อใจคด แต่พระเยซูก็ทรงเสด็จมาเพื่อคนหน้าซื่อใจคดด้วย บรรดาคนหน้าซื่อใจคดเหล่านี้สามารถมาที่เชิงไม้กางเขนและได้รับการอภัยจากการเป็นคนหน้าซื่อใจคดได้ด้วยเช่นกัน รวมถึงได้รับพระคุณที่จะเปลี่ยนแปลงใหม่ พวกเขาจะเกิดผลแห่งการกลับใจใหม่ซึ่งทำให้พวกเขาสามารถแสดงการทุ่มเทด้วยความรักออกมาด้วยความชื่นชมยินดีและความเชื่อ

ประการที่สอง การแสดงความมุ่งมั่นตั้งใจจริงอย่างแน่วแน่ควรผสมผสานกับการร้องขอพระคุณของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้บรรลุผล มิฉะนั้นเราอาจจะคิดไปเองว่าการต่อสู้กับความบาปของเราได้สิ้นสุดลงแล้ว แต่ไม่ใช่ และจะไม่เป็นเช่นนั้นจนกว่าเราจะได้เห็นพระเยซูด้วยตาของเราเองอีกครั้ง เรามั่นใจได้ว่าพระเจ้าได้ทรงจารึกบทบัญญัติของพระองค์ไว้ในใจของเราแล้ว (ยรม. 31:33) และความรักที่เรามีต่อพระองค์คือสิ่งที่พระองค์เองทรงใส่ไว้ในเราผ่านทางข่าวประเสริฐ ดังนั้นด้วยความสำนึกในพระคุณอย่างสุดซึ้งและความอัศจรรย์ใจ เราสามารถร้องเพลงได้ว่า “จิตวิญญาณของข้าได้พักสงบในพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว”

อันตรายอะไรเมื่อฉันไม่สวดภาวนาได้

ความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งที่เราเผชิญในคริสตจักรคือการถูกรบกวนสมาธิ เพียงแค่การถูกรบกวนความคิดภายในส่วนตัวของเราก็มากเพียงพอแล้ว ไม่ว่าจะเป็นจากความคิดของเราเอง จากความท้าทายในความสัมพันธ์ จากปัญหาต่าง ๆ จากความเจ็บป่วยและจากความวิตกกังวล แต่ก็เป็นไปได้ด้วยที่จะมีสิ่งจากภายนอกที่รบกวนสมาธิของเราเช่นกัน เช่น อาจจะมีนักร้องเสียงเพี้ยนกำลังร้องเพลงอยู่ข้างหลังคุณ หรือไม่ก็สีหน้าของผู้นมัสการหรือนักดนตรีดูบูดบึ้งอย่างเห็นได้ชัด หรืออาจจะเป็นภาพฉากหลังของเนื้อเพลง หรือตัวเลขของสถานรับเลี้ยงเด็กที่คอยกระพริบอยู่เสมอ หรือไม่ก็อาจจะเป็นอุณหภูมิภายในห้องนมัสการ หรือหากคุณเป็นนักดนตรี คุณอาจจะรู้สึกหงุดหงิดกับการควบคุมเสียงที่ไม่ดีก็ได้ เป็นต้น

การจะอยู่ในการประชุมที่ไม่มีที่ติเดียวนั้นเป็นสิ่งพบได้ยาก แต่สำหรับผู้นมัสการที่แท้จริงแล้วมักจะถามตัวเองอยู่เสมอว่า ฉันจะตอบสนองในลักษณะที่ยกย่องพระสิริของพระเจ้าในพระคริสต์ได้อย่างไรทั้งในความคิด ความรัก และความตั้งใจของฉัน?

โดยทั่วไป สิ่งแรกที่เราทำได้คือรับรู้ที่เราถูกทำให้วอกแวกได้ง่าย มันเป็นสัญญาณของการตกลงในความบาปของมวลมนุษยชาติ แต่แทนที่เราจะวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่เกิดขึ้น เราสามารถสารภาพบาปต่อพระเจ้าที่เราด่วนตัดสินคนอื่นและขาดความรักต่อพระเจ้า เราไม่ได้ละทิ้งความสามารถในการแยกแยะสิ่งต่าง ๆ แต่ความสามารถในการแยกแยะสิ่งต่าง ๆ ของเรานั้นพ่ายแพ้และไม่มีโอกาสได้ก้าวข้ามผ่านสิ่งที่ทำลายเพื่อตีความกับความหวานของพระคริสต์ขณะที่เราร้องเพลงนมัสการพระองค์

หลังจากสารภาพบาปในความบกพร่องของตนเองแล้ว ขอให้พระเจ้าช่วยให้คุณคิดถึงพระคุณของพระองค์ที่ทำให้คุณร้องสรรเสริญพระองค์ได้ ขอให้จำไว้ว่าการนมัสการเป็นของประทานที่เราได้รับก่อน และหลังจากนั้น การนมัสการจึงเป็นสิ่งที่เราปฏิบัติ หากปราศจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขนแทนเราแล้ว เราจะยังคงอยู่ภายใต้การพิพากษาอันชอบธรรมและการกล่าวโทษของพระเจ้า แต่ตอนนี้เราไม่ได้อยู่ใต้การพิพากษาและการกล่าวโทษของพระเจ้าอีกต่อไปแล้ว และนั่นคือเหตุผลที่เราจะร้องเพลงนมัสการได้ไม่ว่าเราจะอยู่ท่ามกลางอุปสรรคใด ๆ ก็ตามเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

หากคุณถูกคนรอบข้างทำให้เสียสมาธิ การคิดว่าพระคริสต์ทรงทำให้ทั้งเครื่องบูชาของคุณและพวกเขาสมบูรณ์แบบนั้นอาจจะช่วยได้ ลองจินตนาการดูว่าเสียงของเราฟังเหมือนพระเจ้าผู้บริสุทธิ์อย่างไร มันเหมือนกับเด็กหญิงวัย 3 ขวบเอารูปที่เธอวาดมาให้พ่อของเธอ “พ่อคะ ดูนี่สิ หนูวาดรูปนี้ให้พ่อ!” แน่นอนว่าพ่อจะรับรูปภาพนั้นไว้ด้วยความยินดี ไม่ใช่เพราะภาพนั้นสวย แต่เป็นเพราะหัวใจของลูกสาวตัวน้อยที่ตั้งใจวาดภาพนี้ให้พ่อของเธอต่างหากที่ทำให้พ่อของเธอยินดี ในกรณีของเรา พระบิดาทรงยอมรับสิ่งที่เรานำมาไม่เพียงแต่จากหัวใจที่จริงใจของเราเท่านั้น แต่เป็นเพราะพระเยซูได้ทรงทำให้การนมัสการของเรา

เป็นที่ยอมรับผ่านการถวายที่สมบูรณ์แบบครั้งเดียวของพระองค์ (1 ปด. 2:4-5)

มันอาจจะมียางครั้งที่ผู้นำนมัสการทำอะไรบางอย่างหรือรับพิชชอบต่อบางสิ่งที่ทำให้คนจำนวนมากรู้สึกเสียสมาธิ หากเกิดสถานการณ์เช่นนี้การเข้าไปพูดคุยกับเขาถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจะมีประโยชน์ แต่ต้องทำหลังจากที่คุณได้ตรวจดูหัวใจและท่าทีของคุณแล้วว่า คุณทำด้วยหัวใจและท่าทีที่พระเจ้าทรงพอพระทัย คุณสามารถเริ่มต้นด้วยสิ่งที่คุณรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าเกี่ยวกับตัวเขา (เช่น ความสัตย์ซื่อ ความชื่นชมยินดีของผู้นำ ฯลฯ) จากนั้นให้ถามคำถามอย่างเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับสิ่งที่คุณรู้สึกกังวล อย่าถือความคิดของตนเป็นใหญ่ ขอให้ถ่อมใจ ขอให้พูดอย่างเจาะจงถึงสิ่งที่คุณกังวล อย่าดราม่า อย่าพิพากษาเขาด้วยเจตนาที่เป็นบาป ตัวอย่างเช่น หากคุณรู้สึกว่าไฟกระพริบที่ใช้ตกแต่งทำให้เสียสมาธิ แทนที่จะกล่าวว่า “ทำไมคุณถึงตั้งใจที่จะเอาวิธีทางโลกมาใช้ในคริสตจักร” รู้ไหมว่ามันเป็นการเปิดทางให้มารซาตานเข้ามาทำลายคนของพระเจ้า” คุณควรกล่าวเพียงว่า “ไฟกระพริบทำให้เสียสมาธิ” ขอให้กล่าวในลักษณะที่ทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าคุณกำลังพยายามรับใช้คริสตจักร ไม่ใช่แค่วิพากษ์วิจารณ์เท่านั้น ผู้นำนมัสการไม่ควรรู้เสมอไปว่าสิ่งที่พวกเขาทำนั้นส่งผลต่อผู้คนอย่างไร

หากผู้นำนมัสการตอบสนองต่อสิ่งที่กำลังเป็นกังวล นั่นถือว่ายอดเยี่ยม แต่หากไม่เป็นเช่นนั้น มันอาจจะเพราะผู้นำนมัสการไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังแบ่งปันหรือไม่ก็กำลังทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ (เชื่อหรือไม่ว่าสิ่งนี้เคยเกิดขึ้นบ้างแล้วด้วยในประวัติศาสตร์คริสตจักร) หรือมันอาจจะเป็นไปได้ด้วยว่าผู้นำได้รับข้อมูลที่แตกต่างกันจากคนในที่ประชุม แต่ในท้ายที่สุดแล้ว ผู้นำจะต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าในสิ่งที่พวกเขาเลือกทำ

หากสิ่งที่รบกวนสมาธิคุณยังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเกี่ยวข้องกับหลักศาสนศาสตร์ ถือเป็นภารกิจที่คุณจะได้สนทนอย่างจริงจังกับผู้นำ

นมัสการและศิษยาภิบาลของคุณ บางครั้งมันอาจจะทำให้คุณรู้สึกว่าพระเจ้ากำลังจะนำคุณไปที่คริสตจักรอื่นหรือไม่ ขอให้ใช้เวลาอธิษฐานและพูดคุยกับผู้นำของคุณด้วยความถ่อมใจก่อนที่จะตัดสินใจ

แล้วถ้าเพลงที่เราร้องเปิบเพลงที่มี หลักศาสนาที่ผิดล่ะ?

ผมอธิษฐานขอให้ทุกคริสตจักรร้องเพลงที่เปี่ยมไปด้วยพระวจนะของพระคริสต์ เป็นเพลงที่สัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์และมีหลักศาสนาที่ถูกต้อง แต่ผมเองก็รู้ว่าสิ่งนี้จะไม่ได้เกิดขึ้นเสมอไป คุณทำอะไรเมื่อผู้นำนมัสการเลือกเพลงที่คุณเหมือนจะขับคลื่อนด้วยอารมณ์และความนิยมมากกว่าที่จะเลือกเพลงที่ช่วยเลี้ยงดูจิตวิญญาณของเรา

เราจะไม่ยอมให้เนื้อเพลงที่ตื้นเขินหรือคลุมเครือขัดขวางเราไม่ให้นำความจริงจากพระคัมภีร์เข้ามาสู่เนื้อเพลงเหล่านั้น ผมมักจะเพิ่มเนื้อร้องเข้าไปเมื่อต้องร้องเพลงนมัสการทำนองนี้ ตัวอย่างเช่น หากคุณร้องประโยคซ้ำ ๆ เช่น “พระองค์ทรงมีค่าคู่ควรแก่การสรรเสริญ” ขอให้บอกเหตุผลอย่างเจาะจงกับพระเจ้าว่า เพราะเหตุใดพระเจ้าจึงคู่ควรแก่การสรรเสริญ เช่น “เพราะพระเจ้าทรงไถ่ฉัน.....เพราะพระเจ้าทรงรอบรู้ทุกสิ่ง.....เพราะพระเมตตาของพระเจ้าไม่สิ้นสุด.....เพราะพระเจ้าทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง” เป็นต้น

หากคุณเห็นว่านี่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในคริสตจักรของคุณ จะเป็นประโยชน์มากที่สุดหากคุณเข้าไปพูดคุยกับศิษยาภิบาลด้วยความถ่อมใจเพื่อขอความคิดเห็นจากเขา ไม่มีใครรู้ว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรผ่านการแสดงความกังวลของคุณต่อเพลงที่ไม่ได้จดจ่อที่หลักศาสนาที่ถูกต้อง

อันควรระกำลังใจในช่วงดนตรีบรรเลง

พระเจ้าทรงอวยพรคริสตจักรด้วยบทเพลงนับหมื่นนับแสนเพลงที่กล่าวถึงการสรรเสริญ การคร่ำครวญ การเฉลิมฉลอง ความยำเกรง ความรัก และความชื่นชมยินดีด้วยริมฝีปากของเรา แต่เราจะทำสิ่งใดในช่วงที่ดนตรีกำลังบรรเลงเดี่ยว ปราศจากเนื้อร้อง และมีตอนจบที่ยาวนาน

สิ่งที่คุณไม่ต้องการทำคือการกลายเป็นผู้ตรวจสอบ หรือเป็นผู้ชม หรือเป็นแฟนคลับหรือแค่มาดูว่าทุกอย่างโอเคไหมเท่านั้น

เป้าหมายของเราคือการมีส่วนร่วมในลักษณะเดียวกับในตอนที่เราร้องเพลง คือ เพื่อยกย่องพระเจ้าในจิตใจ ในความคิด และด้วยร่างกายของเรามีวิธีต่าง ๆ หลากหลายวิธีที่เราสามารถทำได้ ประการแรก ขณะที่เราฟังนักดนตรีบรรเลง เราสามารถขอบคุณพระเจ้าที่นักดนตรีมีของประทานที่ทำให้เขาสามารถเล่นดนตรีได้อย่างเชี่ยวชาญได้ แต่เราก็น่าจะสามารถทำได้มากกว่านี้ด้วย คือ เราสามารถคิดถึงเนื้อร้องที่เราเพิ่งร้องไปและใช้เวลาไตร่ตรอง นึกถึงข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้อง และใช้เวลาอธิษฐานได้

หากคุณต้องการสิ่งที่น่าท้าทายมากกว่านี้และดูไม่แปลกแยกเกินไปสำหรับคนอื่นในคริสตจักรของคุณ คุณสามารถใช้เนื้อเพลงสักท่อนหนึ่งหรือวลีหนึ่งจากเพลงที่คุณกำลังร้องและต่อยอดจากสิ่งนั้นได้ โดยนำมาเป็นคำอธิษฐานหรือตอบสนองต่อสิ่งที่คุณเพิ่งได้ร้องไป ตัวอย่างเช่นระหว่างช่วงบรรเลงในเพลง “My Hope Is Built on Nothing Less” คุณอาจจะร้องเพลงประมาณว่า “ขอบพระคุณที่ทรงเป็นพระศิลามั่นคง พระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ลูกวางใจในพระองค์ในทุกปัญหาและในทุกการทดลอง ความหวังของลูกตั้งมั่นคงในพระองค์”

พระเจ้าไม่เคยบอกให้เราร้องเพลงเฉพาะตอนที่มิเนื้อเพลงให้ร้องเท่านั้น แต่การร้องเพลงที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติยังสามารถใช้ในการใคร่ครวญอีกด้วยเมื่อความจริงของพระเจ้าได้รับการประกาศออกมา

แล้วถ้าคริสตจักรใหม่มีรูปแบบหรือลำดับพิธี ที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงจากที่คุ้นเคยล่ะ

การย้ายจากคริสตจักรหนึ่งไปยังอีกคริสตจักรหนึ่งอาจจะเป็นช่วงที่ยากลำบากได้ เพราะทุกสิ่งนั้นใหม่ทั้งหมดและเราต้องเรียนรู้เพื่อจะปรับให้เข้ากับคริสตจักรใหม่ที่เราไป ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้าง ผู้นำ วิธีการทำสิ่งต่าง ๆ เพลง สภาภาพแวดล้อมและลำดับพิธี พวกเราส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะชอบสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคยมากกว่าสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคย แต่การเปลี่ยนแปลงเปิดโอกาสให้เราในการค้นพบว่ารากฐานของเราอยู่ที่ไหนและอะไรคือสิ่งที่เราวางใจอย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังสอนเราหลายอย่างเกี่ยวกับพระเจ้าในแง่มุมมองที่เราอาจจะไม่เคยรู้จักมาก่อนเลยก็เป็นได้

หากคุณย้ายจากคริสตจักรใหญ่ไปนมัสการในคริสตจักรที่เล็กกว่า คุณอาจจะพบว่าพระเจ้าทรงทำพระราชกิจของพระองค์ในแบบที่เงียบสงบและเรียบง่าย หากคุณย้ายจากคริสตจักรที่มีลำดับพิธีและถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดไปที่คริสตจักรที่นมัสการแบบสบาย ๆ คุณอาจจะรู้สึกสดชื่นด้วยการแสดงคำสรรเสริญที่เป็นธรรมชาติมากขึ้น หากคุณไปในทิศทางอื่น คุณอาจจะเข้าใจดีขึ้นและมากขึ้นว่าพระเจ้าทรงทำให้การทรงสถิตอยู่ด้วยตามพระสัญญาของพระองค์เป็นที่ปรากฏเด่นชัดผ่านการเทศนา การอธิษฐาน การอ่านพระคัมภีร์ และพิธีมหาสนิทอย่างไร

ผู้นมัสการที่แท้จริงมาหาพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณของพระองค์ และเราทำเช่นนั้นเพื่อตอบสนองต่อและอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจแห่งพระวามะของพระองค์ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีความหมาย ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์และวิธีการต่าง ๆ มากมายที่เราแสดงออกถึงการสรรเสริญและการอุทิศตนต่อพระผู้เป็นเจ้า ในทุกสถานการณ์ พระเจ้าเองทรงอนุญาตให้เราเสนอบทเพลงแห่งการสรรภาพ การสรรเสริญ การขอบพระคุณ และการเฉลิมฉลองผ่านทางพระเยซูคริสต์

ขอให้เรามองอุปสรรค สิ่งที่ทำให้เราเสียสมาธิ และการทดลองทุก
อย่างเป็นโอกาสใหม่ในการประกาศความยิ่งใหญ่ของพระองค์ผู้ทรงเรียก
เราออกจากความมืดสู่แสงสว่างอันอัศจรรย์ของพระองค์

การพบกับพระเจ้า ของผู้นับสการที่แท้จริง

การนับสการกับการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

แต่ถ้าทุกคนเผยแพร่พระวจนะ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่ไม่รู้เข้ามา เขาก็จะถูกตักเตือนและได้รับการวินิจฉัยโดยทุกคน ความลับในใจของเขาจะถูกทำให้ปรากฏ เขาก็จะทรุดตัวลงซบหน้า นับสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่าน อย่างแน่นอน

1 โครินธ์ 14:24-25

หนึ่งในหนังสืออัตชีวประวัติที่ผมชื่นชอบคือประวัติของอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (Alexander Hamilton) ซึ่งเรียบเรียงโดยรอน เซอร์โนว์ (Ron Chernow) อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (มีชีวิตรอยู่ในช่วงปี ค.ศ. 1757-1804) ไม่เคยดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอเมริกัน แต่เขากลับเป็นผู้ที่สร้างผลกระทบกับประเทศอเมริกาได้มากกว่าใครหลาย ๆ คน เขาเป็นผู้พิทักษ์รัฐธรรมนูญที่ผู้คนไม่เกรงใจผู้ใด และในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวง

การคลั่งคนแรกของประเทศสหรัฐอเมริกา เขาเป็นผู้ที่ได้วางรากฐานไว้ให้กับระบบการเงินของประเทศอเมริกา

ผมรู้สึกติดตลกใจในขณะที่ผมอ่านเรื่องราวของเขา ผมถึงกับวางไม่ลง อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตันกลับมามีชีวิตอีกครั้งสำหรับผม รวากับว่าผมรู้จักเขาและบางครั้งผมถึงกับสามารถคาดเดาได้ว่าเขาจะทำอะไร ตั้งแต่แรกเริ่มผมรู้ว่าในที่สุดเขาก็จะเสียชีวิตจากการดวลปืนกับแอนดรูว์ เบอร์ (Aaron Burr) และในหน้า 708 ในตอนนี้ ผมรู้สึกราวกับว่าผมได้สูญเสียเพื่อนของผมไปคนหนึ่ง

หลังจากที่ผมอ่านหนังสือเล่มนี้จบ ผมนึกถึงอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตันบ่อย ๆ แต่แน่นอนผมไม่เคยคาดหวังว่าจะได้พบเขา ผมไม่ได้คิดว่าผมจะได้มีโอกาสฟังเขาพูดหรือบังเอิญเจอเขาที่ห้างสรรพสินค้า นั่นเป็นเพราะว่าเขามีชีวิตอยู่เมื่อสองศตวรรษก่อน เขาเสียชีวิตไปแล้ว วิธีเดียวที่ผมจะพบเขาได้ตอนนี้คือจากในหน้ากระดาษที่ไม่มีชีวิตเท่านั้น

เมื่อพูดถึงการนมัสการพระเจ้า ผมสงสัยว่ามีพวกเราคนที่เข้าหาพระเจ้าเหมือนพระองค์เป็นบุคคลที่เสียชีวิตไปแล้วและเหลือไว้เพียงแค่อัตชีวประวัติให้เราได้อ่าน เราได้เรียนรู้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงทำสำเร็จแล้วในอดีตแต่ไม่ได้คาดหวังว่าพระองค์จะยังทรงทำสิ่งใดได้อีกในปัจจุบัน เราร้องเพลงเกี่ยวกับพระเจ้าแต่ไม่ได้คาดหวังที่จะได้พบพระองค์จริง ๆ เราฟังและอ่านพระคำของพระองค์ แต่ไม่ได้รู้สึกอะไรมากไปกว่าการได้อ่านประวัติศาสตร์ บทบัญญัติ พระบัญชา และพระสัญญาในพระคัมภีร์ ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะมีความโดดเด่นไม่เหมือนหนังสือเล่มอื่น ๆ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ก็ยังเป็นเพียงแค่หนังสือเล่มหนึ่งเท่านั้น

พระคัมภีร์ไม่ใช่หนังสืออัตชีวประวัติของพระเจ้าที่อยู่ห่างไกลไม่สามารถพบเจอได้ หรือตายไปแล้ว อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตันนั้นได้เสียชีวิตไปแล้ว พระเยซูคริสต์ยังทรงพระชนม์อยู่

จะพูดอีกทีก็จริงก็จริงไม่พอที่จะย่ำว่าพระคัมภีร์นั้นเพียงพอที่ให้เราในทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีเพื่อดำเนินชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

แต่การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่นั้น พระคัมภีร์ยังกล่าวถึงพระเจ้าผู้ทรงอยู่ใกล้ด้วย พระเจ้าผู้ทรงยังคงทำพระราชกิจของพระองค์เสมอ พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ในปัจจุบันของเรา พระเจ้าผู้ซึ่งทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันกับเรา พระเจ้าที่เราสามารถมีประสบการณ์กับพระองค์ได้ทั้งทางจิตใจและทางอารมณ์ ความรู้สึก และแม้กระทั่งมีประสบการณ์ทางร่างกายด้วยในบางครั้ง

เมื่อกล่าวถึงการมีประสบการณ์ทางร่างกายถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า ผมไม่ได้หมายถึง ตัวสัน ความบังเอิญแปลก ๆ หรืออารมณ์ความรู้สึกที่พุ่งพล่านจนเกินเลย แต่ผมกำลังหมายถึงการยอมรับและซาบซึ้งความจริงที่ว่าพระเจ้ากำลังมองหาผู้นมัสการที่แท้จริงที่ไม่เพียงแต่เชื่อสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับพระองค์ แต่ยังรู้จักพระองค์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ยังทรงพระชนม์อยู่ เป็นพระเจ้าผู้ยังทรงทำพระราชกิจของพระองค์อยู่และทรงสถิตอยู่ด้วยกันกับเรา พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นความคิด หรือหลักปรัชญา หรือโครงสร้างทางสังคม หรือระบบการเมือง หรือวัตถุที่ไม่มีชีวิต ผู้นมัสการที่แท้จริงมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าซึ่งมากกว่าเกินแค่ความรู้ทางสมอง พระเยซูยังทรงพระชนม์อยู่และมีพระประสงค์ให้เรารู้จักพระองค์เป็นการส่วนตัว

การนมัสการของเราไม่ใช่เพียงแค่*เกี่ยวกับ*พระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับพระเจ้าด้วย ไม่เพียงแต่พระเจ้าและเพื่อพระองค์เท่านั้น การนมัสการของเราเป็นวิธีที่เราพบกับและมีส่วนร่วมกับพระองค์ ผู้ที่จะทำให้เราสามารถพบกับพระเจ้าได้ในแบบที่ผมอธิบายไว้คือพระเจ้าเอง ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระวิญญาณบริสุทธิ์และการสถิตอยู่ของพระเจ้า

เปาโลบอกชาวฟิลิปปีว่าผู้เชื่อคือคนที่ “นมัสการโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อวดพระเยซูคริสต์ และไม่ไว้ใจในเนื้อหนัง” (ฟป. 3:3) พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ที่เปิดตาของเราตั้งแต่แรกให้เราสามารถเห็น

ความบาปของตัวเองได้ และพระองค์ทรงทำให้ใจของเราสามารถไว้วางใจในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ว่าบาปของเราได้รับการอภัยอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ (ยอห์น 3:5; 16:7-9; รม. 8:15)

เช่นเดียวกับที่เราไม่สามารถนมัสการเพียงแค่พระบิดาแต่ไม่นมัสการพระเยซูคริสต์ได้ หรือเพียงแค่นมัสการพระบิดาและพระเยซูคริสต์แต่ไม่นมัสการพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังที่ผู้เขียนท่านหนึ่งกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “หากผู้มีศรัทธาไม่ได้ตั้งใจพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ การนมัสการของพวกเขาก็ไม่ใช่การนมัสการที่แท้จริงของคริสเตียน”¹

เป้าหมายหลักของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการถวายเป็นเกียรติแด่พระเยซูโดยทำให้เราเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้น (ยอห์น 15:26; 16:14; 2 คร. 3:18) พระวิญญาณทรงบรรลุผลสำเร็จในวิธีต่าง ๆ พระวิญญาณยืนยันกับเราว่าเราเป็นลูกของพระเจ้าและแสดงให้เราเห็นว่าพระเจ้าเต็มพระทัยประทานสิ่งใดบ้างให้กับเรา (รม. 8:15; 1 คร. 2:12) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปลอบโยนเราเมื่อเราตกอยู่ในการทดลอง ให้ความกระจ่างแก่เราเมื่อเรารู้สึกลึกลับ และทรงช่วยเพิ่มกำลังใจให้เราในการรับใช้ผู้อื่น ทั้งหมดนี้เพื่อความพอพระทัยของพระบิดาและพระสิริของพระบุตร (กิจการ 9:31; 1 คร. 12:4; ฮบ. 6:4) ด้วยวิธีเหล่านี้และด้วยวิธีอื่น ๆ พระวิญญาณทรงประยุกต์ใช้ข่าวประเสริฐกับชีวิตเราเพื่อที่เราจะเป็นเหมือนพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ผู้ทรงไถ่เรามากขึ้นและรู้จักความรักของพระบิดาได้ลึกซึ้งขึ้น

อีกวิธีหนึ่งที่พระวิญญาณทรงพยายามทำให้เราสอดคล้องกับพระฉายาของพระคริสต์คือการทำให้เราตระหนักถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยและถูกรักษาของพระองค์ เจ.ไอ. แพ็กเกอร์ (J. I. Packer) ได้อธิบายสิ่งนี้ไว้ว่า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้การทรงสถิตอยู่ภายในคริสเตียนและการทรงสถิตอยู่กับคริสเตียนและกับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์และทรงครอบครองอยู่นั้นเป็น

ที่ประจักษ์...พระวิญญาณทรงช่วยให้พวกเรามีกำลังและสามารถทำได้ พระวิญญาณทรงชำระเราให้สะอาดและชี้แนะคนบาปอย่างพวกเราจนแล้วรู้เนื้อเราเพื่อเผชิญกับความเป็นจริงของพระเจ้า และพระองค์ทรงกระทำเพื่อให้พระคริสต์ได้ทรงเป็นที่รู้จัก เป็นที่รัก เป็นที่ได้รับการไว้วางใจ ได้รับเกียรติและได้รับคำสรรเสริญ...

พระราชกิจที่โดดเด่นและสม่ำเสมอของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ภายใต้พันธสัญญาใหม่คือ.....เป็นสื่อกลางให้ผู้เชื่อได้มองเห็นพระคริสต์²

นักศาสนศาสตร์เวย์ กรูเดม (Wayne Grudem) เห็นด้วย เมื่อเขาได้กล่าววาทนาทหลักของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ในยุคพันธสัญญาใหม่คือการสำแดงการสถิตอยู่ของพระเจ้า เพื่อทำให้การทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าเป็นที่รู้จัก”³

คุณตระหนักได้ดีเพียงไรถึงสัญญาที่บอกให้รู้ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเรา ก็ครั้งแล้วที่คุณนมัสการร่วมกับคนอื่น ๆ ในคริสตจักรของคุณ และสงสัยว่าพระเจ้ายังทรงสถิตอยู่ที่นี้ด้วยหรือไม่? เราควรคาดหวังใหม่ว่าพระเจ้าจะสำแดงเพื่อเป็นการยืนยันว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเราที่นี่? ถ้าเป็นเช่นนั้น การยืนยันนั้นจะมีลักษณะเช่นไร? หากผู้นมัสการที่แท้จริงพบกับพระเจ้า จะมีอะไรที่เราสามารถทำได้เพื่อช่วยหรือกลายเป็นการขัดขวางการเผชิญหน้านั้นหรือไม่?

ลักษณะเฉพาะที่โดดเด่น

สำหรับคริสเตียนจำนวนมาก การหนุนใจให้พวกเขาเฝ้าหาการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าทำให้พวกเขาสับสนและวิตกกังวล หรือในบางที่เขาอาจจะไม่สนใจ แท้จริงแล้ว เราสามารถทำทุกอย่างที่เราพูดถึงในหนังสือเล่มนี้ได้แก่ การรับ การยกย่อง การมารวมตัวกัน การเสริมสร้างและการร้องเพลง แต่ก็ยังคงรู้สึกพระเจ้านั้นยังอยู่ห่างไกลหรือไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเราเลยก็เป็นได้

เรารู้ว่าเราควรมีส่วนร่วมกับพระเจ้า แต่เราไม่แน่ใจว่านั่นหมายถึงอะไร ดังนั้นเราจึงทำทางต่าง ๆ ที่เป็นการแสดงออกเหมือนกับว่าเรามีส่วนร่วมกับพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์ดูเหมือนเป็นเพียงตัวประกอบเท่านั้น เรารู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อทำอะไรบางอย่าง แต่เราไม่ค่อยแน่ใจว่าพระองค์จะทรงอะไร และหากถึงแม้ว่าเราสูญเสียพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม อะไร ๆ ที่อยู่รอบตัวเราก็จะไม่แตกต่างไปจากเดิมมากนัก

ในทางกลับกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ดูเหมือนเป็นเพื่อนที่พวกเขาสนิทที่สุดกับผู้เชื่อบางคน พระวิญญาณไม่เพียงแต่สถิตอยู่กับพวกเขาเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงตรัสกับพวกเขาตลอดเวลา เช่น พระวิญญาณบอกพวกเขาว่าควรจะจอดรถที่ไหน ควรสั่งอะไรเป็นอาหารกลางวัน และบอกว่าจะตกปลาที่ดีที่สุดอยู่ที่ไหน ชีวิตของพวกเขาถูกควบคุมด้วยความประทับใจ

ไม่ว่าเราจะตระหนักถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าหรือไม่ การทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางประชากรของพระองค์ก็ยังคงเป็นคุณลักษณะที่โดดเด่นที่ประชากรของพระองค์จะสัมผัสได้มาโดยตลอด พระเจ้าทรงดำเนินกับอาดัมและเอวาในสวนเอเดนและประทับอยู่กับชนชาติอิสราเอลผ่านพลับพลาและพระวิหาร โมเสสทูลพระเจ้าว่าการทรงสถิตอยู่ของพระองค์จะทำให้พวกเขาแตกต่างจากชนชาติอื่น ๆ ทั่วโลก (อพย. 33:14–16) เมื่อใกล้ถึงจุดสิ้นสุดของพันธสัญญาเดิม เอเสเคียลพยากรณ์ว่าเมื่อพระวิหารได้รับการบูรณะ เมืองที่พระวิหารตั้งอยู่จะถูกเรียกว่า “พระยาเวห์สถิตอยู่ที่นั่น” (อสค. 48:35) พระเยซูคือ องค์อิมมานูเอล “พระเจ้าสถิตกับเรา” และในตอนนี้พระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราแต่ละคนและคอยช่วยเราโดยพระวิญญาณของพระองค์ (1 คร. 3:16; 6:19) และวันหนึ่งเราจะได้อยู่ในที่ประทับของเจ้าตลอดไป (วว. 22:4–5) หากจะกล่าวว่า **การตอบสนองต่อการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า คือคำจำกัดความที่โดดเด่นว่าเราเป็นประชากรของเจ้า** ก็คง

ไม่ผิดนัก ผู้ที่เป็นของพระเจ้าจะรักและเฝ้ารอการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ ในพระธรรมสดุดี 105:4 หนุนใจเราว่า

จงแสวงหาพระยาห์เวห์ และพระกำลังของพระองค์
แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เสมอ

แต่เราจะเติบโตในความปรารถนาที่จะได้พบกับการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าได้อย่างไรโดยที่ยังรู้สึกว่าคุณค่าของพระเจ้านั้นยังเพียงพออยู่? เราควรคาดหวังว่าเราจะได้พบกับพระเจ้าในรูปแบบใด? และจะเป็นการโอ้อวดหรือไม่ที่พูดถึงการได้พบกับพระเจ้าและการมีประสบการณ์กับพระองค์?

พระคัมภีร์อธิบายวิธีในการคิดเกี่ยวกับการสถิตอยู่ของพระเจ้า ซึ่งจะช่วยให้เราตอบคำถามเหล่านี้ได้

พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่งของพระเจ้า

พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่ง

ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระวิญญานของพระองค์ได้

หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์

ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ก็สถิตที่นั่น

ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอนไว้ในแดนคนตาย พระองค์ทรงอยู่ที่นั่น

ถ้าข้าพระองค์จะบินไปไกลถึงที่ตะวันออก

หรือถ้าข้าพระองค์อาศัยอยู่สุดขอบทะเลตะวันตก

แม้ที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะจับข้าพระองค์

และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะฉวยข้าพระองค์ไว้

(สดด. 139:7-10)

ไม่มีสถานที่ใดที่เราอยู่แต่พระเจ้าไม่ทรงสถิตอยู่ พระเจ้าทรงรู้ทุกสิ่งและเห็นทุกอย่าง “ไม่มีสิ่งทรงสร้างใดใดถูกปิดซ่อนไว้จากพระองค์ แต่ตรงกันข้าม ทุกสิ่งก็ปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราจะต้องถวายรายงานด้วย” (ฮบ. 4:13) การทรงสถิตอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่งของพระเจ้าเป็นข้อพระคัมภีร์หนึ่งที่นำตื่นตะลึงที่สุด มีหลายครั้งที่ผมอยากจะอยู่ในสถานที่สองที่พร้อมกันแต่ก็ทำไม่ได้ พระเจ้าไม่เพียงแค่มองสถิตอยู่ในสถานที่สองที่พร้อมกันได้เท่านั้น พระองค์ทรงสถิตอยู่ในทุกสถานที่ในเวลาเดียวกัน

พระเจ้าสามารถสำแดงการสถิตของพระองค์ได้ทุกที่และทุกเวลา ก็เพราะว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นแล้ว

การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงสถิตอยู่กับเราในช่วงเวลาต่าง ๆ ด้วยวิธีที่พิเศษและเจาะจง การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าได้รับการสัญญาไว้โดยเฉพาะต่อคริสตจักร ซึ่งเป็น “ที่สถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ” (อฟ. 2:22) พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเราเพื่อที่จะตรัสกับเราด้วยถ้อยคำ ภาพเมื่อพระคำของพระองค์ได้รับการเทศนา (1 คร. 2:4) ขณะที่เราเฉลิมฉลองพิธีมหาสนิท เราเฉลิมฉลองมากกว่าเป็นเพียงแค่สิ่งเตือนใจหรือเป็นเพียงแค่สัญลักษณ์ พระผู้ช่วยให้รอดผู้สิ้นคั้นพระชนม์ทรงสถิตอยู่ด้วยกันกับเราผ่านทางความเชื่อเมื่อเราระลึกถึงพระราชกิจแห่งการคืนชีพของพระองค์ กล่าวในทางที่ลึกซึ้งคือ เราได้รับกำลังใจใหม่ในการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์และกับซึ่งกันและกัน (1 คร. 11:27-32)

บางครั้งเราตระหนักถึงการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ แต่บางครั้งก็ไม่ แต่การไว้วางใจว่าพระเจ้าจะทรงอยู่กับเราจะให้ผลที่เฉพาะเจาะจง การที่ได้ตระหนักว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้เราจะทำให้

เราอบอุ่นใจ เราจะมีสถิตอยู่เสมอว่าพระเจ้าทรงรู้ทุกสิ่งที่เราทำ เราจะมี ความมั่นใจท่ามกลางสถานการณ์ที่ยากลำบาก

แน่นอนว่ามีหลายครั้งที่เราไม่ได้คาดหวังว่าเราจะตระหนักได้ถึง การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าแต่เรากลับสัมผัสถึงการทรงสถิตอยู่ได้ของ พระเจ้าอย่างชัดเจนมาก คลื่นแห่งสันติสุขโถมเข้าสู่เราอย่างกะทันหัน ความสุขที่ไม่อาจระบับได้เกิดขึ้นจากส่วนลึกของจิตวิญญาณของเรา เราสัมผัสถึงความเจ็บปวดอันแสนหวานจากการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงทำให้เรากลับใจใหม่ ในช่วงเวลาเหล่านั้น นั้นหมายความว่า การสถิต ของพระเจ้าได้ลงมาหาเราใช่ไหม? หรือเราถูกนำเข้าไปถึงที่ประทับของ พระเจ้าหรือไม่? คำตอบคือ ไม่ เพราะพระเจ้าสถิตอยู่ที่นั่นตั้งแต่แรกเริ่ม เราเพียงแค่รู้สึกตระหนักรู้ได้มากขึ้นเท่านั้น

ดี. เอ. คาร์สันสังเกตว่า “เรามักจะ**รู้สึก**มีกำลังใจและได้รับการเสริม สร้าง” เมื่อเรารวมนมัสการกับบรรดาผู้เชื่อ ผลที่ได้คือ “เราได้ตระหนักรู้ ถึงความรักของพระเจ้าและความจริงของพระองค์อีกครั้ง และเราได้รับ กำลังใจที่จะตอบสนองด้วยความรู้สึกที่รักเทิดทูนและด้วยการกระทำ” คาร์สันเตือนเราถึงความจริงที่สำคัญนี้ว่า “โดยพื้นฐานแล้ว สิ่งที่น่าให้ เราสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าได้คือการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ ของพระเยซูเจ้า” คาร์สันเตือนใจเราให้นึกถึงความจริงนี้ไว้เสมอเมื่อใดก็ตามที่เราเริ่มคิดว่าการนมัสการของเราทำให้เราเข้าใกล้พระเจ้า เพราะ “มันมักจะใช้เวลาไม่นานก่อนที่จะเรารู้ว่าการนมัสการของเรา เป็นสิ่งที่มีคุณค่า หรือดีเพียงพอที่ทำให้เราเข้าใกล้พระเจ้าได้”⁴

คาร์สันกำลังแสดงความกังวลเกี่ยวกับความหลงใหลในสิ่งลึกลับ เกินกว่าจะอธิบายได้ที่มีกลายเป็นสิ่งล่อใจสำหรับคริสเตียนมาโดยตลอด หากเราอ้างถึงการเข้าใกล้พระเจ้าโดยไม่เอ่ยถึงพระคริสต์หรือกล่าวถึง พระราชกิจที่พระคริสต์ทรงทำเสร็จแล้วเพื่อเราบนไม้กางเขน เรากำลังบอก ว่าเราสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าได้โดยปราศจากคนกลาง หรืออีกนัยหนึ่ง

เรากำลังบอกว่าเราสามารถมีประสบการณ์กับพระเจ้าได้โดยไม่ต้องคิดถึงสิ่งที่พระเยซูคริสต์ผู้เดียวที่ทำให้เราสามารถกลับมาเข้าเฝ้าพระเจ้าได้อีกครั้ง ความเข้าใจแบบนี้จะทำให้เราเริ่มมองหาวิธีต่าง ๆ มากมายที่เราคิดว่าเป็นสูตรสำเร็จที่จะทำให้เราสามารถสัมผัสประสบการณ์การประทับอยู่ของพระเจ้าอีกครั้ง ตัวอย่างเช่น

บางทีมันอาจจะเป็นตอนที่ฉันยกมือขึ้น

มันเป็นแบบนี้เสมอเมื่อเราถึงท่อนประสานเสียง

ของเพลงที่ได้รับการเจิมแล้ว

บางทีมันอาจจะเกิดขึ้นทุกครั้งที่อาแมนดำเนินคนร้องเพลง

บางทีมันอาจจะเกิดขึ้นตอนจุดเทียน

ขอให้เราเข้าใจตรงกันอย่างชัดเจนตรงนี้ว่า ไม่มีผู้นำนมัสการ ศิษยาภิบาล หรือนักดนตรีคนใดสามารถพาเราเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ ไม่ใช่การอธิษฐานอย่างเฉพาะเจาะจง หรือลำดับพิธีที่ชัดเจน หรือสิ่งของที่เราคิดว่าเป็นสิ่งบริสุทธิ์หรือศักดิ์สิทธิ์ หรือทำทางอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือกรอบความคิดที่แน่นอน มีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่สามารถนำเราไปสู่การทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าได้ และพระเยซูทรงบรรลุลผลสำเร็จโดยผ่านการสิ้นพระชนม์แทนที่พระองค์ ซึ่งทำให้มันแห่งการพิพากษาของพระเจ้าที่แยกเราออกจากที่ประทับของพระองค์นั้นถูกปลดออกไปตลอดกาล (ฮบ. 10:19–22) การเชื่อและวางใจด้วยทั้งหมดทั้งหัวใจในพระราชกิจ การทรงไถ่ที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขนเท่านั้นที่เราจะทำให้เราสามารถพบกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ มีเพียงพระคริสต์เท่านั้นที่นำเราเข้าใกล้พระบิดาอย่างแท้จริง

เราอาจตระหนักได้มากขึ้นถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าในขณะที่เราร้องเพลงถวายพระองค์ แต่พระองค์ไม่ต้องการเสียงดนตรีเพื่อทำให้พระองค์รู้จักเรา ฮาโรลด์ เบสต์ได้อธิบายปัญหานี้ไว้ได้อย่างดีว่า “คริสเตียนที่มีความสามารถในการเล่นเครื่องดนตรี...อาจจะคิดว่าเมื่อพวกเขาเล่นดนตรีนั้นจะสามารถสร้างบรรยากาศว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่

ด้วยได้มากกว่าตอนที่พวกเขาไม่ได้เล่น การนมัสการแบบนั้นเป็นไปได้ด้วยเสียงดนตรีมากกว่าไม่มีเสียงดนตรี และพระเจ้าจะทรงฟังเสียงดนตรีนั้นก่อนที่จะเสด็จมา”⁵

เราสามารถช่วยผู้นำนมัสการของเราในด้านนี้ได้โดยการไม่ขอบคุณพวกเขาสำหรับ “การนำนมัสการของเขานำพวกเราไปสู่การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า” แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราสามารถขอบคุณเขาในสิ่งอื่น ๆ ได้ เช่น ขอบคุณที่พวกเขานำการนมัสการได้อย่างยอดเยี่ยม ขอบคุณทักษะทางดนตรีที่พวกเขามี ขอบคุณความกระตือรือร้นของพวกเขา ขอบคุณความมุ่งมั่นในการประกาศพระวาระของพระเจ้าและการประกาศข่าวประเสริฐ ทั้งหมดนี้เป็นวิธีการที่พระเจ้าใช้เพื่อทำให้เราตระหนักถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำสำเร็จแล้วเพื่อที่เราจะสามารถกลับมาเข้าเฝ้าพระเจ้าได้อีกครั้ง

แล้วเราจะบอกความแตกต่างระหว่างการสัมผัสได้จริงถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ กับประสบการณ์ทางอารมณ์ที่เกิดจากการถูกบรรยายาศึกษาในการนมัสการเราใจให้เกิดความรู้สึกร่วมได้อย่างไร? ทั้งนี้เราสามารถรู้ได้โดยตรวจสอบว่าเราจดจ่อสิ่งใดและผลที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นคืออะไร หากสิ่งที่เราทำได้คือสิ่งทางกายภาพ เช่น เสียงของเครื่องดนตรีบางชิ้นที่จับใจของเรา หรือการเล่นแสงสีในระหว่างการนมัสการ เป็นต้น นั่นดูเหมือนว่าเป็นประสบการณ์ทางอารมณ์มากกว่าประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณ โดยทั่วไปแล้วการพบกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัวจะเกิดผลหลายอย่าง เช่น จะทำให้รู้สึกหิวกระหายพระคำของพระองค์มากขึ้น มีความรักที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อพระเจ้า ช่วยให้อุดม และมีความมุ่งมั่นปรารถนาในชีวิตที่พระเจ้าทรงพอพระทัยมากขึ้น พระเจ้าสามารถใช้บทเพลงและเสียงดนตรีเพื่อส่งผลต่ออารมณ์ของเราได้ แต่บทเพลงและเสียงดนตรีจะไม่มีวันเป็นสื่อกลางที่นำเราเข้าสู่การทรงสถิตของพระองค์ เพราะมีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่สามารถทำสิ่งนี้ได้ คือ การเป็นคนกลางนำเราเข้าสู่การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

อย่างไรก็ดี ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงสถิตอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์นั้นยังคงอยู่ และนั่นคือสภาพความเป็นจริงที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราได้ประโยชน์จากสิ่งนี้อย่างเต็มเปี่ยม

ไผ่กาประสบการณ์การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

หากพระเจ้าทรงเปิดเผยการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระองค์เพราะนี่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ ดังนั้น เราควรไผ่หาการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือไม่? เราควรหวังที่จะได้พบกับพระเจ้านอกเหนือจากความเชื่อที่ว่าพระองค์ทรงสถิตกับเราหรือไม่?

อย่างแน่นอนที่สุดให้เราลองพิจารณาคำพูดจาก เกรแฮม แฮร์ริสัน (Graham Harrison) ศิษยาภิบาลชาวอังกฤษกัน เขากล่าวไว้ว่า

ไม่มีสิ่งใดสามารถทดแทนการสำแดงการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าตามที่ได้อธิบายไว้ในพระคัมภีร์ท่ามกลางประชากรของพระองค์เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาไม่สัมผัสถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าพวกเขาควรแสวงหาด้วยความถ่อมใจ แต่ไม่ละเลยหน้าที่ความรับผิดชอบที่พวกเขาต้องทำในขณะนั้นหรือปฏิเสธพระพรที่มีอยู่ในปัจจุบัน และตระหนักได้ว่าการทรงสถิตอยู่ด้วยจะมีมากขึ้นอย่างไม่สิ้นสุดเสมอกับพระเจ้าและพระบิดาผู้ซึ่งปรารถนาจะสามัคคีธรรมกับผู้ที่ได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์และบังเกิดใหม่โดยพระราชกิจของพระวิญญาณของพระองค์⁶

ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่งในเวลาเดียว แต่บางครั้งพระองค์ก็เลือกที่จะสำแดงการสถิตอยู่ของพระองค์ให้เป็นที่รู้จักในบางสถานที่อย่างเจาะจง พระองค์ทรงปรากฏแก่โมเสสเป็นพุ่มไม้ที่มีไฟลุกโชนแต่มีไหม้ไฟ (อพย. 3:2) พระองค์ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอลในพลับพลาขณะพวกเขาเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดาร (อพย. 29:42-45)

พระองค์ทรงเขย่าห้องที่เหล่าสาวกกำลังอธิษฐานและแสดงฤทธิ์เดชแห่งการรักษากษของพระองค์ผ่านเงาของเปโตร (กิจการ 4:31; 5:15)

ด้านนี้ของสวรรค์ผู้นมัสการที่แท้จริงมักจะปรารถนาที่จะเข้าใจมากยิ่งขึ้นเสมอทั้งจากการได้พบกับพระเจ้าและได้รู้จักพระลักษณะของพระองค์มากขึ้น เราสามารถรู้สึกขอบคุณสำหรับพระพรที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเราและสำหรับประสบการณ์ ณ ปัจจุบันที่เราได้มีโอกาสสัมผัสถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ แต่ถึงกระนั้นเรายังคงอธิษฐานและปรารถนาที่พระเจ้าจะทรงสำแดงฤทธานุภาพ พระสิริและความงดงามของพระองค์ให้กับเรามากยิ่งขึ้นด้วย และถึงแม้ว่าเราไม่สามารถจัดเตรียมสิ่งใด ๆ เพื่อบังคับให้พระวิญญานของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวท่ามกลางเราได้ แต่เราสามารถปรารถนา คาดหวัง และเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งนั้นได้

ตัวอย่างของคริสตจักรยุคแรกแสดงให้เห็นว่าการวางใจในอำนาจครอบครองสูงสุดเหนือทุกสิ่งของพระเจ้าไม่ได้ขัดขวางการขอให้พระเจ้าเปิดเผยการทรงสถิตและฤทธานุภาพของพระองค์แก่เราในรูปแบบที่พิสดารได้จริง ในตอนท้ายของกิจการบทที่ 4 เหล่าสาวกแสดงความมั่นใจอย่างยิ่งว่าพระเจ้าทรงกำกับดูแลทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งเฮโรด ปีลาต คนต่างชาติ และชาวยิวต่างก็ทำ “สิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์ [ของพระเจ้า] และพระดำริ [ของพระองค์] ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เกิดขึ้น” (4:28) แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ความคาดหวังของเหล่าบรรดาสาวกของสาวกลดน้อยลงเลยว่าพระเจ้าจะทรงกระทำการอัศจรรย์ผ่านทางพวกเขา พวกเขาอธิษฐานว่า “ขอพระองค์ยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรค” เพื่อให้คนสรรเสริญพระเยซูมากขึ้น (4:30) อำนาจในการครอบครองสูงสุดอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าคือรากฐานแห่งความหวังที่จะมีประสบการณ์ในการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

การฟื้นฟูที่แท้จริงจะเปี่ยมไปด้วยตัวอย่างมากมายที่พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ทรงเสด็จเยี่ยมเยียนประชากรของพระองค์ด้วยการทรง

สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาและด้วยทรงฤทธานุภาพของพระองค์ สิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเป็นปกตินั้นเพิ่มความเข้มข้นและขอบเขตให้มากขึ้น ผู้คนจะตระหนักได้ว่าสิ่งที่ตัวเองทำนั้นเป็นบาป สำนึกผิดจนต้องร้องให้ออกมา ตัวสั่นเทาอย่างควบคุมไม่ได้เพราะรู้สึกยำเกรงพระเจ้าอย่างถึงที่สุด และมีประสบการณ์ในสันติสุขและความชื่นชมยินดีอย่างที่ไม่สามารถอธิบายได้ คริสเตียนที่ไม่เย็นไม่ร้อนกลับใจใหม่ในสิ่งที่ตนเป็นคนบาปกลับใจใหม่ และกิจกรรมธรรมดา ๆ มาพร้อมกับฤทธานุภาพที่ไม่ธรรมดาของพระเจ้า พระเจ้าทรงสำแดงการสถิตอยู่ของพระองค์เพื่อพระสิริของพระองค์ เพราะเหตุใดเราจึงไม่อยากเฝ้าหาประสบการณ์ที่คล้ายกันของพระเจ้าท่ามกลางเราในปัจจุบันนี้?

ท่าที 3 ประการที่จะช่วยเราในการเฝ้าหาการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้านี้ คือ การฟังพาในพระเจ้าอย่างไม่คิดชีวิต ความคาดหวังอย่างกระตือรือร้น และการตอบสนองด้วยความถ่อมใจ

การฟังพาในพระเจ้าอย่างไม่คิดชีวิต

บรรทัดแรกของเพลงฮีม “พระเยซูทรงจ่ายให้หมดแล้ว” (Jesus Paid It All) ทำให้ผมนึกถึงสภาพของผมต่อหน้าจำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้า “ข้าได้ยินพระเจ้าผู้ไถ่ตรัสว่า ‘กำลังของเจ้าน้อยจริง ๆ’”

และในความจริงมันก็เป็นเช่นนั้น ตัณหาของเนื้อหนังต่อสู้กับวิญญาณจิตของผม (1 ปต. 2:11) โลกเรียกร้องผมอยู่ตลอดเวลาให้มีความสุขกับสิ่งที่ผิดศีลธรรม มีทัศนคติที่ชั่วร้าย และมีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งยั่ววนของโลกที่กำลังผ่านพ้นไป (1 ยอห์น 2:15–17) มารนั่นเหมือนสิ่งโศคร่ำครวญที่เดินวนเวียนเที่ยวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ด้วยการหลอกลวงและการกล่าวโทษ (1 ปต. 5:8)

ผมคือคนที่ต้องฟังพาพระเจ้าอย่างเข้าตาจน และคุณก็เช่นกัน

พระเจ้าได้ส่งพระวิญญาณของพระองค์มาช่วยเรา และสิ่งแรกที่พระวิญญาณทรงทำคือประทานพระคำของพระเจ้าแก่เรา ในพระคำของ

พระเจ้า เราพบ “พระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่ของพระองค์” (2ปต. 1:4) และเรียนรู้สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเราแล้วในข่าวประเสริฐ ตลอดจนวิธีที่พระองค์ทรงให้เราเป็นอิสระ การพึ่งพาพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าเราจะอยู่เฉย ๆ ไม่ทำอะไรหรือทำเพียงแค่ออกยเท่านั้น การพึ่งพาที่กล่าวถึงนี้มันแสดงออกมาในการแสวงหาความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับวิถีทางของพระเจ้า และการเปิดเผยฤทธิ์เดชของพระองค์ผ่านทางพระคัมภีร์ พระวาทะของพระเจ้าช่วยฟื้นคืนจิตวิญญาณของเรา ทำให้เรามีปัญญา เต็มเต็มหัวใจของเราด้วยความชื่นชมยินดี และทำให้ดวงตาของเราสว่างขึ้น (สดด. 19:7-8) การเพิกเฉยต่อพระคัมภีร์ไม่เพียงแต่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระวิญญาณทรงนำเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นว่าเราวางใจในตัวเองมากกว่าพระเจ้าอีกด้วย

นอกจากนี้เรายังแสดงให้เห็นว่าเราพึ่งพาพระเจ้าโดยขอให้พระองค์ประทานกำลังแก่เราโดยพระวิญญาณของพระองค์ นั่นเป็นเหตุผลที่เราถูกสอนให้อธิษฐานในพระวิญญาณและโดยพระวิญญาณ และอธิษฐานขอให้พระวิญญาณทรงทำงาน (รม. 8:26; อฟ. 6:18; ยูดา 20) พระองค์ทรงช่วยเหลือเราในยามที่เราอ่อนแอ พระเยซูเองทรงเป็นแบบอย่างแห่งการอธิษฐานเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในโลกใบนี้ เปาโลบอกเราว่าเราต้อง “อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 ธส. 5:17) การคิดว่าเราสามารถละเลยการอธิษฐานได้แต่ก็จะคงยังได้รับประสบการณ์การทรงสถิตและฤทธานุภาพของพระเจ้าถือว่าเป็นการคิดเข้าข้างตัวเองอย่างถึงที่สุด สาเหตุของการไม่อธิษฐานมักจะมาจากความหึงหวงไม่ใช่ความเกียจคร้าน

ดังนั้น นี่คือการถาม คุณอธิษฐานเพื่อคริสตจักรของคุณมากเพียงไรสำหรับช่วงเวลาที่พวกคุณจะได้ใช้ร่วมกัน? คุณได้อธิษฐานอย่างเฉพาะเจาะจงหรือไม่ที่พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงเปิดเผยพระคริสต์แก่ทุกคนที่มา่วมนมัสการในคริสตจักรและที่พระวิญญาณจะช่วยผู้นำนมัสการให้สามารถนำการนมัสการได้อย่างที่พระเจ้าทรงพอพระทัย รวมถึงอธิษฐานอย่างเจาะจงที่ชีวิตของสมาชิกในคริสตจักรแต่ละคน

จะเกิดผล? หรือคุณเพียงแค่อธิษฐานอย่างไม่คิด เช่น “ขอพระเจ้าทรงอวยพรทุกคนในวันนี้”? คุณอธิษฐานบ้างไหม? คุณวางใจในสิ่งใดมากกว่ากันระหว่างฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า หรือแผนงานและการกระทำของมนุษย์?

การพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสม่ำเสมอจะทำให้เกิดความรู้สึกพระขอบคุณ เกิดความถ่อมใจและสันติสุขอย่างลึกซึ้งในหัวใจของเรา เราจะได้เห็นพระเจ้าตอบคำอธิษฐานของเรา เราจะไม่ลืมหากปราศจากพระเยซูแล้ว เราไม่สามารถทำอะไรได้เลย เราจะถูกทดลองน้อยลงในการที่จะพึ่งพาความสามารถของตนเอง เราจะตระหนักได้ว่าแท้ที่จริงแล้วเป็นพระเจ้าต่างหากที่ทรงควบคุมทุกสิ่ง และเราไม่สามารถทำอะไรได้เลย หากปราศจากพระองค์

ไม่ใช่ความสามารถของเราที่แสดงฤทธานุภาพของพระเจ้า แต่เป็นความอ่อนแอของเราต่างหาก (2 คร. 12:9) และการตระหนักได้ถึงความอ่อนแอของตนเองเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าเราปรารถนาจะรู้มากขึ้นเกี่ยวกับการสถิตอยู่ของพระเจ้า

ความคาดหวังอย่างกระตือรือร้น

ในวันขอบคุณพระเจ้า ลูก ๆ ของผมบางคนกับครอบครัวของพวกเขาจะเดินทาง 9 ชั่วโมงเพื่อมาเยี่ยมเรา เมื่อใกล้ถึงเวลาที่ทุกคนจะมาถึง ทุกคนต่างนั่งถอยหลังนาที่ ตั้งใจฟังเสียงรถที่เลี้ยวเข้ามาจอดในบ้าน ตั้งใจดูไฟหน้ารถที่ส่องเข้ามาในบ้านอย่างตื่นเต้น และคาดหวังว่าในอีกไม่กี่นาทีเราจะได้เจอพวกเขา

พวกเราบางคนบอกว่าเราปรารถนาที่จะพบกับพระเจ้าแต่เรากลับไม่ได้คาดหวังว่าพระองค์จะทรงเสด็จมาจริง ๆ เราคิดไปว่าพระองค์คงจะไม่ได้ตรัสหรือคงไม่ได้ทำอะไรจริง ๆ หรือ เราเป็นเหมือนพ่อแม่ที่เปิดประตูเสื้อผ้าเพื่อตรวจสอบว่าสัตว์ประหลาดที่ลูกของเราได้ยินนั้น

อยู่จริงหรือไม่ แต่หากเราพบขึ้นมามีจริง ๆ ละก็ เราก็พร้อมที่จะเป็นลมหรือกรี๊ดร้องออกมาทันที

พระคัมภีร์ไม่เพียงบอกเราถึงสิ่งที่เราควรเชื่อเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น แต่ยังสอนให้เราทำที่แห่งความคาดหวัง และสิ่งหนึ่งที่เราคาดหวังก็คือพระวิญญาณจะทำให้การทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าเป็นที่ประจักษ์ผ่านของประทานฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ “จงมุ่งหาความรักและขวนขวายของประทานจากพระวิญญาณ” คือสิ่งที่เปาโลได้บอกเราใน 1 โครินธ์ 14:1

ตามที่เราได้พูดคุยกันมาก่อนหน้านี้แล้วว่า เมื่อเราพบกัน พระวิญญาณจะทรงประทานของประทานให้กับเรา พระเจ้าจะทรงเปิดทางให้เราได้มีโอกาสรับใช้โดยใช้ของประทานนั้น และพระเจ้าทรงช่วยให้กิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลายเหล่านั้นเกิดผล มีการสำแดงของพระวิญญาณแก่แต่ละคนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม (1 คร. 12:1-7) แง่มุมหนึ่งของการดีที่เราทำร่วมกัน คือ เป็นคำยืนยันที่มองเห็นได้ด้วยตาว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเรา แล้วเราละ เราคาดหวังไหมว่าพระเจ้าจะทรงกระทำพระราชกิจผ่านทางของประทานฝ่ายวิญญาณทุกอย่าง

เมื่อมีคนกำลังควบคุมเครื่องเสียงอยู่ พวกเขากำลังใช้ของประทานแห่งการช่วยเหลือ ในขณะที่ถูกถวายกำลังผ่านไป สมาชิกได้มีโอกาสใช้ของประทานในการถวาย ในขณะที่เราฟังคำเทศนา พระวิญญาณกำลังเคลื่อนเข้าสู่ใจเราผ่านทางของประทานแห่งการเป็นผู้นำและการสอนของศิษยาภิบาล ในขณะที่ใครบางคนอธิษฐานเพื่อเพื่อนที่กำลังต่อสู้กับโรคมะเร็ง พวกเขากำลังใช้ของประทานแห่งความเมตตาและอาจจะร่วมถึงของประทานในการรักษาโรค เราคาดหวังว่าเราจะได้พบกับพระเจ้าในช่วงเวลาเหล่านั้นหรือไม่?

หรือจริง ๆ แล้วเราเองก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมากนักเพราะไม่อยากรู้สึกต้องผิดหวังภายหลัง? หรือมันเป็นเพียงแค่การทำเครื่องหมายถูกหน้าสิ่งที่เราคิดว่าต้องทำให้เสร็จ? เช่น

นมัสการ **นมัสการแล้ว** (ทำเครื่องหมายถูกต้องเพราะทำเสร็จแล้ว)

ร้องเพลง **ร้องแล้ว** (ทำเครื่องหมายถูกต้องเพราะทำเสร็จแล้ว)

อธิษฐาน **อธิษฐานแล้ว** (ทำเครื่องหมายถูกต้องเพราะทำเสร็จแล้ว)

ถวายทรัพย์ **ถวายแล้ว** (ทำเครื่องหมายถูกต้องเพราะทำเสร็จแล้ว)

ฟังเทศนา **ฟังแล้ว** (ทำเครื่องหมายถูกต้องเพราะทำเสร็จแล้ว)

มหาสนิท **รับแล้ว** (ทำเครื่องหมายถูกต้องเพราะทำเสร็จแล้ว)

การให้พร? **หายไป**

จะเป็นอย่างไรหากพระเจ้าทรงสถิตอยู่เพื่อทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ในใจเราในทุกช่วงเวลาเหล่านั้น หากเราไม่คาดหวังว่าพระเจ้าจะยังทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์อยู่ เราก็จะพลาดในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำอยู่ เราสามารถคาดหวังสิ่งยิ่งใหญ่จากพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ผู้สถิตอยู่ในเราและอยู่ท่ามกลางพวกเราได้

การตอบสนองด้วยความถ่อมใจ

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์อยู่เสมอเพื่อให้เราเป็นไปตามพระฉายาของพระคริสต์ นี่ถือเป็นสิทธิพิเศษอย่างยิ่งที่เราได้เป็นเครื่องมือของพระวิญญาณในเวลาที่เราใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณของเรา แต่ถ้าเราไม่ตอบสนอง เราจะพลาดจากวิธีต่าง ๆ ที่พระวิญญาณทรงมีพระประสงค์ที่จะใช้เรา ผลก็คือ เราจะพลาดโอกาสในการเสริมสร้างผู้อื่นและพลาดโอกาสในการสัมผัสกับการสถิตอยู่ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

มีหลายต่อหลายครั้งที่การทำงานของพระวิญญาณถูกดูหมิ่นเพราะผู้คนทำตามสิ่งที่ชาวโครินธ์ทำและตอบสนองต่อของประทานเหล่านั้นด้วยความหยิ่งทะนงในตนเอง พวกเขามองว่าของประทานฝ่ายวิญญาณของตนเองนั้นเหนือกว่าผู้อื่น พวกเขาทำตัวราวกับว่าประสบการณ์ส่วนตัวตามอารมณ์และความรู้สึกของพวกเขาทำให้พวกเขาได้รับสิทธิอำนาจที่มาจากพระเจ้า การพูดว่า “พระเจ้าทรงบอกฉัน” เป็นวิธีที่ไม่ฉลาด

ในการเริ่มประโยค เว้นแต่คุณจะทำอย่างนั้นมาจากพระคัมภีร์ ประสบการณ์ส่วนตัวไม่ได้เป็นการยืนยันว่าเราได้รับสิทธิอำนาจมาจากพระเจ้า และก็ไม่ได้หมายความว่าเราต้องละทิ้งความคิดที่เข้ามาในจิตใจของเรา และเราไม่จำเป็นต้องปฏิเสธหรือกลัวความคิดเหล่านั้น

การตอบสนองด้วยความถ่อมใจ หมายถึง การพูดหรือกระทำที่เราคิดว่าพระเจ้าอาจจะดำเนินบางสิ่งบางอย่างผ่านตัวเรา ตัวอย่างเช่น จู๊ ๆ เราก็คงรู้สึกว่าอยากอธิษฐานเพื่อใครบางคน หรือไม่ก็เมื่อคุณเห็นหน้าใครบางคนที่ไม่ได้พบกันมาสักช่วงหนึ่งแล้วมีข้อพระคัมภีร์ “ผุดขึ้นมา” ในใจของคุณ เป็นต้น การตอบสนองด้วยความถ่อมใจคือการแบ่งปันสิ่งเหล่านี้กับคนนั้นหรือไม่ก็ส่งข้อความหรือโทรศัพท์หาเขา

ปกติแล้วในวันอาทิตย์คริสตจักรต่าง ๆ ในเครือ Sovereign Grace จะเตรียมไมโครโฟนไว้ด้านหน้า เราคาดหวังว่าพระปัญญาบรุษทั้งหลาย สมาชิกของคริสตจักรให้อ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน หรือกล่าวคำทำนาย ในช่วงเวลาที่เรามานมัสการร่วมกัน ศิษยาภิบาลจะคัดกรองสิ่งที่จะแบ่งปันตามเนื้อหาและความเหมาะสม ในการนมัสการร่วมกันหลายร้อยครั้งที่ผมได้เห็นพระเจ้าได้ทรงใช้การตอบสนองโดยธรรมชาติของผู้คนในที่ประชุมเพื่อเสริมสร้างชื่นชมและปลอบใจวิสุทธิชนของพระเจ้า (1 คร. 14:3) และผลที่ตามมาก็คือเราได้รับประสบการณ์การทรงสถิตอยู่ของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าเราควรจะคาดหวังว่าจะได้พบกับการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าเมื่อเรารวมกันเพื่อนมัสการพระเจ้า แต่เราก็ควรจะคาดหวังที่จะพบกับพระองค์ในเวลาอื่นได้เช่นกัน พระผู้เลี้ยงแกะที่สัตย์ซื่อของเราจะทรงกระทำสิ่งต่าง ๆ ในเวลาที่ต่างกันและในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้เรามีความมั่นใจได้ว่าพระองค์ทรงเฝ้าดูรายละเอียดในชีวิตของเราด้วยความรักและด้วยพระปัญญาของพระองค์

มีครั้งหนึ่งที่จู๊กับผมกำลังตัดสินใจว่าอาจจะต้องย้าย ซึ่งเราไม่ได้บอกใครในคริสตจักร และก่อนที่เรากำลังจะตัดสินใจขั้นสุดท้ายก็ได้มีเพื่อนในคริสตจักรคนหนึ่งแวะมาบ้านเราพร้อมเขียนข้อความที่เธอ

คิดว่าพระเจ้าทรงอยากให้กำลังใจกับเราทั้งสองคน มันเป็นเรื่องความที่เกี่ยวกับการตัดสินใจครั้งสำคัญที่จะทำให้เกิดผลมาก แต่แน่นอนว่าจะมีความโศกเศร้าเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ข้อความนี้ทำให้ดวงตาของผมเอ่อล้นด้วยน้ำตาแห่งความซาบซึ้ง

มันเป็นเรื่องบังเอิญใช่ไหม? ใช่ มันอาจจะเป็นเรื่องบังเอิญก็ได้แต่สิ่งที่คล้ายกันเช่นนี้เกิดขึ้นหลายครั้ง และในแต่ละครั้งที่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นผมได้รับการดูแลเป็นพิเศษจากพระเจ้า เมื่อมีคนที่ไม่รู้ว่ากำลังมีอะไรเกิดขึ้นบ้างในชีวิตของผม ได้แบ่งปันหรือให้กำลังใจผมในสิ่งที่ตรงกับสถานการณ์ของผมในตอนนั้น ทุกครั้งมันทำให้ผมได้หวนกลับมาตระหนักอีกครั้งว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้และในพระคริสต์พระองค์ทรงมีพระเมตตาต่อผมเสมอ

การกระตุ้นเตือนของพระวิญญาณไม่ได้มาในรูปแบบของข้อความเสมอไป และปกติแล้วพระองค์จะไม่ค่อยได้ทำเช่นนี้ด้วย แต่สำหรับหลายคนมันอาจจะเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อว่าพระวิญญาณจะทรงกระตุ้นเตือนเรา แต่ทว่าในพันธสัญญาใหม่มีตัวอย่างมากมายเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงในชีวิตประจำวันของเรา เช่น เปาโลตัดสินใจที่จะไม่รับใช้ในเอเชียเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามเขา (กิจการ 16:6) ฟิลิปมีบุตรสาว 4 คนที่ยังไม่ได้แต่งงานและเป็นผู้เผยพระวจนะ (กิจการ 21:9) อากาบัสทำนายว่าเปาโลจะถูกมัดและส่งมอบให้กับคนต่างชาติ (กิจการ 21:11) ดูเหมือนว่าชาวเมืองเซสะโลนิกาและชาวเมืองโครินธ์จะได้รับของประทานในการเผยพระวจนะเมื่อพวกเขาмаพบกันประจำสัปดาห์ (1 คร. 14:29-32; 1 ธส. 5:19-21)

บางครั้งเราไม่ทำตามเพราะเรากลัวว่าเราอาจจะคิดผิด แต่หากสิ่งที่คุณทำหรือแบ่งปันนั้นทำให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าได้รับกำลังใจอย่างแท้จริง พระเยซูจะได้รับพระสิริและคุณทั้งสองจะมีความตระหนักที่สดใหม่เกี่ยวกับการสถิตอยู่ของพระเจ้า และหากสิ่งที่คุณทำหรือแบ่งปันนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการสร้างความประทับใจให้ตัวคุณหรือผิด มันจะทำให้คุณถ่อมใจลง ผู้ถ่อมใจ

ลงจะได้รับพระคุณจากพระเจ้ามากขึ้น (1 ปต. 5:5) ดังนั้นจึงเป็นสถานการณ์ที่เกิดประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่าย

สิ่งที่ผมกำลังอธิบายอยู่นี้ไม่ควรจะลดทอนความตั้งใจจริงของเราที่จะอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์และเชื่อว่าพระคำของพระองค์นั้นเพียงพอเสมอ ถึงแม้ว่าประสบการณ์การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าจะเป็นสิ่งที่สำคัญ แต่ก็ไม่ใช่หัวใจหลักในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้านักศาสนศาสตร์อันเดรียส เคิสเตนแบร์เกอร์ (Andreas Köstenberger) เตือนเราว่า “องค์ประกอบหลักของการได้รับการบังเกิดใหม่จากพระเจ้าไม่ใช่ประสบการณ์ลึกลับ หรือประสบการณ์ทางอารมณ์ รวมไปถึงไม่ใช่ความประทับใจและความรู้สึกภายใน การคิดใคร่ครวญ หรือการแยกออกจากโลกนี้ แต่องค์ประกอบหลักของการได้รับการบังเกิดใหม่จากพระเจ้าคือการอธิษฐานและการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยการเชื่อฟัง”⁷

ความสมดุลที่เหมาะสมถูกบันทึกไว้ในคำพูดของ ดี.เอ. การ์สัน โดยเขาได้เขียนไว้ว่า

เราต้องปรารถนาที่จะรู้มากขึ้นเกี่ยวกับการสถิตอยู่ของพระเจ้าในชีวิตของเรา และอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์เดชแห่งการปลดปล่อย การเปลี่ยนแปลงและการฟื้นฟูท่ามกลางพวกเราด้วยความยำเกรงทุกขั้นตอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเชื่อฟังพระเจ้าด้วยการอธิษฐานอย่างหิวกระหายดังกล่าวดังกล่าวจะต้องได้รับการทำให้เข้มแข็งขึ้นด้วยการยอมจำนนอย่างชื่นชมยินดีต่อข้อบังคับของระเบียบวินัยในพระคัมภีร์⁸

ในขณะที่คุณยอมจำนนต่อพระคัมภีร์ด้วยความชื่นชมยินดี ใครจะรู้ได้ว่าพระเจ้าอาจจะทรงทำกิจต่อผู้อื่นผ่านการตอบสนองที่อ่อนน้อมถ่อมตนของคุณต่อสิ่งที่คุณเชื่อว่าเป็นการกระตุ้นเตือนของพระวิญญาณ?

โทษหากการเปิดเผยถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

มีอีกวิธีหนึ่งที่เราจะสามารถคิดถึงการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้านั้นคือการคิดถึงสวรรค์ บนสวรรค์จะไม่มีพระวิหารให้มนุษย์มัสการพระเจ้าไม่มีโครงสร้างหรือไม่มีที่ใดที่สำแดงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้ายิ่งไปกว่าอีกที่หนึ่ง เพราะพระเจ้าและพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหาร (วอ. 21:22)

ในแง่หนึ่ง เราสามารถพูดได้ว่า ณ ตอนนี้เรากำลังมีประสบการณ์ในการทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าในสวรรค์ พระเจ้าได้ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระคริสต์ “และทรงให้เราหนึ่งด้วยกันกับพระองค์ในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6) ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวว่าเมื่อเรามารวมกันเป็นคริสตจักร เรากำลังมาถึง

นครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ก็อนครเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมรื่นเริงของทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ และมาถึงคริสตจักรของบรรดาบุตรหัวปีผู้มีเชื้อจารึกไว้ในสวรรค์ แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาทุกคน และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว มาถึงพระเยซู ผู้ทรงเป็นศูนย์กลางของ พันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตที่ประพรม ซึ่งได้กล่าวเป็นคำที่ดีกว่าคำแห่งโลหิตของอาเบล (ฮบ. 12:22-24)

ช่วงเป็นภาพที่เหมือนกับการมารวมตัวกันที่คริสตจักรเพื่อนมัสการพระเจ้าเสียนี้กระไร! เราได้เข้าร่วมกับวิสุทธิชนที่ล่วงลับไปก่อนหน้านี้แล้ว ชื่นชมยินดีกับพวกเขาว่าความตายไม่ใช่สิ่งสุดท้ายสำหรับคริสเตียน

แต่การทดลอง ความหวังที่รออยู่ ความผิดหวัง การสูญเสีย และสิ่งเลวร้ายต่าง ๆ ในชีวิตนี้ยังเป็นเครื่องเตือนใจเราอยู่ตลอดเวลาว่า เรายังมาไม่ถึงบ้าน สิ่งที่ดีที่สุดยังมาไม่ถึง และสิ่งที่ยังไม่ถึงนี้คือสิ่งที่เราจะพูดถึงต่อไปในบทสุดท้าย

ความคาดหวังของ ผู้บมัสการที่แท้จริง

การบมัสการกับนิรันดร์กาล

ทุกสิ่งที่ถูกสาปแช่งจะไม่มีอีกต่อไป พระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ที่นั่น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะนมัสการพระองค์ พวกเขาจะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ และพระนามของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของเขาทั้งหลาย กลางคืนจะไม่มีอีกต่อไป เขาไม่จำเป็นต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้า จะทรงเป็นแสงสว่างของเขาทั้งหลาย และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์

วิวรณ์ 22:3-5

ผมได้รับสิทธิพิเศษในการเข้าร่วมการประชุมสำแดงความยิ่งใหญ่แห่งพระสิริของพระเจ้า หรือการประชุมที่ก่อให้เกิดการตระหนักรู้อย่างลึกซึ้งถึงพระเมตตาของพระองค์ซึ่งทำให้ยากที่จะยืนอยู่ได้ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น

ผมรับรู้ได้ว่าเป็นเพียงภาพสะท้อนกลาง ๆ และเป็นเสียงกระซิบอันแผ่วเบาที่สุดของสิ่งที่รอคอยผมอยู่ในสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

ไม่มีการร่วมตัวใด ๆ ของผู้เชื่อเพื่อนมัสการพระเจ้าในชีวิตของเราที่ยังดำเนินอยู่ในโลกใบนี้ที่จะสามารถเปรียบเทียบกับความยิ่งใหญ่ของสิ่งที่กำลังจะมาได้

เรากำลังรอสิ่งใดอยู่

การนมัสการในยุคหน้าจะเป็นอย่างไร?

ประการแรก เราจะ**ไม่ต้อง**จัดการนมัสการพระเจ้าเลย ทุกคำพูด การกระทำ และความคิดจะเป็นสิ่งที่ทำด้วยบริสุทธิ์ใจและด้วยความรัก และถูกถวายแด่พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงไถ่เราเพื่อพระสิริของพระองค์เอง

จะไม่มีใครโต้เถียงกันอีกต่อไป ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเครื่องดนตรีที่ใช้เพลง ผู้นำนมัสการ ระดับเสียง วีดีโอ การแต่งกายหรือหลักคำสอน จะไม่มีการรบกวน ไม่มีอุปสรรค และจะไม่มีสิ่งใด ๆ ที่จะขัดขวางความรักที่เรามีต่อพระเจ้า เพราะสวรรค์เป็นที่ซึ่งพระประสงค์ของพระเจ้าจะสำเร็จอย่างสมบูรณ์ในทันทีด้วยความชื่นชมยินดีอย่างเต็มเปี่ยม สวรรค์เต็มไปด้วยการสรรเสริญ การขอบพระคุณ และการนมัสการที่นอกจากจะไม่มีวันสิ้นสุดแล้วแต่กลับมีแต่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แต่ผู้ที่ประทับบนบัลลังก์และแด่พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์

ในชีวิตนี้เราอาจจะติดหล่มอยู่กับการโต้เถียงกันเกี่ยวกับการนมัสการ จนไม่สามารถเรียนรู้ว่าพระคัมภีร์ได้อธิบายเรื่องการนมัสการบนสวรรค์ไว้อย่างไร เราลืมไปอย่างง่ายดายว่าสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ตอนนี้ เป็นเพียงปฐมบท เป็นเพียงแค่การได้มีโอกาสชิมลางหน้า และมันเป็นเพียงแค่เงาของสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ชีวิตของเราบนโลกใบนี้เป็นเพียงแค่หน้าปกและชื่อเรื่องของสิ่งที่รอคอยเราอยู่ ดังที่ซี. เอส. ลูอิสได้เขียนไว้ว่า “สำหรับคริสเตียนแล้ว ความตายเป็นการเริ่มต้น “บทที่หนึ่งของ

เรื่องราวอันยิ่งใหญ่” ซึ่งเป็นเรื่องราวที่จะดำเนินต่อไปตลอดกาลเป็นนิรันดร์ และทุกบทจะดีกว่าบทก่อนๆ”¹

เปาโลกล่าวว่าเราต้อง “ไม่ได้เอาใจใส่ในสิ่งที่มองเห็น แต่เอาใจใส่ในสิ่งที่มองไม่เห็น” (2 คร. 4:18) เปาโลกำลังกล่าวถึง “ศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบ” ที่รอเราอยู่ ด้วยศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบนี้เองที่ทำให้ความยากลำบากที่เราอยู่ดูเหมือนเป็นสิ่งชั่วคราวและเล็กน้อย เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับ เปโตรสอนว่า “จงตั้งความหวังทั้งหมดไปที่พระคุณ ซึ่งจะประทานแก่พวกท่าน ในเวลาที่พระเยซูคริสต์เสด็จมาปรากฏ” (1 ปต. 1:13) สิ่งที่พระสิริและพระคุณที่จะถูกนำมาถึงเรานั้นจะมีลักษณะเช่นไร? และจะสร้างความแตกต่างอะไรในชีวิตของเราตอนนี้?

พระธรรมวิวรณ์และข้ออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องจะช่วยตอบคำถามเหล่านั้นให้กับเราได้

สวรรค์จะเป็นอย่างไร?

ข้อพระคัมภีร์หลายข้อระบุว่าเรากำลังมุ่งหน้าไปยังนครใหม่และบ้านเมืองที่ประเสริฐกว่าที่พระเจ้าได้เตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์ (ฮบ. 11:10, 16; 2 ปต. 3:13) สรรพสิ่งบนโลกใบนี้จะได้รอดจากอำนาจแห่งความเสื่อมสลายและเข้าในเสรีภาพ (รม. 8:21) จะไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีน้ำตา ไม่มีความโศกเศร้าหรือความตายอีกต่อไป เพราะจะไม่มีบาปอีกต่อไป (วว. 21:4) เราจะไม่ต้องการแสงสว่าง ตะเกียง หรือดวงอาทิตย์ เพราะความมืดจะไม่อยู่อีกต่อไป พระเจ้าเองจะทรงทำให้จักรวาลเต็มไปด้วยแสงสว่างที่เราปรารถนา (22:5) เราจะมีประสบการณ์ชีวิตในแบบที่อาดัมและเอวามีในสวนเอเดนแต่ในเวอร์ชันที่ดีกว่า สมบูรณ์กว่า สวยงามกว่าและจะไม่วันสิ้นสุด

แต่ส่วนที่ดีที่สุดเกี่ยวกับสวรรค์จะไม่ใช่มิถุภัณฑ์ หรือสิ่งที่เราจะทำหรือเพื่อน ๆ ที่เรารู้จักในโลกใบนี้ สิ่งที่ดีที่สุดคือการได้เห็นพระพักตร์

ของผู้ที่ทรงทั้งพระบัลลังก์ของพระองค์และเสด็จลงมายังโลกมนุษย์เพื่อไถ่เราออกจากความบาป เราจะได้มีโอกาสมองเข้าไปในพระเนตรของพระองค์และเราจะรู้ได้ในทันทีว่าไม่มีความสุขใดในโลกที่จะเปรียบเทียบกับความรักของพระองค์ได้ เราจะได้ยินเสียงของพระองค์ทรงจับขานอยู่เหนือเราและบางทีเราอาจจะได้มีโอกาสเฝ้ามองดูพระองค์ทรงสร้างโลกใบใหม่ให้เราได้ดูแล

และเราจะอยู่กับพระองค์ ไซ้แล้วได้*อยู่กับพระองค์*

เหมือนแต่แตกต่าง

การนมัสการในยุคหน้าจะคล้ายกับการนมัสการของเราบนโลกใบนี้ในหลาย ๆ ด้าน ทั้งสองจะเป็นการตอบสนองต่อการเปิดเผยของพระเจ้าเกี่ยวกับพระองค์เอง เกลิมฉลองพระวณะ พระราชกิจ และความมีค่าคู่ควรของพระองค์(วว. 5:9-10; 16:4-7; 19:1-5) ทั้งสองจะมีศูนย์กลางอยู่ที่พระสิริของพระเมษโปดกผู้ทรง “ไถ่ผู้คนเพื่อถวายแด่พระเจ้า / จากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติและทุกประชาชาติ” (วว. 5:9) ทั้งสองถูกทำเครื่องหมายด้วยการมีส่วนอย่างเต็มที่และได้รับการเติมเต็มอย่างเต็มเปี่ยมในการนมัสการร่วมกันในฐานะประชากรของพระเจ้าต่อเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า (วว. 4:10; 5:9, 11, 13; 7:11; 21:3) ด้วยวิธีเหล่านี้และวิธีอื่น ๆ การนมัสการในโลกใบนี้สะท้อนถึงการนมัสการบนสวรรค์ แต่ถึงกระนั้นก็ยังมีความแตกต่างที่สำคัญที่เห็นได้ชัด ได้แก่

บนสวรรค์ เราจะอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าที่สัมผัสได้จริงและสามารถมองเห็นได้ด้วยตา แม้ว่าเราจะพบกับการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่นี้ พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงสวรรค์ว่าเป็นที่ที่การทรงสถิตอยู่ด้วยพระเจ้านั้นไม่เหมือนที่ที่ใดบนโลกใบนี้ ทูตสวรรค์กาเบรียลแจ้งมารีย์ที่หวาดกลัวว่า “ข้าพย์ยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า” ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูบอกเราว่า “พระคริสต์ได้เสด็จเข้าไปใน...ในสวรรค์

เพื่อทรงปรากฏตัวต่อ **พระพักตร์พระเจ้า** เพื่อพวกเรา” (ฮบ. 9:24) เว้น
กรูเดมิได้แสดงความคิดเห็นของเขาไว้ว่า

เราอาจจะพบว่าเป็นการเข้าใจผิดที่จะกล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้าทรง
“สถิตอยู่” บนสวรรค์มากกว่าในที่อื่น ๆ แต่ก็ไม่ได้ผิดที่จะกล่าวว่า
พระเจ้าทรงประทับอยู่บนสวรรค์ในลักษณะที่พิเศษ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งทรงประทับที่นั่นเพื่ออวยพรและสำแดงพระสิริของพระองค์
นอกจากนี้เรายังกล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงสำแดงการทรงสถิตของ
พระองค์ในสวรรค์นั้นเป็นการสำแดงอย่างสมบูรณ์มากกว่าในที่อื่น²

ในชีวิตนี้ ประสบการณ์การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าของเรา
ถูกจำกัดด้วยสิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะสำแดงให้เราเห็นและสิ่งที่เรา
สามารถรับรู้ได้ ในกรุงเยรูซาเล็มใหม่ การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า
โดยสมบูรณ์และจะปรากฏอยู่ในทุกหนแห่ง เราจะมีชีวิตอยู่ หายใจ กิน
ร้องเพลง ทำงาน และพักผ่อนตลอดไปในโอภิสุทธิสถานซึ่งพระเจ้าทรง
สถิตอยู่ตลอดเวลา

**ในสวรรค์ เราจะไม่ต้องสารภาพบาป ไม่ต้องประกาศข่าวประเสริฐแก่
ผู้ที่หลงหาย และไม่ต้องหาความยุติธรรมให้กับผู้ถูกกดขี่** ในสวรรค์
เราจะไม่ตระหนักว่าเราต้องการพระผู้ช่วยให้รอดตลอดไป แต่พระเจ้า
จะไม่ทรงนำบาปของเราขึ้นมาอีก การนมัสการของเราไม่จำเป็นต้องเป็น
“การประกาศ” อีกต่อไป เพราะว่าเราจะมีใครสักคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า
อีกทั้งเราจะไม่ต้องยื่นหยัดเพื่อผู้ที่ทนทุกข์ด้วยน้ำมือของผู้อื่นอีกต่อไป
ด้วย เราไม่จำเป็นต้องคอยเฝ้าระวังและควบคุมลูก ๆ ของเราอีกต่อไป
“ไม่มีความขัดแย้งในความสัมพันธ์ ไม่ต้องรู้สึกสิ้นหวังเพราะรู้สึกหมด
หนทาง ความยากจนในทุกรูปแบบจะถูกขจัดออกไป และทุกคนจะรู้จัก
ความรักของพระคริสต์ที่เกินกว่าความรู้ทั้งหมด (อฟ. 3:19)

ในสวรรค์ เราจะนมัสการพระเจ้าด้วยร่างกายอันเปี่ยมด้วยสง่าราศี

ดูเหมือนว่าความแข็งแกร่งทางร่างกายของผมจะถดถอยลงทุกสัปดาห์ แต่วันหนึ่งพระเจ้าจะกำจัดความอ่อนแอในร่างกายของเราทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นสายตาที่ดีเพื่อเราจะเพลิดเพลินกับความงามได้มากขึ้น ความคิดที่กระจ่างแจ้งกว่าเพื่อที่จะสามารถรับรู้ถึงปัญญาที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นได้ และประสาทหูที่ชัดกว่าจะทำให้ทุกเสียงที่ได้ยินมีสง่าราศีมากขึ้น เส้นเสียงของเราจะไม่แหบแห้งจากการร้องเพลง ขาของเราจะไม่เมื่อยจากการยืนหรือเดินรำ แขนของเราจะไม่เหนื่อยล้าจากการยกมันขึ้นเพื่อสรรเสริญพระเจ้า บางทีสำหรับคริสเตียนบางคนบนสวรรค์อาจจะเป็นที่ที่เขายกมือขึ้นเป็นครั้งแรกก็ได้! เราจะสามารถเข้าใจและตอบสนองต่อความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เดวิด พาวลิสัน (David Powlison) อธิบายไว้ดังนี้ “ทุกสิ่งที่ตอนนี้ไม่สมบูรณ์ การมีสติบ้างไม่มีสติบ้าง ไม่บริสุทธิ์และไม่มีการสนทนากับพระเจ้าจะสมบูรณ์ แจ่มชัด สะอาดบริสุทธิ์ และได้รับการเติมเต็มอย่างเต็มที่ ทั้งเราและพระเจ้าจะได้รับมรดกซึ่งกันและกัน จะครอบครองซึ่งกันและกัน จะแบ่งปันร่วมกันในพระสิริของพระองค์ เราดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความหวังนี้”³

นานมาแล้วที่ผมคิดว่าเราจะไม่ต้องเรียนรู้สิ่งใดในสวรรค์ เพราะเมื่อเราไปถึง เราจะรู้ทุกสิ่งทันที แต่พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอด “เพื่อว่าในยุคต่อ ๆ ไป พระองค์จะทรงสำแดงพระคุณอันอุดมเหลือล้นของพระองค์ด้วยพระกรุณาที่มีต่อเราในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:7) “หาประมาณมิได้” หมายความว่าเราจะไม่มันไปถึงจุดสิ้นสุด เช่นเดียวกับเพชรที่มีหลายแง่มุม พระเจ้าจะทรงสำแดงพระลักษณะ ฤทธานุภาพ และความรักของพระองค์ในแง่มุมใหม่ ๆ และเพื่อเป็นการตอบสนองกับสิ่งที่พระเจ้าทรงสำแดงให้กับเรา เราจะเสนอบทเพลงใหม่แห่งการสรรเสริญ การยกย่องและการขอบพระคุณแด่พระเจ้า

ในสวรรค์ จะไม่มีการแบ่งแยกระหว่างความรักและการกระทำ หนึ่งในความท้าทายที่เราเผชิญในโลกใบนี้คือการขาดการเชื่อมโยงกันระหว่างการนมัสการที่คริสตจักรและการนมัสการในทุกช่วงเวลา แม้ว่าเราจะเข้าใจว่าการนมัสการเป็นสิ่งที่เราสามารถทำได้ในทุกมิติของชีวิต แต่เราก็มักจะถูกล่อลวงให้มองว่าเช้าวันอาทิตย์เท่านั้นที่เป็นการนมัสการที่ “แท้จริง” สุดท้ายแล้ววันอาทิตย์เป็นเพียงวันเดียวที่เราได้รับพลังฝ่ายวิญญาณในวันอาทิตย์ แต่ในวันต่าง ๆ ที่เหลือตลอดทั้งสัปดาห์เรารู้สึกว่าเป็นเรื่องยากเหลือเกินที่จะสัมผัสได้ถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าในการดำเนินชีวิตประจำวัน สิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นเลยบนสวรรค์ เพราะที่นั่นพระเจ้าจะทรงครอบครองสูงสุดทั้งในความคิด ทำที่ แรงจูงใจ การกระทำ และคำพูดของเรา

พระธรรมวิวรณ์บ่งบอกว่ายังคงมีช่วงเวลาที่เราจะมารวมกันเพื่อสรรเสริญคือเมื่อเราตั้งใจประกาศพระสิริของพระเมษโปดกผู้ทรงไถ่เราเพื่อพระสิริของพระบิดา แต่ก็จะมีการนมัสการของเราในเวลาอื่นด้วยการเลือกและการกระทำทุกอย่างจะถูกหล่อหลอมและขับเคลื่อนด้วยความปรารถนาที่จะชื่นชมยินดี ทำให้ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเห็นชัดมากยิ่งขึ้น และหันความสนใจทั้งหมดไปที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด การนับถือรูปเคารพจะไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป เพราะทุกสิ่งในใจของเราที่คอยแย้งชิงพระสิริของพระเจ้านั้นจะอยู่ได้อำนาจของพระเยซูคริสต์ (1 คร. 15:24–28; วว. 19:1–3) รูปเคารพของเราทั้งหมดจะถูกโค่นลงอย่างราบคาบในที่สุด

ในสวรรค์ ความรู้ของเราเกี่ยวกับพระเจ้าจะไม่ใช้โดยทางความเชื่ออีกต่อไปแต่จะโดยทางการเห็นได้ด้วยตา ในชีวิตนี้อะไรก็ตามที่ไม่ได้เกิดขึ้นโดยความเชื่อถือว่าเป็นความบาป พระเจ้าทรงบัญชาให้เรายืนหยัดในความเชื่อของเรา พระเจ้าทรงบอกว่า ถ้าปราศจากความเชื่อ

แล้วเราจะไม่สามารถเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าได้ และพระเจ้ายังทรงบัญชาให้เราดำเนินตามความเชื่อและไม่ใช่ว่าสิ่งที่ตามองเห็น (รม. 14:22; 1 คร. 16:13; 2 คร. 5:7; ฮบ. 11:6) การนมัสการพระเจ้าในปัจจุบันนี้จำเป็นต้องมีความเชื่อ

เรารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงองค์เดียว แต่เราก็มองไม่เห็นทุกคนคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เรารู้ว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจครอบครองสูงสุดอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งและพระองค์ทรงแสนดี แต่เราก็มองไม่เห็นเด็ก ๆ ที่ต้องเสียชีวิต เห็นเหตุการณ์ที่ชั่วร้ายได้ขึ้นสู่อำนาจ และบาปยังคงส่งผลกระทบชั่วร้ายและทำลายล้างต่อไป พระเยซูทรงสัญญาว่าพระองค์จะกลับมาสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ แต่ในตอนนี้โลกดูเหมือนจะเย็นชา มีดমন และสิ้นหวังมากขึ้นในแต่ละชั่วอายุคนที่ผ่านมานั้นเป็นเหตุผลที่เราจำเป็นต้องมีความเชื่อ เพราะว่าความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่หวังไว้ เป็นความมั่นใจในสิ่งที่มองไม่เห็น (ฮบ. 11:1)

แต่ในสวรรค์เราจะไม่ต้องหวังอะไรอีกต่อไป เพราะเราจะมีทุกสิ่งที่ดีและสิ่งอื่น ๆ อีกมากกว่าที่เราเคยหวังไว้ ความฝัน ความมุ่งมั่นตั้งใจจริงและความปรารถนาที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าของเราจะได้รับการเติมเต็มในแบบที่เกินจินตนาการได้ และถึงแม้ในสิ่งที่เรายังมองไม่เห็นในตอนนี้มันก็จะไม่ใช่ปัญหาเช่นกัน ในที่สุดเราจะได้จ้องมองสิ่งที่ตาของเราปรารถนาที่จะมองเห็นมากกว่าสิ่งอื่นใด นั่นก็คือพระพักตร์ของพระเจ้านั่นเอง

แล้วมันสร้างความแตกต่างอะไร?

การที่พระเจ้าได้ประทานภาพลาง ๆ ของสวรรค์แก่เรา พระเจ้าไม่เพียงแต่ทำให้เราโหยหาสิ่งเหล่านั้นมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังเพื่อให้อะไรเหล่านั้นเปลี่ยนแปลงเราอีกด้วย ชีวิตในตอนนี้ สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในคริสตจักรของเราจะไม่ค่อยมีอะไรที่ใกล้เคียงกับสวรรค์มากนัก แต่มันก็ยังมีบางสิ่งบางอย่างที่ไม่อาจปฏิเสธได้ระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนี้กับสิ่ง

ที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต การใคร่ครวญถึงสิ่งที่รอเราอยู่ข้างหน้าคือสิ่งที่ถูกต้อง เป็นการปลอบโยนใจ และมีประโยชน์อย่างล้นเหลือที่จะนึกถึงสิ่งที่กำลังรอเราอยู่ เพราะสิ่งที่กำลังจะมาถึงนั้นเกิดขึ้นได้ผ่านทางพระราชกิจการทรงชดใช้บาปแทนเราของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงรัศมีภาพของเรา

ต่อไปนี้เป็นวิธีที่เฉพาะเจาะจง 3 วิธี ที่จะช่วยให้เราใคร่ครวญถึงการนมัสการในสวรรค์และเปลี่ยนแปลงเราได้

การใคร่ครวญถึงการนมัสการในสวรรค์ช่วยเปิดตาของเราให้มองเห็นการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณเพื่อการนมัสการที่แท้จริงในโลกใบนี้ พระธรรมวิวรณ์บรรยายภาพศัตรูของพระเจ้าด้วยคำที่น่ารังเกียจที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อช่วยให้เรามองเห็นว่าธรรมชาติที่แท้จริงของเราในการเลือกทำสิ่งต่าง ๆ นั้นเป็นอย่างไร ยอห์นใช้คำต่าง ๆ เช่น “สัตว์ร้าย” “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน” “โสเภณี” “พญานาค” และ “งู” เป็นต้น เพื่อบรรยายถึงพลังของซาตานที่พยายามเอาชนะพระเจ้าเพื่อให้ได้มาซึ่งการนมัสการของเรา (วว. 11:7; 17:5; 19:2; 20:2) สิ่งเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นพระคริสต์ตัวปลอมเพื่อพยายามหันใจของเราให้ออกห่างจากพระเจ้าและต่อต้านพระองค์

ถ้าหากเราเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าต้องใช้อะไรเป็นเดิมพันเมื่อเราพูดถึงการนมัสการ เราจะคิดถึงเรื่องนี้อย่างจริงจัง เราไม่มีวันที่จะนมัสการแบบสบาย ๆ อีกต่อไป เพราะในชีวิตของเรา เรามีทางเลือกเพียงสองทางเท่านั้น คือ จะนมัสการพระเจ้าหรือจะนมัสการรูปเคารพ ไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกเหนือจากนี้ และการบูชาสิ่งอื่นใดนอกจากพระเจ้าคือการกบฏต่อการปกครองของพระเจ้าและการปฏิเสธความรักอันสูงสุดของพระองค์

ชีวิตบนโลกไม่ได้ไร้ความหมาย การตัดสินใจของเราสะท้อนถึงการนมัสการของเรา ในการทำทุกสิ่งเราทุกคนต้องเลือกเสมอว่าเราจะเลือก

เพื่อพระเจ้าหรือเราจะเลือกเพื่อต่อต้านพระองค์ เรากำลังยกย่องพระเจ้าช่วยให้รอดองค์เดียวของโลกหรือเรากำลังยกย่องสิ่งอื่น ไม่มีทางสายกลาง เราไม่สามารถเหยียบเรือสองแคมได้ สวรรค์ได้แสดงให้เห็นว่ามีเส้นแบ่งที่ชัดเจนระหว่างผู้ที่ยินดียอมรับอำนาจในการทรงครอบครองสูงสุดอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าและพระเมตตาของพระเจ้าและพระเมฆโปดก กับผู้ที่ติดตามสัตว์ร้ายและพญานาค เดวิด ปีเตอร์สัน (David Peterson) ได้เขียนไว้ว่า:

การนมัสการที่ยอมรับได้เกี่ยวข้องกับการตระหนักได้อย่างแท้จริงและยินดียอมรับข้อเรียกร้องของพระเจ้าในการอุทิศตนและการมีความรักดีต่อพระองค์โดยการปฏิเสธทุกทุกทางเลือกที่จะมาแทนพระองค์

ในทุกเรื่องในชีวิต ในตลาด การเมือง การศึกษา หรือศิลปะ คริสเตียนถูกท้าทายอยู่ตลอดเวลาให้ตัดสินใจเลือกอย่างเด็ดขาดเพื่อพระเจ้า ซึ่งพระเยซูได้ทรงเป็นแบบอย่างไว้ให้กับเราแล้วเมื่อพระองค์ทรงถูกทดสอบอย่างหนักหน่วงรุนแรงในถิ่นทุรกันดาร (เทียบกับ มธ. 4:8-10)⁴

การนมัสการด้วยกันกับผู้เชื่อเป็นโอกาสที่สามารถเกิดขึ้นได้เป็นประจำที่เราจะใช้เพื่อเตือนตนเองถึงพลังมืดที่มองไม่เห็นที่ต่อต้านประชากรของพระเจ้า มันเป็นพลังที่พยายามอย่างต่อเนื่องที่จะปกครองชีวิตของเราแทนที่พระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นในความปรารถนา ในความคิด และในการเลือกของเรา ถึงเวลาที่ต้องจำไว้ว่าเรารับใช้พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดเหนือทุกสรรพสิ่ง พระองค์จะทำลายทุกสิ่งที่ต่อต้านการเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ของพระองค์ อิสยาห์ได้เผยพระวจนะเกี่ยวกับวันนั้นไว้ว่า

ความพองของมนุษย์จะตกต่ำลง
และความจองหองของคนจะต่ำต้อยลง
และพระยาเวหองค์เดียวจะเป็นที่เทิดทูนในวันนั้น
และพวกรูปเคารพจะสูญสิ้นไป (อสย. 2:17-18)

ภาพสวรรค์ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เราเห็นทำให้เรามั่นใจว่าวันนั้น
จะมาถึง

**การไคร่ครวญถึงการนมัสการในสวรรค์ช่วยให้เราฝ่าหาความ
บริสุทธิ์** ในจดหมายฉบับแรก ยอห์นเขียนว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย เดียวนี้
เราเป็นลูกของพระเจ้า และเราจะเป็นอย่างไรต่อไปข้างหน้านั้นเรายังไม่รู้
แต่เรารู้ว่าในเวลาที่พระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราจะเป็นเหมือนอย่าง
พระองค์ เพราะว่าเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่เราได้เห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น
และทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ในพระองค์ ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือน
ที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:2-3) ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น การรู้ว่า
พระเจ้าจะทรงทำให้เราเป็นเหมือนพระองค์ในอนาคตนั้นได้กระตุ้นให้
เราเปลี่ยนแปลงตอนนี้ได้อย่างไร?

ในที่สุดแล้วจุดหมายปลายทางของเราก็เป็นตัวกำหนดเส้นทาง
ของเรา หากเรากลับใจจากบาปและวางใจในการสิ้นพระชนม์ของพระ
เยซูคริสต์บนไม้กางเขนเพื่อชดใช้บาปแทนเรา พระเจ้าก็จะทรงให้คุณ
ได้อยู่ท่ามกลางวิสุทธิชนบนสวรรค์ผู้ซึ่งไร้บาปและไร้ตำหนิ เราจะสวม
ชุดคลุมสีขาวได้รับการชำระให้สะอาดด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก
(ว. 7:13-14) ไม่มีสิ่งใดสักสิ่งเดียวที่สามารถทำให้เราเข้าสวรรค์ได้
และในชีวิตนี้จะไม่มีความสมบูรณ์แบบ แต่อนาคตของเรานั้นแน่นอนไม่
เปลี่ยนแปลง เราจะไม่ถูกทำลายหรือจมปลักอยู่กับความบาปของเราอีก
ต่อไป เราจะสามารถวางใจได้อย่างเต็มเปี่ยมและตลอดเวลาในพระเจ้า
เที่ยงแท้องค์เดียวผู้ที่เราเรียกว่า “ซื่อสัตย์และสัตย์จริง” (ว. 19:11)

ถ้านี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นในสวรรค์ มันก็สมเหตุสมผลแล้วที่จะไฝหาชีวิตแบบนั้นในตอนนี คนที่อยากทำบาปให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ก่อนที่ตนเองจะเสียชีวิตเพราะพวกเขารู้ว่าในที่สุด “ทุกสิ่งจะได้รับการอภัย” ณ จุดนี้พวกเขาไม่เข้าใจธรรมชาติหรือความชื่นชมยินดีในความรอด พระเจ้าไม่เพียงช่วยเราให้พ้นจากเปลวไฟแห่งนรกเท่านั้น แต่ยังช่วยจากความปรารถนาอันชั่วร้ายภายในตัวเราที่ทำให้เรามองไม่เห็นความดีงามของพระองค์อีกด้วย

ไม่มีใครในสวรรค์อยากจะทำประเวณี หรือขโมยทรัพย์สินของผู้อื่น หรือวิวาทกันวิจารณ์บุคคลที่ยืนอยู่ข้าง ๆ พวกเขา การล่อลวงจะเป็นเรื่องของอดีตเพราะเราจะรู้อย่างแน่นอนว่าไม่มีอะไรดีไปกว่าการรู้จักพระเจ้า ทุกสิ่งที่เราชื่นบานในขณะนั้นไม่ว่าจะเป็นภาพ กลิ่น เสียง และกิจกรรม—เราจะเพลิดเพลินและชื่นบานเพราะพระเจ้า บาปทุกอย่างจะถูกพิชิตลงอย่างราบคาบโดยชัยชนะของพระเยซูคริสต์ เราจะบริสุทธิ์

สวรรค์จะไม่ใช้สถานที่ที่พระเจ้าประทานความรักของพระองค์แก่ผู้ที่ไม่เคยต้องการมัน สวรรค์มีไว้สำหรับผู้ที่ปรารถนาสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตนี้คือการได้รู้จักและการได้เป็นเหมือนพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงไถ่พวกเรา ยุคที่จะมาถึงจะไม่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เราแสวงหาในยุคนี้ ดังนั้นเราจึงไฝหาความบริสุทธิ์

การใคร่ครวญถึงการนมัสการในสวรรค์ช่วยทำให้เราเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมยินดีและความมั่นใจท่ามกลางความทุกข์ ยอห์นได้เขียนพระธรรมวิวรณ์สำหรับคริสเตียนที่ผ่านการข่มเหงอย่างรุนแรง หรือแม้กระทั่งการถูกฆ่าตายเพราะความเชื่อของพวกเขา เห็นได้ชัดว่ายอห์นถูกเนรเทศไปยังเกาะปัทโมส เพราะเขาปฏิเสธที่จะกราบไหว้จักรพรรดิโรมัน อีกทั้งยังมีผู้สอนเท็จก่อให้เกิดความสับสนในคริสตจักรและชักนำผู้เชื่อให้หลงทาง ที่แย่กว่านั้นคือผู้นำต้องทนกับพวกเขา ศาสนาคริสต์

มีอายุเพียงครึ่งศตวรรษเศษเท่านั้นอนาคตดูไม่น่าจะเป็นไปได้ตามที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้เลย

แล้วคริสตจักรจะนมัสการพระเจ้าอย่างไร? คริสตจักรจะหาคำลังและเรี่ยวแรงจากที่ใดเพื่อสำแดงความเชื่อของพวกเขาอย่างกล้าหาญและยังคงประกาศข่าวประเสริฐต่อไป? ท่ามกลางความทุกข์ยากลำบากพระเจ้าได้ส่ง “การเปิดเผยของพระเยซูคริสต์” ให้กับอัครทูตยอห์น และศูนย์กลางของการเปิดเผยนั้นคือพระบัลลังก์ ในขณะที่จักรพรรดิโรมันเรียกร้องการกราบไหว้บูชาจากผู้ที่ถูกปกครองอยู่ จักรพรรดิโรมันไม่รู้เลยว่ามิถุนายนอีกองค์หนึ่งบนพระบัลลังก์ที่ยิ่งใหญ่กว่า พระบัลลังก์นี้ไม่เพียงแต่จะส่งอาณาจักรโรมันเท่านั้นที่จะนมัสการ แต่ยังรวมไปถึงทุกสรรพสิ่งทั้งสิ้นที่มีชีวิตทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และได้แผ่นดินโลก (วว. 5:13) ด้วย

ในทุกยุคทุกสมัยประชากรของพระเจ้าถูกเรียกให้ทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงสัญญาว่าทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง (2 ทธ. 3:12) ในฐานะที่ผมเป็นผู้เชื่อในศตวรรษที่ 21 ที่อาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ผมไม่เคยพบเห็นการข่มเหงอย่างชัดเจนอย่างที่ผู้เชื่อในพระเจ้าอีกหลายแสนคนต้องเผชิญ ผมได้มีโอกาสพบศิษยาภิบาลในประเทศอื่น ๆ ที่อดทนต่อความรุนแรงทางร่างกายจนอาจจะถึงแก่ชีวิตได้เพราะความเชื่อของพวกเขา แบบอย่างของพวกเขาและคนอื่น ๆ ที่ผมรู้จักหรือได้อ่านมาเป็นแรงบันดาลใจและทำให้ผมต้องถ่อมใจลง

ไม่ว่าการข่มเหงจะเกิดขึ้นในรูปแบบใด ไม่ว่าจะเป็นเพียงแค่ความไม่สะดวกสบาย หรือการด่าทอ หรือการปฏิเสธ หรือไปจนถึงการต้องสละชีวิตของตนเอง สิ่งที่ยากลำบากเราเสมอคือการละทิ้งความไว้วางใจในพระเจ้าและหันไปหาพระเจ้าเทียมเท็จเพื่อขอความคุ้มครอง การนมัสการที่แสดงให้เห็นในพระธรรมวิวรณ์ตอบทุกคำถามที่อาจจะ

เกิดขึ้นในใจเราในช่วงเวลาดังกล่าว โดยทำให้เรามั่นใจว่า “อาณาจักรของโลกลี้กลับกลายเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้ว และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์” (วอ. 11:15)

ทุกเขาจะคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเยซูผู้ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์และเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย พระเยซูทรงเป็นรากเหง้าและเป็นเชื้อสายของดาวิด ทรงเป็นผู้สร้างชีวิตและเป็นผลของเชื้อสายของดาวิด พระเยซูทรงเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใสที่ไม่มีวันดับแสงและมีแต่จะสุกใสยิ่งขึ้น แข็งแกร่งยิ่งขึ้น แจ่มชัดยิ่งขึ้น และสุกสว่างยิ่งขึ้นตลอดไปชั่วนิรันดร์ พระเยซูผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดนิรันดร์ ผู้สละพระชนม์เพื่อช่วยทุกคนจากทั่วทุกมุมโลกตลอดประวัติศาสตร์ของมวลมนุษยชาติ (วอ. 5:9; 19:16; 22:16)

พระเยซูองค์นี้จะได้รับการนมัสการสรรเสริญโดยสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระบิดาโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตลอดไปเป็นนิตย์

มองไปข้างหน้า

แต่สำหรับตอนนี้เรากำลังรอคอย เช่นเดียวกับทารกในครรภ์ เรากำลังเตรียมพร้อมสำหรับการดำเนินชีวิตต่อไปในที่ที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างที่เราไม่สามารถจินตนาการได้ ในแง่หนึ่ง ตอนนี้เรากำลังขึ้นบันกับสิ่งที่เราจะได้รับในยุคหน้าแล้ว แต่ก็ยังมีอีกมากที่รอเราอยู่ข้างหน้า

สำหรับทารกที่ยังไม่ได้ออกมาสัมผัสตาของโลก ชีวิตของทารกน้อยเหล่านั้นมืดมิด เปียกแฉะและคับแคบ แต่ในช่วงเวลาเก้าเดือนนั้นเป็นช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลง เติบโตและเตรียมความพร้อมเพื่อออกมาสู่โลกกว้าง แต่การออกมาสู่โลกกว้างไม่ใช่จุดหมายปลายทางสุดท้าย ผู้เชื่อในพระเจ้าก็เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด วันหนึ่งดวงตาของเราจะเปิดขึ้นเพื่อเห็นภาพในมูมกว้างที่น่าตื่นตะลึงจนทำให้เราเกือบหายใจ

ไม่ออก วินาทีสุดท้ายของเราบนโลกนี้จะไม่ใช่วินาทีสุดท้ายแห่งการดำรงอยู่ของเราภายใต้ความเป็นนิรันดร์ เรากำลังจะขึ้นเครื่องเพื่อเดินทางไปยังที่แห่งใหม่

สวรรค์สอนให้เราเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานความมั่งคั่งทั้งหมดของพระองค์ให้กับเราในชีวิตนี้ ไม่ว่าประสบการณ์ใดก็ตามที่พระเจ้าประทานแก่เราเพื่อให้เรามีประสบการณ์ในพระสิริของพระองค์ เราจะปรารถนาสิ่งนี้มากขึ้นเสมอ นี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เป็น และนั่นคือสิ่งที่กำลังรอเราอยู่ในชีวิตหน้ากับพระองค์

นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่เราได้รับบัญชาให้เฉลิมฉลองพิธีมหาสนิท “จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา” (1 คร. 11:26) แม้ว่าเราจะร่วมรับประทานอาหารที่โต๊ะของพระองค์และประกาศการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งทำให้เราสามารถกลับคืนดีกับพระเจ้าได้อีกครั้งหนึ่ง สายตาของเรายังมองไปที่การเฉลิมฉลองงานมงคลสมรสในอนาคต เราเป็นหนึ่งในคนที่ “รักการเสด็จมาของพระองค์” (2 ทธ. 4:8) เพราะเราตระหนักได้ว่าเราเป็นพลเมืองของสวรรค์

โนเอล ดิว ได้อธิบายความหวังนี้ไว้ได้อย่างดีว่า

เราตั้งหน้าตั้งตารอวันนั้น วันที่มหาชนจำนวนมากยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระบิดาอย่างใกล้ชิด เต็มเปี่ยมด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้าพระวิญญาณ และผ่านทางพระบิดาและพระวิญญาณ พวกเขาจะได้เป็นหนึ่งเดียวกับพระบุตร ณ ที่นั่น พวกเขาจะมองไปรอบ ๆ และมองเข้าไปข้างใน และจะพบแต่การนมัสการเท่านั้น ถึงแม้ว่าจะมีการโจมตีของมารร้าย ความบาปที่ฝังแน่น และพลังอันชั่วร้ายของรูปเคารพตลอดประวัติศาสตร์อันยาวนานของพวกเขาเหล่านั้น แต่บทเพลงของพวกเขาจะเป็นหนึ่งในเพลงสรรเสริญที่เปี่ยมไปด้วยความประหลาดใจ พระบัญญัติที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเขาจะสำเร็จโดยสมบูรณ์ พวกเขาจะไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจาก

พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวองค์นี้ และพระสัญญาที่จะเป็นจริงใน
ตัวพวกเขา พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาเป็น
ประชากรของพระองค์⁵

คำพูดไม่เพียงพอที่จะแสดงถึงความยำเกรง ความรักและความ
ชื่นชมยินดีที่เต็มเต็มในใจของเรา เมื่อเราใคร่ครวญถึงความมั่นใจที่ไม่
หวั่นไหวและไม่สั่นคลอนที่เรามีต่อสวรรค์และมีต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
ผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งเป็นไปได้

งานเฉลิมฉลองครั้งสุดท้าย

ทุกคนที่วางใจในพระคริสต์จะได้รับเกียรติให้เข้าร่วมในงานเลี้ยงเฉลิม
ฉลองงานมงคลสมรสของพระเมษโปดก เมื่อมองไปรอบ ๆ เราจะรู้สึก
ตื่นตะลึงที่ได้เห็นโต๊ะจำนวนมากมายัโต๊ะแล้วโต๊ะเล่าทอดยาวไปจนสุด
สายตาของเราอย่างไม่สิ้นสุด ผู้คนทั้งชายและหญิงจากทุกภูมิภาค ทั้ง
เชื้อชาติ และทุกสัญชาติจะรับประทานอาหารร่วมกันภายใต้ บรรยากาศ
เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและอบอวลไปด้วยสันติสุข ความชื่นชมยินดี
และความรัก รวมไปถึงความรู้สึกเป็นที่รักอย่างถึงที่สุดด้วย

เราจะเห็นผู้คนที่ครั้งหนึ่งเมื่อพวกเขายังมีชีวิตอยู่เรามักสงสัยใน
ความเชื่อของพวกเขา คนที่ทำให้เราหงุดหงิด คนที่ดูเหมือนยังไม่เติบโต
เป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ซึ่งมักจะทำให้ชีวิตเรายากขึ้นเสมอ เราจะเห็น
คนที่เราคิดว่าพวกเขาไม่น่าจะมีที่นั่งในงานเลี้ยงเฉลิมฉลองนี้ แต่ก่อนที่
ความคิดที่จะตัดสินคนอื่นจะผุดขึ้นในใจของเรา เราจะรู้สึกขอบคุณ
พระเจ้าอย่างที่ไม่สามารถอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้

เพราะทั้งคุณและผมเองก็ไม่ควรจะได้อยู่ในงานเลี้ยงเฉลิมฉลองนี้
เช่นกัน แต่เราก็ได้อยู่ที่นั่น เราแต่ละคนไม่คู่ควรที่จะเป็นแขกของเจ้า
บ่าวเลย เพราะเรากบฏอย่างไม่ลืมหูลืมตาต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่
มีเหนือชีวิตของเราเสมอ เราทำตามใจตัวเองในสิ่งที่เราคิดว่าดี เราวิ่งหนี

พระเจ้าเสมอแทนที่จะกลับใจและหันกลับมาหาพระองค์ ชีวิตของเราถูกครอบงำด้วยความตาย ความสิ้นหวัง ความบ้าคลั่ง และความทุกข์ยากมานานนับพันปี

แต่ด้วยพระกรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงส่งพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อนำเรากลับมาหาพระเจ้า และได้เรามาจากทุกสิ่งที่จะทำให้เรา นี่คือพระราชกิจแห่งพระคุณและพระเมตตาตั้งแต่ต้นจนจบ มีรากฐานมาจากอดีตอันเป็นนิรันดร์ และจะสืบสานตลอดไปชั่วนิรันดร์ไม่มีที่สิ้นสุด เพื่อถวายเกียรติแด่พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฉะนั้น “ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ให้ผู้ไ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’ ” (1 คร. 1:31)

ผู้นมัสการที่แท้จริงจะยึดมั่นในความหวังว่า วันหนึ่งเราจะไม่ทำอะไรอีก**นอกจาก**ไ้อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเราถือว่าจุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่สูงสุดของการดำรงอยู่ของเราคือการที่จะได้ถูกนับรวมอยู่ในเหล่าบรรดาผู้นมัสการของพระเจ้าตลอดไปชั่วนิรันดร์

ไม่มีจุดมุ่งหมายใด ๆ ที่จะสูงส่งไปกว่านี้

ไม่มีความชื่นชมยินดีใด ๆ ที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่านี้

และสำหรับผู้ที่รับพระเมตตาของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ด้วยการขอบพระคุณจะไม่มีความมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่สูงสุดอื่นใดอีก

กบยาเหตุ

บทที่ 1: สิ่งที่สำคัญสำหรับผู้นมัสการพระเจ้าที่แท้จริง: การนมัสการกับความเป็จริง

1. หนังสือบางเล่มที่ผมพบว่ามีประโยชน์มากที่สุด ได้แก่ หนังสือของ เดวิด ปีเตอร์สันที่มีชื่อเรื่องว่า David Peterson *Engaging with God: A Biblical Theology of Worship* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1992); Vaughan Roberts, *True Worship* (Waynesboro, GA: Authentic Media, 2002); D. A. Carson, ed., *Worship by the Book* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2002); Bryan Chapell, *Christ-Centered Worship: Letting the Gospel Shape Our Practice* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2009); Harold Best, *Unceasing Worship: Biblical Perspectives on Worship and the Arts* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2003); and Mike Cosper, *Rhythms of Grace: How the Church's Worship Tells the Story of the Gospel* (Wheaton, IL: Crossway, 2013).
2. John Calvin, *Commentary on the Book of Psalms* (vol. 2), in *Calvin's Commentaries*, vol. 5, trans. James Anderson (Grand Rapids: Baker, 1996), at Ps. 52:8.
3. ตัวเอียงเป็นข้อความที่ตัดตอนมาจากยอห์น 4:7–23
4. Carson, *Worship by the Book*, 37.

บทที่ 2: การได้รับมาจากพระเจ้าของผู้คนที่มีศรัทธาที่แท้จริง: การนมัสการกับการไร้ซึ่งความสามารถของเรา

1. คำอธิบายที่สอดคล้องเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพที่จะช่วยให้เห็นความสัมพันธ์ทั้งสามพระภาคของพระเจ้าและผลกระทบที่มีต่อเรา คือหนังสือของไมเคิล รีฟส์ (Michael Reeves) ที่มีชื่อว่า *Delighting in the Trinity: An Introduction to the Christian Faith* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2012).
2. D. A. Carson, ed., *Worship by the Book* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2002), 34.
3. Horatio G. Spafford, “It Is Well with My Soul” (1873).
4. Derek Kidner, *Psalms 73–150*, Tyndale Old Testament Commentaries (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1975), 401.
5. Vaughan Roberts, *True Worship* (Waynesboro, GA: Authentic Media, 2002), 16.
6. John Stott, *The Contemporary Christian: Applying God’s Word to Today’s World* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1995), 174.
7. Timothy Ward, *Words of Life: Scripture as the Living and Active Word of God* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2009), 32.
8. Michael Horton, *A Better Way: Rediscovering the Drama of Christ-Centered Worship* (Grand Rapids, MI: Baker, 2002), 26.
9. มีหนังสืออีก 2–3 เล่มที่ผมแนะนำให้ใช้ควบคู่ไปกับพระคัมภีร์ไบเบิลของคุณคือ the *ESV Study Bible*, ed. Wayne Grudem et al. (Wheaton, IL: Crossway, 2008); Wayne Grudem, *Systematic Theology: An Introduction to Biblical Doctrine* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1995); J. I. Packer, *Knowing God* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1973); D. A. Carson, *For the Love of God: A Daily Companion for Discovering the Riches of God’s Word*, 2 vols. (Wheaton, IL: Crossway, 1998, 2006); J. I.

Packer, *Concise Theology: A Guide to Historic Christian Beliefs* (Wheaton, IL: Tyndale House, 1993); Michael Reeves, *Delighting in the Trinity: An Introduction to the Christian Faith* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2012); Kevin DeYoung, *Taking God at His Word: Why the Bible Is Knowable, Necessary, and Enough, and What That Means for You and Me* (Wheaton, IL: Crossway, 2014); Vaughan Roberts, *God's Big Picture: Tracing the Storyline of the Bible* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2002); John Piper, *Desiring God: Meditations of a Christian He-donist*, rev. ed. (Colorado Springs: Multnomah, 2011); และอื่น ๆ อีกมากมาย

10. Charles Spurgeon, sermon 542, on 2 Tim. 4:13, <http://www.spurgeon.org/sermons/0542.htm>.

บทที่ 3: การยกย่องพระเจ้าของผู้คนนัสมการที่แท้จริง: การนัสมการกับความถ่อมใจ

1. Matt Papa, “Look & Live (Worship or Die),” <http://www.mattpapa.com/2013/10/look-live-worship-or-die/>.
2. David Peterson, in *Worship: Adoration and Action*, ed. D. A. Carson (Grand Rapids, MI: Baker, 1993), 52.
3. ดู David Peterson, “Honouring, Serving and Respecting God,” chap. 2 in *Engaging with God: A Biblical Theology of Worship* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1992), สำหรับคำศัพท์การนัสมการในพระคัมภีร์ที่ครบถ้วนยิ่งขึ้น
4. สำหรับการสนทนาเชิงลึกกว่าโยบถวายเกียรติแด่พระเจ้าในความทุกข์ทรมานของเขาได้อย่างไร ขอให้อ่าน Tim Keller, “Praying,” chap. 14 in *Walking with God through Pain and Suffering* (New York: Dutton, 2013).

5. คำอธิษฐานจาก “The Awakened Sinner,” in *The Valley of Vision*, ed. Arthur Bennett (Edinburgh: Banner of Truth, 1975), 36; ภาษาได้รับการปรับเพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น
6. 1 Chron. 16:8; Pss. 30:4; 97:12; 100:4; 136:1–3; Col. 3:17; 1 Thess. 5:18.
7. “เกิดขึ้นแล้วแต่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์” คือ วลีที่ได้รับยอฉินยมที่ถูกลกล่าวโดยนักศาสนศาสตร์ชื่อ จอร์จ เอลดอน แลลด์ (George Eldon Ladd (1911–1982))
8. ผมอภิปรายเกี่ยวกับหมวดหมู่ของพระวาทะ ความมีค่าคู่ควร และการทำงานของพระคำอย่างละเอียดมากขึ้นใน “Magnifies the Greatness of God,” chap. 8 in Bob Kauflin, *Worship Matters: Leading Others to Encounter the Greatness of God* (Wheaton, IL: Crossway, 2008).
9. หนังสือที่ดีเยี่ยมเล่มหนึ่งที่ช่วยให้เราเห็นวิธีต่างๆ ที่พระเยซูทรงรับใช้เราและกระตุ้นการรับใช้โดยอาศัยพระคุณคือ John Hindley, *Serving without Sinking: How to Serve Christ and Keep Your Joy* (Purcellville, VA: Good Book, 2013).

บทที่ 4: การมารวมตัวกันของผู้นมัสการที่แท้จริง: การนมัสการกับชุมชนของพระเจ้า

1. Iain M. Duguid, “Old Testament Worship Theology,” course syllabus, Grove City College, 14.
2. Bryan Chapell, *Christ-Centered Worship: Letting the Gospel Shape Our Practice* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2009), 120.
3. Ex. 20:2; Deut. 4:34; Neh. 9:9; Pss. 78:51; 81:10; 105:23, 37; 135:8; Jer. 32:20.
4. Duguid, “Old Testament Worship Theology,” 73.

5. Mark Dever, *The Church: The Gospel Made Visible* (Nashville, TN: B&H Academic, 2012), xi.
6. Donald Whitney, *Spiritual Disciplines within the Church: Participating Fully in the Body of Christ* (Chicago: Moody, 1996), 77.

บทที่ 5: การเสริมสร้างกันของผู้นมัสการที่แท้จริง: การนมัสการกับการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์

1. Bryan Chapell, *Christ-Centered Worship: Letting the Gospel Shape Our Practice* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2009), 119.
2. The idea for these headings originated in a message by my friend Jeff Purswell, called “The Pastor and the Spirit,” given at the Together for the Gospel conference in 2012.
3. David Prior, *The Message of 1 Corinthians: Life in the Local Church* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1985), 214.
4. David Garland, *1 Corinthians*, Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids, MI: Baker, 2003), 596.

บทที่ 6: การร้องเพลงนมัสการของผู้นมัสการที่แท้จริง: การนมัสการกับบทเพลงและเสียงดนตรี

1. Harold Best, *Unceasing Worship: Biblical Perspectives on Worship and the Arts* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2003), 144–45.
2. C. S. Lewis, “On Church Music,” in Lewis, *Christian Reflections*, ed. Walter Hooper (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1995), 96.
3. Everett Ferguson, *The Church of Christ: A Biblical Ecclesiology for Today* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1997), 269.

4. Oliver W. Sacks, *Musicophilia: Takes of Music and the Brain* (New York: Knopf, 2007), 237.
5. These lines come from Reginald Heber, “Holy, Holy, Holy” (1826), Matt and Beth Redman, “Blessed Be Your Name” (2005), Charitie Lees Bancroft, “Before the Throne of God Above” (1863), and “Be Thou My Vision,” trans. Eleanor Hull (1912).
6. Douglas Moo, “Informed Worship,” *Tabletalk*, October 2002.
7. John Piper, from the sermon “Singing and Making Melody to the Lord,” *desiringGod* blog, December 28, 1997, <http://www.desiringgod.org/sermons/singing-and-making-melody-to-the-lord>.
8. Isaac Watts, “Toward the Improvement of Psalmody,” in *The Works of the Rev. Isaac Watts, D.D.*, 9 vols. (London, 1813), 9:30.
9. See also 1 Chron. 16:33; Job 29:13; Ps. 63:7; Isa. 12:6; Jer. 51:48.
10. John R. W. Stott, *The Living Church: Convictions of a Life-long Pastor* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2007), 37.
11. John Calvin, *Commentary on the Acts of the Apostles* (vol. 2) in *Calvin’s Commentaries*, vol. 19, trans. Henry Beveridge (Grand Rapids: Baker, 1996), at Acts 20:36.

บทที่ 7: การยังคงร้องเพลงนมัสการต่อไปของผู้ที่แท้จริง: การนมัสการกับการบากบั่นมุ่งไปของผู้เชื่อ

1. Jonathan Edwards, *A Treatise concerning Religious Affections* (Boston: Kneeland and Green, 1746), part 1, sec. 2 (“... that true religion . . . consists in the affections”), point 9.
2. Isaac Watts, *A Guide to Prayer* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 2001), 28.

บทที่ 8: การพบกับพระเจ้าของผู้นมัสการที่แท้จริง: การนมัสการกับการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

1. Robert Rayburn, *O Come Let Us Worship* (Grand Rapids, MI: Baker, 1980), 22.
2. J. I. Packer, *Keep in Step with the Spirit* (Old Tappan, NJ: Revell, 1984), 47, 49.
3. Wayne Grudem, *Systematic Theology: An Introduction to Biblical Doctrine* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1995), 641.
4. D. A. Carson, “Worship under the Word,” chap. 1 in *Worship by the Book*, ed. D. A. Carson (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2002), 50–51.
5. Harold M. Best, *Music through the Eyes of Faith* (New York: HarperOne, 1993), 153.
6. Graham Harrison, “Worship and the Presence of God,” *Banner of Truth* blog, April 19, 2002, [http:// banneroftruth .org/us/ resources/articles/2002/worship-and-the-presence-of-god](http://banneroftruth.org/us/resources/articles/2002/worship-and-the-presence-of-god).
7. Andreas J. Köstenberger, *Excellence: The Character of God and the Pursuit of Scholarly Virtue* (Wheaton, IL: Crossway, 2011), Kindle locations 348–50.
8. D. A. Carson, *Showing the Spirit: A Theological Exposition of 1 Corinthians 12–14* (Grand Rapids, MI: Baker, 1987), 188.

บทที่ 9: ความคาดหวังของผู้นมัสการที่แท้จริง: การนมัสการกับนิรันดร์กาล

1. C. S. Lewis, *The Last Battle*, *The Chronicles of Narnia* (New York: HarperCollins, 1994), 228.
2. Wayne Grudem, *Systematic Theology: An Introduction to Biblical Doctrine* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1995), 176.

3. David Powlison, "Who Is God?," *The Journal of Biblical Counseling* 17, no. 2 (1999): 23.
4. David Peterson, *Engaging with God: A Biblical Theology of Worship* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1992), 265.
5. Noel Due, *Created for Worship: From Genesis to Revelation to You* (Fearn, Ross-shire, UK: Christian Focus, 2005), 238.

เกษบรณสาร

พันธกิจ

เกษบรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาให้อุคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกรมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan

@gracebannasan

instagram/gracebannasan

คำถามไม่ใช่ว่า “คุณเป็นผู้มีสการพระเจ้าหรือไม่” แต่คำถามคือ “คุณเป็นผู้มีสการพระเจ้าแบบใด” ต่างหาก

ในหนังสือผู้มีสการที่แท้จริง บ๊อบ คอฟลินผู้ซึ่งเป็นทั้งศิษยาภิบาลและนักดนตรีมากประสบการณ์ ได้เปิดตาเราให้เห็นถึงความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของการเป็นผู้มีสการพระเจ้าในแบบที่พระองค์กำลังแสวงหา หนังสือเล่มนี้ มีรากฐานมาจากข่าวประเสริฐแห่งพระคุณและเต็มไปด้วยคำแนะนำที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน หนังสือเล่มนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเชื่อมโยงเช้าวันอาทิตย์กับชีวิตที่เหลือในตลอดสัปดาห์ของคุณ ช่วยให้คุณสามารถดำเนินชีวิตตามการทรงเรียกที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของคุณได้ทุกวันที นั่นคือ การเป็นผู้มีสการที่แท้จริง

“หนังสือที่สำคัญเล่มนี้จะให้ออกให้เราอยู่ในสิ่งที่เรารู้ รวมถึงให้คำแนะนำและช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้กับเรา บ๊อบเตือนให้เราไม่ลืมว่า มีเหตุผลอยู่เบื้องหลังความชื่นชมยินดีของเรา และมีแก่นสารที่สำคัญที่ซ่อนอยู่ใต้การร้องเพลงนมัสการของเรา จงเปิดใจรับเสียงกระซิบของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการที่พระองค์จะทรงนำทางคุณ หรือเตือนคุณ หรือปรับปรุงแบบใหม่ หรือทำให้คุณประหลาดใจ

IAN ISOMUM ศิลปิน; นักแต่งเพลง; ผู้นำการนมัสการ, เมืองไบรตัน, สหราชอาณาจักร

“ฉลาดหลักแหลม ปลอดภัย จำเป็นต้องมี การนมัสการมักจะเป็นสิ่งที่ถูกจำกัดอยู่ที่คริสตจักรเท่านั้น ในผู้ที่มีสการที่แท้จริง บ๊อบ คอฟลินเตือนเราว่าการนมัสการไม่ใช่เพียงแค่สิ่งที่ทำในเช้าวันอาทิตย์เท่านั้น แต่การนมัสการคือสิ่งที่เราทำเป็นประจำในทุกที่และในทุกเวลา”

ทูลย์ส กักลิโอ ศิษยาภิบาล, คริสตจักรแพชชั่นซิตี, เมืองแอตแลนตา รัฐจอร์เจีย, ผู้ก่อตั้ง เดอะ แพลชชั่น มูฟเม้นต์ (The Passion Movement)

“บ๊อบ คอฟลินนำเสนอความเข้าใจเรื่องการนมัสการได้อย่างสมดุล สมเหตุสมผลและสอดคล้องกับสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ ผมไม่เพียงแต่ได้ประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้เท่านั้น แต่หนังสือเล่มนี้ยังได้ท้าทายคุณภาพการนมัสการของผมอีกด้วย”

จอนนี่ เอ็ม. IWSU, ศาสตราจารย์ประจำตำแหน่ง เจ. ดี. ทริมเบล ด้านศาสนศาสตร์ระบบและปรัชญา, วิทยาลัยศาสนศาสตร์ รีฟอর্ম (Reformed Theological Seminary), เมืองออร์แลนโด, รัฐฟลอริดา

“ในยุคที่เรามักจะเหมารวมและเรียกทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์ การประชุมใหญ่ และพันธกิจทุกประเภทว่าเป็น ‘การนมัสการ’ หนังสือเล่มนี้ของบ๊อบได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนและครบถ้วนว่าความหมายที่แท้จริงของการเป็นผู้มีสการพระเจ้าคืออะไร อีกทั้งยังสอดคล้องตามพระคัมภีร์ สร้างแรงบันดาลใจและสามารถนำไปใช้ได้จริง และนำเรากลับมาสู่หัวใจที่สำคัญที่สุดของการเป็นผู้มีสการพระเจ้า ผมขอแนะนำเป็นอย่างยิ่งให้อ่านหนังสือเล่มนี้”

สจวร์ต กวาม์มอนด์, นักแต่งเพลงชาวคริสเตียน

บ๊อบ คอฟลิน เป็นศิษยาภิบาล, นักแต่งเพลงและนักดนตรี, ผู้อำนวยการ Sovereign Grace Music และเป็นผู้เขียนหนังสือชื่อผู้ที่มีสการที่แท้จริง รวมถึงบล็อกใน WorshipMatters.com

